கலைஞர் மு.கருணாநிதி

16 மாதங்கள்

8113
AR

16 கதையினிலே

தலைமை அலுவலகம்
டி.கே. எஸ்டேடின் தென்னை
விழுதுகளில் வழங்கப்படும்
இள. புதுமைத்தென்றல்
திமுக மாணவரணி செயலாளர்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

திருமகள் நிலையம்
55, வெங்கட் நாராயணா சாலை
சென்னை - 600 017
✆ : 434 28 99

16 கதையினிலே

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 1995

மூன்றாம் பதிப்பு : டிசம்பர் 2006

நான்காம் பதிப்பு மார்ச் 2009

உரிமை : தமிழ்க் கனி பதிப்பகம்

LIBRARY
G10057993

PATHINARU KATHAYINILE

Kalainger M. Karunanithi

First Edition : Dec. 95

Third Edition : December 2006

894.8113
KAR

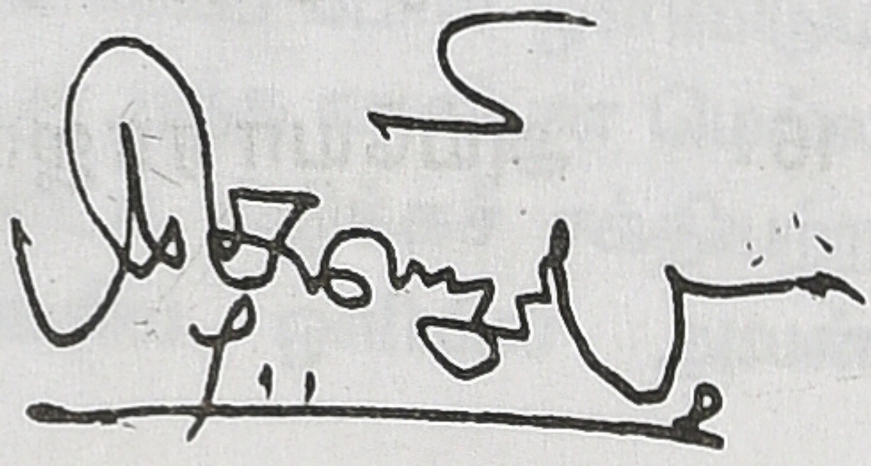
விலை ரூ. 60.00

Printed by : Udayam offsets, Ph : 28454808 , 28451906.

முன்னுரை

திருமகள் நிலையம் நண்பர் திரு. ராமநாதன் அவர்கள் என்னை அணுகி; நான் எழுதிய சிறுகதைகள் பலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி அவற்றில் சில கதைகளை மட்டும் தொகுத்துப் புத்தகமாக வெளியிட விரும்புவதாகக் கூறியதோடு; அந்தக் கதைகளை நானே தேர்வு செய்து தர வேண்டுமென்றும் வலியுறுத்தினார். நான் தேர்வு செய்து தந்த அந்தச் சிறுகதைகளின் எண்ணிக்கை பதினாறாக இருக்கவே; "பதினாறு கதையினிலே" என்ற தலைப்பு அமைத்தே புத்தகம் வெளியிட்டுக் கொள்கிறேன் என்றார். ஒப்புதல் அளித்தேன். தமிழ்க் கனி பதிப்பகமும் இந்நூலை வெளியிட்டுக் கொள்ள அவருக்கு உரிமை அளித்துள்ளது. அழகான முறையினிலே "16 கதையினிலே" வெளி வந்துள்ளது கண்டு மகிழ்ச்சி. 16 கதைகளிலும் இந்தச் சமுதாயம் பற்றிய என் சிந்தனையோட்டத்தைக் காணமுடியும். உண்மைகள் சில நேரம் கசக்கும். சில மருந்துகள் கூட கசக்கும்; ஆனால் அவை தான் நோய் தீர்க்கும்.

அன்புள்ள

பொருளடக்கம்

1. காந்தி தேசம். 1

2. அணில் குஞ்சு. 14

3. கொள்ளைபுரம். 24

4. எழுத்தாளர் ஏகலைவன். 33

5. மலரவில்லை. 45

6. சுமந்தவள். 59

7. புகழேந்தி. 77

8. நளாயினி. 85

9. குப்பைத் தொட்டி. 95

10. சங்கிலிச்சாமி. 106

11. தப்பிவிட்டார்கள். 121

12. தப்பவில்லை. 132

13. ஏழை. 145

14. கண்ணடக்கம். 150

15. வாழ முடியாதவர்கள். 159

16. அய்யோ ராஜா. 169

காந்தி தேசம்

அங்கிங்கெனாதபடி சென்னை மாநகரின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வானொலிப் பெட்டிச் செய்தி படிக்கும் கடைகளின் முன்பு ஒரே கூட்டம். முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டும், கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டும், ஏன்; தேம்பி அழுது கொண்டும் கூட மக்கள் தெருக்களில் அலை மோதிக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்த நாள் 1948 ஜனவரி 30 ஆம் நாள்! காந்தியடிகளைக் கோட்சே கொன்றுவிட்டான் என்று தெளிவான செய்தி இல்லை. ஆனால் சுதந்திரத்துக்காகப் போராடிய அந்த தேசத் தந்தைக்கு 'உரிய பரிசை' இந்து ராஜ்ய இஷ்டமித்திரர்கள் கொடுத்து விட்டனர். மூன்று துப்பாக்கிக் குண்டுகளைத் தாங்கி வீழ்ந்த அந்த உத்தமனின் உடல் இன்னும் பொதுமக்களின் பார்வைக்காகக் கூட வைக்கப்படவில்லை.

அந்த நேரத்தில்தான் மின்மினியைப் போல் ஒளிவிடும் மின் விளக்குக் கம்பங்களைக் கடந்து அந்த வாலிபன் மெல்ல நடந்து கொண்டிருந்தான். இருட்டைக் கிழிக்கச் சக்தியற்ற அந்த மின் விளக்குகளின் மங்கிய ஒளியில் அவன்

விழிகளிலிருந்து நீர் வழிந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவன் நடந்து செல்வது நூற்றுக்கணக்கான குடிசைகள் நிறைந்த ஒரு பகுதி. பாதையோரத்தில் பல குட்டிகளுடன் பன்றிகள் சாக்கடைச் சகதியில் புரண்டுகொண்டிருக்கின்றன. நடுச் சாலையில் சின்னவயதுப் பிள்ளைகள் யாரைப்பற்றியும் கவலைப்படாமல் இயற்கை உபாதைகளைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். செங்கற்கள் குவிந்து கிடக்கும் ஒரு பகுதியில் அரை ஆடைக்கும் வழியற்ற ஆண்கள் சிலரும் பெண்கள் சிலரும் உரக்கப் பேசிச் சிரித்துக்கொண்டு சென்னைக்கேயுரிய செந்தமிழைப் பிழிந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவன் நினைவுகள் அலை மோதின! இந்தக் கொடுமைகள் எல்லாம் நீங்கி, வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே வெளவால்களாகத் தொங்கிக் கொண்டிருப்பவர்களை வானம்பாடிகளாகப் பறக்க விட வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையுடன் தான் காந்தியடிகள் சுதந்திரப்போர் நிகழ்த்தி வெற்றி கண்டார். ஆனால் அவரைத் தீர்த்துக்கட்டி விட்டார்களே-யார் அவர்கள்? வெளியேறிய வெள்ளையர்களா? இல்லை; அவர்கள்தான் காந்தியடிகளைக் கண்போல் காத்தவர்களாயிற்றே! சுதந்திரம் பெற்ற நாட்டில் மதவெறிக்குச் சுதந்திரம் கோரிய ஒரு கூட்டமல்லவா அவரைக் கொன்று போட்டிருக்கிறது! கன்னத்தில் வழிந்திடும் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்கிறான் அவன்! இரண்டுநாட்களுக்கு முன்புதான் மூன்றாவது முறையாக அவன் படித்து முடித்த காந்தியடிகளின் சத்தியசோதனையின் ஏடுகள் மனத்திரையில் புரளுகின்றன. உப்பு சத்தியாக்கிரகம் - தண்டி யாத்திரை - நவகாளிப்பயணம் - தென்னாப்பிரிக்காவில் நிறவெறி எதிர்ப்புப் போர் - வட்டமேஜை மாநாடு - உண்ணா நோன்புகள் -

– வன்முறைக் கண்டனம் - நன்முறை அறிவுரைகள் - அடக்குமுறைகளை ஏற்ற அமைதியான புன்னகை - இவை அனைத்தையும் மறந்த ஓர் அராஜகக் கும்பல் அந்த அண்ணலைப் பிணமாகக் கிடத்திவிட்டதே! ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பல பாறைகளை அவன் உள்ளத்தில் உருட்டி விட்டது போன்ற வேதனை - நடந்து கொண்டேயிருந்தவன் கண்ணெதிரில் எதையோ பார்த்துவிட்டு சற்று திகைத்து நின்றான். குடிசைகள் முளைத்திருந்த அந்தப் பகுதியின் ஒரு மேட்டின் மீது ஒரு 'டாக்சி' கார் வந்து நின்றது. டாக்சியின் பின்புறத்து இருக்கையிலிருந்து கதவைத் திறந்து கொண்டு ஒரு வாலிபன் இறங்கி நின்றான். டாக்சி டிரைவர் அந்த வாலிபனிடம் ஏதோ சொல்லிவிட்டு குடிசைப் பகுதிக்குள் நுழைந்தான். நட்சத்திரங்களுக்கிடையே அதுதான் நிலவு என்று உவமை சொல்லுவதற்கேற்ற வகையில், அந்தக் குடிசைகளுக்கு மத்தியில் ஓர் ஓட்டு வில்லை வீடு! டாக்சி டிரைவர் வேகமாக நடந்து போய் அந்த வீட்டின் கதவைத் தட்டியதையும், கதவைத் திறந்து கொண்டு ஒரு பெண்மணி வெளியே வந்ததையும் அவள் அந்த டாக்சி டிரைவரின் பின்னால் தொடர்ந்ததையும் காணமுடிந்தது.

காந்தியடிகளின், முடிவால் கனத்துப் போயிருந்த அவன் நெஞ்சில் மற்றொரு பாறை விழுந்தது.

'அடப்பாவிகளா; இன்றைக்குக் கூடவா இந்த வியாபாரம்?' அதிர்ந்தது அவன் இதயம். உலக முழுதும் சோககீதம் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நேரத்தில் மோக கீதம் இசைக்க ஆசைப்பட்ட அந்த மனித மிருகத்தை அருகே சென்று பார்க்க வேண்டுமென்று விர்ரென்று விரைந்து நடந்தான் அந்த டாக்சியின் அருகில்!

"கோபி கிருஷ்ணா! நீயா?"

"அடடே; காந்திதாசனா? நீ எங்கய்யா வந்தாய்? என்னைப் போல வேட்டைக்குத்தானா?"

'சே! வெட்கமாயில்லை உனக்கு?'

'இந்த விஷயத்திலே வெட்கமென்னப்பா வேண்டியிருக்கு. பசியெடுக்கிற பறவை மீனைக் கொத்த வருது!'

'வெட்கம் வேண்டாம், வேதனை கூடத் தெரியாதா? இன்றைக்கு உலகமே துக்கத்தில் மூழ்கியிருக்கு! அதிலும் நம்மை எல்லாம் சுதந்திர மண்ணிலே நடக்க வச்சவர் இனி நடமாட முடியாமல் ஆக்கப்பட்டு விட்டார். அவருக்காக இந்த ஒரு நாளாவது துக்கம் கடைப்பிடிக்கக் கூடாதா?'

காந்திதாசனால் அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை. விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கிவிட்டான். கோபிகிருஷ்ணன் அவனைத் தழுவிக் கொண்டு, "அழாதே! உன் உணர்ச்சி புரியுது எனக்கு!" என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே டாக்சி டிரைவரும் அந்தப் பெண்ணும் அவர்களுக்கருகே வந்து விட்டார்கள். கோணல் வகிடு எடுத்துக் கொண்டை போட்டு, அதைச் சுற்றி கனகாம்பரச் சரத்தை வளைய விட்டிருந்தாள் அவள். முகத்தில் பூசப்பட்டிருந்த வாசனை மாவு அந்த மங்கலான ஒளியில் திட்டுத் திட்டாகத் தெரிந்தது. பச்சை நிறத்தில் நெற்றியில் ஒரு நீளமான பொட்டு, வெள்ளைக் கட்டம் போட்ட சிகப்புச் சீலை. கையில் மடித்துப் பிடித்திருந்தாள் ஒரு மஞ்சள் நிறக் கைக்குட்டையை!

டிரைவர், அவளைக் காரின் பின்னால் உட்கார வைக்கக் கதவைத் திறந்தபோது காந்திதாசன் குறுக்கிட்டு, 'டிரைவர் சார்! கொஞ்சம் இருங்க!' எனக் கூறிவிட்டு அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துக் கேட்டான்;

'ஏம்மா, இன்னைக்கு காந்தியை சுட்டுட்டாங்க இன்னைக்குக்கூட இந்தத் தப்பு பண்ணனுமா?'

'யாரைச் சுட்டா எங்களுக்கு என்னய்யா - இது எங்க பொழப்பு!'

சட்டென்று பதில் வந்தது மட்டுமல்ல; அந்தப் பெண் டாக்சி டிரைவரைப் பார்த்து, 'யோவ்! என்னை எங்கனே கொண்டாந்து விட்டிருக்கே - இந்த ஆளு யாரு? யாரோ செத்ததுக்கு என்னைக் கட்டி அழச் சொல்லுது! எவனோ ஒருத்தனை தினம் தினம் கட்டி அழுதா தானே; எங்க அப்பன், ஆயி, புள்ளை குட்டிங்க வயிறு நிரம்பும்' என்று மளமளவெனப் பேச ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

'இன்னைக்கு உன் தொழிலுக்கு சம்பளம் எவ்வளவும்மா?, கனிவோடு வினவினான் காந்திதாசன்.

'அம்பதுன்னு பேசி அட்வான்ஸ் வாங்கியிருக்கேன். இஷ்டப்பட்டா பத்து அஞ்சு மேலே போட்டுக் கொடுக்கிறதுதான்.'

அதற்குள் டாக்சி டிரைவர் கோபமடைந்து, கோபிகிருஷ்ணனைப் பார்த்து, 'என்ன சார் இதெல்லாம் பேஜாரு - யாரு இந்த ஆளு? என்னைப் பலான இடத்துக்கு கூப்பிட்டு வந்துட்டு; இப்ப என்னமோ இவரு மகாத்மியம் படிக்கிறாரு - நீ என்னமோ மௌனம் சாதிக்கிறே?' என எரிந்து விழவே - 'டிரைவர் - நானே சொல்றேன். நான் இவரோட நண்பன். இன்னைக்கு இவர் செய்யப் போற காரியத்தை நான் தடுத்துட்டேன் - இந்தாங்க; நூறு ரூபா இருக்கு - இதை இந்தப் பெண்ணுகிட்டே கொடுத்து வீட்டுக்கு போகச் சொல்லுங்க! நாங்க ரெண்டு பேரும் உங்க டாக்சியிலே வர்ரோம்; கிளம்புங்க!' என்று காந்திதாசன் கூறியவாறு டிரைவர் கையில் நூறு ரூபாயை வைத்தான். டிரைவர், அதை அந்தப் பெண்ணிடம் கொடுத்துவிட்டு,

'அப்புறம் வந்து பேசிக்கிறேன். இப்ப நீ வீட்டுக்குப் போ!' என்று கூறி டாக்சியை ஒட்ட முற்படவே காந்திதாசனும் கோபி கிருஷ்ணனும் டாக்சியின் பின் இருக்கையில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

'எங்க சார் போகணும்?'

'மெரினா பீச்சு'க்குப் போங்க - அங்கே எங்களை விட்டுவிட்டு வெயிட்டிங்கிலே நிக்க முடியுமில்லே?'

'காசு கொடுத்தா சரி சார்!'

கோபிகிருஷ்ணன் மௌனமாகவே இருந்தான். மெரினா கடற்கரையை வந்தடையும் வரையில் காந்திதாசனும் அவனுடன் பேசாமலே இருந்தான். இருவரும் டாக்சியை விட்டு இறங்கி மணலில் நடந்து அலை கடலோரம் சென்று ஓரிடத்தில் அமர்ந்தனர்.

'ஏம்ப்பா, தாசு ! இவ்வளவு நாளா உன்னை ஆளையே காணும் .....,

'ரொம்ப நாளைக்கு அப்புறம் உன்னை அந்த இடத்திலே பார்ப்பேன்னு நான் நினைக்கவே இல்லை கோபி!'

'உன்னைப் பத்தி நான் கேள்விப் பட்டுகிட்டு இருக்கேன். காந்திதாசன், பேருக்கு ஏத்தபடி ஆள் மாறிட்டான். விபச்சாரத்திலே ஈடுபடுற ஆண் பெண் இருசாராரையும் திருத்தணும்னு முடிவு எடுத்துகிட்டு பேய்மாதிரி அலையிரான். அப்படிப்பட்ட ஆம்பளைகிட்டேயும் பொம்பளைகிட்டேயும் போயி தனித்தனியா உபதேசம் பண்ணி அவுங்களைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்துரான். வேற வழியில்லாம அந்தத் தொழில் பண்ற பெண்களுக்கு எங்காவது நல்ல வேலை வாங்கித்

தந்து அவுங்களை ஒழுக்கமான முறையிலே வாழ வைக்கிறான் என்றெல்லாம் சொல்ராங்க. எல்லாம் உண்மைதானா?'

'ஏதோ என்னால முடிஞ்சதை செஞ்சிகிட்டு இருக்கேன். உலகத்தையே திருத்த முடியுமா? ஏதோ பத்து பேரை இருபது பேரை திருத்தி நல்ல முறையிலே வாழவச்சேன்கிற திருப்தி எனக்கு இருக்கு - இருந்தாலும் மனம் சோராமல் தொடர்ந்து அந்தத் தொண்டை ஆற்றிக்கொண்டு தானிருக்கிறேன்.'

'ஆமாம், இதுக்கெல்லாம் பணம் ஏது? உங்கப்பாவும் உன் சின்ன வயசிலேயே இறந்துட்டாரு?'

'சின்ன வயசு என்னா? நான் பச்சைக் குழந்தையா இருக்கும் போதே செத்துட்டாரே!'

'அம்மா இருக்காங்கள்ளே? அவுங்க பேரு கூட சொர்ணாம்பிகை இல்லே?'

'ஆமாம்... ... போன மாசம்கூட வந்துட்டுப் போனாங்க! இன்டியன் பாங்க் பிராஞ்ச் ஒண்ணுலே பம்பாயிலே வேலை பாக்கிறாங்க. அவுங்க சம்பளத்திலே மிச்சப்படுத்தி அனுப்புற பணத்திலேதான் காலேஜ் படிப்பை முடிச்சேன். இங்க எங்க அத்தையம்மா வீட்டிலே சாப்பிட்டுகிட்டு இருந்தேன். அவுங்க வயசு முடியாம செத்துட்டாங்க; அதுக்கு துக்கம்கேட்கத்தான் அம்மா வந்துட்டு ரெண்டு நாள் இருந்துட்டுப் போனாங்க!'

'பாவம்; உங்கம்மா இளம்வயசிலேயே விதவை ஆனவுங்கள்ளே..... இப்ப என்னா நாப்பது வயசு இருக்குமா?'

'அதுக்கு மேலயே நாலு அஞ்சு வயசு அதிகமா இருக்கும். ஏதோ நல்ல காலம். அம்மா படிச்சிருந்ததினாலே பம்பாயிலே எங்கப்பா வேலை பாத்த பாங்கிலேயே சுமாரா ஒரு வேலை கிடைச்சது.'

'சரி, காந்தி! நீ ஒண்ணும் வேலை பாக்க முயற்சி பண்ணலியா?'

'அதான் பாத்துகிட்டிருக்கேனே - ஒவ்வொரு நாளும் சாக்கடையிலே விழப்போற ஒரு மனுஷனையாவது தடுத்துக் காப்பாத்தி, உன்னை இப்ப இங்கே அழைச்சிகிட்டு வந்தது மாதிரி அழைச்சிகிட்டு வந்து, திருத்துற வேலையைப் பாத்துகிட்டிருக்கேன்'.

'இதுக்கு சம்பளம் உனக்கு எந்த சர்க்காரு கொடுக்குது?'

'கோபீ! சம்பளமில்லாத வேலை. ஆனா இந்த வேலைக்கு ஆகிற செலவுக்கு எங்க அம்மா எனக்கு மாசாமாசம் அனுப்புற பணமே போதுமானதாயிருக்கு!'

'நீ செய்ற இந்த வேலை, மணலைக் கயிறா திரிக்கிறதுக்கு சமமான வேலை. இதைப் போயி உங்கம்மா ஆதரிச்சு உனக்கு முட்டாள்தனமா பணம் வேற அனுப்பிகிட்டு இருக்காங்களா?'

'வெள்ளைச் சேலையோட மாத்திரமில்ல கோபி; வெள்ளை உள்ளத்தோடவும் எங்கம்மா என்னுடைய கொள்கையை ஏத்துகிட்டு என்னை ஊக்கப்படுத்தி அடிக்கடி கடிதம் கூட எழுதுவாங்க..... இதோ பாரு; இன்னைக்கு பம்பாயிலேருந்து எனக்கு அம்மா எழுதின கடிதம்.'

காந்திதாசன் சட்டைப் பையிலிருந்து கடிதத்தை எடுத்தான். கோபிகிருஷ்ணனிடமிருந்த சிறிய டார்ச் விளக்கு அந்தக் கடிதத்தைக் காந்திதாசன் படித்துக்காட்ட உதவியது.

'பிரியமுள்ள மகன் காந்திதாசுக்கு எழுதியது. நமது தேசம் சுதந்திரம் அடைந்து ஆறு மாதங்களைத்தான்

கடந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த ஆறு மாதத்தில் எத்தனை பிரச்சினைகளைத் தன் தலை மீது போட்டுக்கொண்டு மகாத்மா காந்தியடிகள் அகிம்சா வழியில் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டப் பாடுபட வேண்டியுள்ளது. அவர் போதிக்கும் அகிம்சைக் கொள்கைக்கு மாறாக இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கூட நான் வேலை பார்க்கும் பாங்கின் பக்கத்தில் ஒரு குண்டு வெடித்து தெய்வாதீனமாக யாருடைய உயிருக்கும் ஆபத்தில்லாமல் உடைமைகள் மட்டும் பெரும் அளவு சேதமடைந்துள்ளன. இதைப் படித்துவிட்டு நீ பயந்துவிட வேண்டாம். அம்மா வேலை பார்க்கும் பாங்க் கட்டிடத்துக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்து விடுமோ என்று பதற்றமடையத் தேவையில்லை. பாங்க் கட்டிடத்தைக் கண்காணிக்கப் பலத்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

நான் இந்த மாதம் உனக்கு அனுப்பியுள்ள பணத்தையும் நீ ஏற்றுக் கொண்டுள்ள புனிதமான திட்டம் நிறைவேறுவதற்குச் செலவழிப்பாய் என்றே நம்புகிறேன். மனிதச் சந்தையில் வாடகைக்கு உடலை விடும் பெண்களையும் - அந்தச் சொற்ப நேர சுகத்தைச் சொர்க்கலோக சுகம் என்று எண்ணிச் சீரழியும் ஆண் வர்க்கத்தையும் முழுமையாகச் சீர்திருத்தி ஒழுக்கமுள்ள ஒரு சமுதாயத்தைக் காண முடியும் என்ற பூரணமான நம்பிக்கை இல்லை என்றாலும்கூட, அழுக்காகிவிட்ட குளத்திலிருந்து ஒரு குடம் நீரை மொண்டு அந்த நீரைக் கொதிக்கக் காய்ச்சி விட்டால் அந்த ஒரு குடம் நீராவது தூய்மையாகி விடுகிறது அல்லவா? அத்தகைய தூய்மைப் பணியைத் தோள்மீது போட்டுக்கொண்டு தொண்டாற்றுகிறாய் நீ என்கிற போது என்மனம் அன்றலர்ந்த செந்தாமரை ஆகிறது கண்ணா!

'யாருடையது என்றே தெரியாத ஒரு பிணத்தை இருட்டறையில் தழுவுவது போலத்தான் பணம் கொடுத்த ஆடவரை விலை மகளிர் தழுவுவார்கள்' என்று வள்ளுவர் கூறியதை ஆண்களுக்கு மட்டும் நீ எடுத்துச் சொல்லிப் பயனில்லை. 'பணத்துக்காக ஓர் ஆடவனை பிணத்தைத் தழுவுவது போல அல்லவா நீ உணர்ச்சியற்றுத் தழுவவேண்டியுள்ளது' என்று பெண்ணுக்கும் சொல்லி நல்ல பாதைக்கு வழி காட்ட வேண்டும். 'அய்யா, உமது பேச்சைக் கேட்டு இந்தத் தொழிலை விட்டு விடுகிறேன். என் வாழ்க்கைக்கு என்ன வழி?' என்று கேட்ட பெண்கள் மூவருக்கு நீயே செலவழித்து நல்ல கணவர்களைத் தேடிப் பிடித்து ஒழுங்கான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறாயே; அது பெரிய சாதனைதான்.

நீ தொடங்கித் தொடரும் இந்த அரும்பணியுடன் உனக்கென்று ஒரு தொழில் - அல்லது நிறைந்த ஊதியத்தில் ஒரு வேலை ஏற்பாடு செய்து கொள்ள வேண்டாமா? அதில் கிடைக்கும் பணம் இந்தப் பணிக்கும் பயன்படுமல்லவா?

நானும் சில வருஷம் கழித்து சென்னைக்கு வந்து உன்னோடும், என் பேரன் பேத்திகளுடனும் பொழுதைப் போக்க வேண்டாமா; என் கடைசிக் காலத்தில்!

உடன் பதில் எழுது! இப்படிக்கு உன் அன்புள்ள அம்மா சொர்ணாம்பிகை'.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்து விட்டுக் காந்திதாசன், கோபிகிருஷ்ணாவை லேசான புன்னகையுடன் பார்த்தான். அந்த முறுவலிலும் சோகச் சாயல் படர்ந்திருந்தது.

'காந்தீ ! உங்கம்மா பேரன் பேத்தியோட கொஞ்சணும்னு எழுதியிருக்காங்க; அப்படின்னா கல்யாணம் ஆயிட்டுதா உனக்கு ?'

'நான் கல்யாணம் பண்ணிக்க ஒப்புக் கொள்ளணும்கிறத் துக்காக அப்படி எழுதியிருக்காங்க!'

'நீ என்னைத் தடுத்து நிறுத்தியது, இங்கே அழைச்சிகிட்டு வந்து உபதேசம் பண்ணினது எல்லாத்தையும் விட உன் தாயார் எழுதியிருக்கிற ஒவ்வொரு எழுத்தும் என் தலையிலே சம்மட்டியால அடிக்கிறமாதிரி இருக்குது. எவ்வளவோ காலத்துக்குப் பிறகு ஒரு விபரீதமான சந்தர்ப்பத்திலே சந்திச்ச நம்ப; இப்பவே இந்தக் கடலுக்கு முன்னாலேயே உங்க அம்மா சத்தியமா ஒரு உறுதி எடுத்துக்குவோம்.'

'என்ன உறுதி கோபி?'

'நம்ப ரெண்டு பேரும், வாழ்க்கையிலே சந்தர்ப்பவசத்தாலே வழுக்கி விழுந்த பெண்களையே கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதுங்கிற உறுதி !' இருவரும் கைகளை அழுத்திப் பிடித்துக் குலுக்கிக் கொண்டார்கள்.

ஒருவர் தோள் மீது ஒருவர் கை போட்டுக்கொண்டு அந்த மணலில் ஆடி அசைந்து நடந்து வந்த அவர்களை, நீண்ட நேரம் காத்துக் கொண்டிருந்த அந்த 'டாக்சி' ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டது.

'இதுதான் நான் தங்கியிருக்கும் ஓட்டல்' என்று எளிமையான ஒரு சிறிய கட்டிடத்தின் வாசலில் டாக்சியை காந்திதாசன் நிறுத்தச் சொன்னான். 'ஓ, இந்த இடம்தானா? காலையில் வந்து நான் பார்க்கிறேன்' என்று கூறிவிட்டு

கோபிகிருஷ்ணா அதே டாக்சியில் புறப்பட ஆயத்தமான போது; காந்திதாசன் டாக்சி வாடகைக்கான பணத்தை எண்ணி எடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

'நானே கொடுத்துவிடுகிறேன். நீ விடப்பா வண்டியை' என்று கோபி கூறவே, டாக்சி கிளம்பிவிட்டது.

ஓட்டலின் வரவேற்புப் பகுதியில் தூக்கக் கலக்கத்துடன் இருந்த துணை மானேஜர், "காந்திதாசன் சார்! உங்களுக்கு ஒரு தந்தி பம்பாயிலிருந்து வந்திருக்கு" என்று கூறிக் கொண்டே தந்தித் தாளைக் கையில் கொடுத்தார். தந்தியை வாங்கிப் படித்த காந்திதாசன் அந்த இடத்திலேயே தலை சுற்றி மயக்கமுற்றுக் கீழே சாயப் போனவனை - துணை மானேஜர் தாங்கிப் பிடிக்கவே; அவர் போட்ட கூச்சலில் சிப்பந்திகள் ஓடிவந்து காந்திதாசனை ஆசுவாசப்படுத்தி அவனது அறைக்குக் கைத்தாங்கலாக அழைத்துச் சென்றனர்.

'சொர்ணாம்பிகை மாரடைப்பால் காலமானார். உடனே புறப்பட்டு வரவும்'.

தந்தி கொடுத்திருப்பவர் பம்பாய் மாதுங்காவில் இருக்கும் டாக்டர் வைத்தியநாதன்.

காந்திதாசன் மறுநாள் காலையில் பம்பாய் புறப்படும் ரயிலில் கிளம்பி விட்டான். தாயின் கடைசி முக தரிசனம் காண்பதற்கு வருவதாக மாதுங்கா டாக்டர் வைத்தியநாதனுக்கும் தந்தி மூலம் செய்தி தெரிவித்துவிட்டான்.

மறுநாள் பிற்பகல் பமபாய் ரயில் நிலையம் அடைந்தவன், நேராக மாதுங்கா சென்று டாக்டர் வைத்தியநாதன் வீட்டு விலாசத்தை விசாரித்துக்கொண்டு அழுது வீங்கிய கண்களுடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். அங்கு அம்மாவின் பூத உடல் இருப்பதற்கான எந்த அறிகுறியும் தெரியவில்லை.

அவனை வரவேற்ற வைத்தியநாதன், 'உன் தாய் சொர்ணாம்பிகை என்னை மிகவும் வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டு, இந்த வீட்டு விலாசத்தைத்தான் உனக்குக் கொடுத்திருந்தாள். ஆனால் அவள் வசித்தது வேறு இடம்' என்றவுடன் காந்திதாசன் முகம் ஆச்சரியத்தால் மாறியது.

'அப்படின்னா உங்களுக்கு எப்படி அம்மா அறிமுகம்?'

'அதுவா? வாரம் ஒருதடவை - கிரேண்ட் ரோடு ரெட்லைட் ஏரியாவிலே இருக்கிற எல்லா பெண்களையும் டெஸ்ட் பண்ணி சர்ட்டிபிகேட் கொடுக்கிற டாக்டர்கள் லிஸ்டிலே நான் ஒருத்தன்! அப்பதான் உங்க அம்மா என்னை கெஞ்சிக் கேட்டு, நீ கடிதம் எழுதுறதுக்கு எங்க வீட்டு விலாசத்தைக் கொடுக்கச் சொன்னாள்'.

தழுதழுத்தான் காந்திதாசன்! பேச முடியாமல் தத்தளித்தான்!

'அப்படின்னா எங்கம்மா இங்கே பாங்கிலே வேலை பார்த்தது?'.

'எந்த அம்மாவாவது தான் பாக்கிற இந்த வேலையை பெத்த மகனுகிட்டே பெருமையோட சொல்லிக்க முடியுமா? சரி! சரி! உனக்காக உங்கம்மா பாடியை இன்னம் எடுக்காம வச்சிருக்காங்க - இந்தா விலாசம்! உடனே கிளம்பு'

என்றவாறு ஒரு தாளில், கிராண்டு ரோடு - சிவப்பு விளக்குப் பகுதியின் விலாசத்தை வீட்டு எண் உட்பட காந்திதாசனிடம் டாக்டர் வைத்தியனாதன் எழுதிக் கொடுத்தார்.

ஆகாரத்துக்காக அழுக்கைச் சாப்பிட்டுத் தடாகத்து நீரைச் சுத்தப்படுத்த முயற்சித்த அந்தத் தாய்மீனின் உடலைக் காண அவன் அங்கிருந்து நத்தையாக ஊர்ந்து சென்றான்.

அணில் குஞ்சு

கல் ஒன்று வீசப்பட்டவுடன் புறாக் கூட்டம் சிதறிப் பறப்பது போல புனித மேரிப் பள்ளியின் தண்டவாள மணி அடிக்கப்பட்டவுடன், இளம் பிள்ளைகள் தயாராகக் கட்டி வைத்திருந்த புத்தக மூட்டைகளைத் தோளில் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு வெளியே ஓடிவந்தனர். அவர்களைக் கேட்காமலே அவர்களின் கால்கள், அவர்களின் வீடுகளை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாக விரைந்து கொண்டிருந்தன. புனித மேரிப் பள்ளியிலிருந்து சிறிது தொலைவில் கிளை கிளையாகப் பிரியும் தெருக்களில் அந்தப் பிள்ளைகளும் பிரிந்து சென்றனர். கூட்டமாகக் கிளம்பிய அந்தச் சிட்டுக்குருவிகள் சிறிது நேரத்தில் மூன்று நான்கு பேராகவும் பின்னும் கொஞ்ச நேரம் கழித்து ஒருவர் இருவராகவும் தங்களின் வீடு நோக்கிச் செல்லும் பாதைகளில் நடக்கத் தலைப்பட்டனர்.

அந்தப் பிள்ளைகளில் ஒருவன்தான் பரூக் - பத்து வயதிருக்கும். கட்டம் போட்ட கால்சட்டை - பச்சை நிறத்தில்

மேல் சட்டை - உச்சியை மட்டும் மூடிக்கொண்டு முழுத்தலையையும் மறைக்காத ஒரு வெள்ளைக் குல்லாய், பூ வேலைப்பாடுகளுடன்!

மணி அடித்தவுடன் உற்சாகம் பொங்க ஓடிவந்து, பின்னர் நடக்கத் தொடங்கி, அதற்குப் பிறகு அவன் மேகத்தைப் போல் தெருவில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தான். கொஞ்ச நேரத்தில் அந்த நடையும்கூட தளர்ந்து, எதையோ கூர்மையாகக் காது கொடுத்துக் கவனித்தான்.

பக்கத்தில் யாரோ கூட்டத்தில் பேசுகிற ஒலிபெருக்கி சப்தம். பரூக் நின்றுவிட்டான். பேச்சு தெளிவாகக் காதில் விழுவதற்காக அந்தத் தெருவின் ஓரம் ஒதுங்கினான்.

'நானூறு ஆண்டுகால வரலாற்றுக்குச் சொந்தமான பாபர் மசூதியை இடித்தது பயங்கரமான மதவெறிக் கூத்தல்லவா? இத்தகைய மதவெறிக்கு நாம் துளியும் இடம் தரலாமா? யோசித்துப் பாருங்கள். கரசேவை என்ற பெயரால் மசூதியை இடித்தது எவ்வளவு வன்முறைக்கு இடம் கொடுத்து நாட்டையே ரத்தக்களரி ஆக்கிவிட்டிருக்கிறது. எனவே மதப் பூசலுக்கு நமது தமிழ் மண்ணில் அனுமதி கிடையாது என்பதில் அனைவரும் கைகோர்த்து நின்று அணிவகுப்போம்! அமைதிகாப்போம்!'

அந்த வேண்டுகோளை வரவேற்றுக் கையொலி எழுந்தது.

'இதுவரை முழக்கமிட்ட நமது தம்பித்துரை அவர்களுக்கு இந்த சால்வை அணிவிக்கப்படுகிறது'.

ஒலிபெருக்கியில் நன்றி கூறி சால்வை அணிவிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பாடல்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கின. பரூக், பாட்டைக் கேட்டவாறு மீண்டும் வீடு

நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான். அவன் மனத்தில் மட்டும் பாபர் மசூதி - கரசேவை என்ற அந்தச் சொற்கள் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தன. மேலும் இரண்டு தெருக்களைக் கடந்திருப்பான்; அப்போது அவன் கவனத்தை மற்றொரு ஒலிபெருக்கி திருப்பியதால் - அதையும் கேட்கும் ஆர்வத்தில் நின்று கொண்டான்.

'அயோத்தியில் ராமர் கோயில் இருந்த இடத்தில் தான் பாபர் மசூதி கட்டினார்கள் என்பதற்கு ஆதாரம் இருக்கிறது. அதனால் பாபர் மசூதியும் இருக்கட்டும், பக்கத்தில் ராமர் கோயிலும் கட்டிக்கொள்ளலாம் என்று வாதிட்டவர்களின் பேச்சை உண்மையான ராமபக்தர்கள் ஏற்கவில்லை. எனவே அந்த மசூதியை இடித்து அகற்றியதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை'.

இவ்வாறு பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒலிபெருக்கி முழக்கம் நின்றுவிட்டது. ஏன் பேச்சு நின்றுவிட்டது என்பதற்கான காரணத்தை அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் இல்லாமலே பரூக் அங்கிருந்து மெல்ல நடந்து கொண்டிருந்தான்.

பாபர் மசூதி - கரசேவை - மதவெறி - ராமர் கோயில் - அயோத்தி இந்த வார்த்தைகளைச் சமீபகாலமாக அவன் அடிக்கடி கேட்டிருக்கிறான் என்றாலும், அப்படிக் கேட்கும் போதும் அவற்றைப் பற்றி அவன் ஆழமாகச் சிந்தித்ததில்லை. இப்போது ஒலி பெருக்கிகளில் . இரண்டு கூட்டங்களின் பேச்சுக்களைக் கேட்ட போதும் அதைப் பற்றி முழு விபரமும் தெரிந்து கொள்ள அவனொன்றும் விரும்பவுமில்லை.

இருந்த போதிலும் இப்போது அவன் மனத்தில் அலைமோதிய பாபர் மசூதி - கரசேவை என்ற அந்த இரண்டு வார்த்தைகளுடன், ராமர் கோயில் - அயோத்தி என்ற இரண்டு வார்த்தைகளும் சேர்ந்துகொண்டன.

மாலை நேரத்து மெல்லிய காற்று பரூக்கின் உடலைத் தழுவி உற்சாகமூட்டியபோதிலும், அந்த ஒலி பெருக்கிகளில் இரண்டு விதமான கருத்துக்கள் வெளிவந்ததை நினைத்துக் கொண்டே குழம்பிப் போன நிலையில் ஆகாயத்தைச் சற்று அண்ணாந்து பார்த்தவாறு தன் வீட்டுக்குச் செல்ல இன்னும் இரண்டே தெருக்கள் இருக்கும்போது இடையில் மரங்கள் நிறைந்த ஒரு தெருவில் ஏதோ ஒரு சினிமாப் படம் பார்த்த நினைவில் மெதுவாகக் கைகால்களை அசைத்து நடனமாடிக் கொண்டு போனான்.

'என்னப்பா பரூக், தெருவுன்னு நினைச்சியா டிராமா மேடைன்னு நினைச்சியா? டூயட் டான்சா? என்னையும் வேணும்னா சேத்துக்கிட்டு ஆடுறியா?'

காய்கறி விற்கிற கிழவி, வியாபாரம் முடிந்து வெறுங்கூடையுடன் எதிரே வந்தவள் இந்தக் கேலி நிரம்பிய கேள்வியைக் கேட்டவுடன், பரூக், படக் என்று பதில் சொன்னான்: 'நீ என்னைத் தூக்கிக்கிட்டு ஆடேன் பாட்டி! முடியாதுன்னா வீட்டிலே பாட்டன் காத்துக்கிட்டிருப்பார். அங்கே போயி அவரோட டிஸ்கோ ஆடு பாட்டி!'

காய்கறிப் பாட்டிக்குச் சிரிப்பும் கோபமும் வந்துவிட்டது. கணவனுடன் நடனமாடுவதைக் கனவில் கண்டு வெட்கமும் பிடுங்கித் தின்றது. பரூக்கின் கன்னத்தில் லேசாகத்தட்டி, 'டேய், இப்ராகிம் ராவுத்தர் மவனே! உனக்கு என்னா குறும்பு!' என்று கூறிவிட்டு 'படிக்காத ராவுத்தருக்கு புள்ளையா

பொறந்து எவ்வளவு துடிப்பா பேசுறே!' என்று ஆச்சரியம் பொங்க அவனை முத்தமிட்டுவிட்டு அவள் போய்விட்டாள் என்றாலும் பரூக்கிற்கு அந்தப் பாட்டியின் மீதுள்ள அன்பும் பரிவும் அங்கேயே அவன் நெஞ்சில் நிலைகொண்டு விட்டன. அந்தப் பாட்டி, பக்கத்தில் உள்ள காலனியில் வாழ்பவள் என்பதால் அந்தத் தெருவிலிருந்து குறுக்கே போகும் வரப்பு வழியாகப் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்த பரூக்கின் அருகே, ஏதோ ஒன்று மரத்திலிருந்து 'பொத்' என்று விழுந்த சப்தம் கேட்டது. திடுக்கிட்டான். திரும்பி மரத்தடியில் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

மரக்கிளையிலிருந்து ஓர் அணில்குஞ்சு எப்படியோ தவறியோ, தடம் மாறியோ தரையில் விழுந்து, விழுந்த அதிர்ச்சியில் அசைவற்றுக் கிடந்தது. பரூக்கிற்கு அந்த அணில்குஞ்சின் மீது அனுதாபம் பெருக்கெடுத்தது. உடனே ஓடி அதைக் கையிலெடுத்து ஆசுவாசப்படுத்தினான். அணில்குஞ்சு, மெலிந்த குரலில் 'கீச்சு கீச்சு' என்று முனகியது. இளம் விரல்களால் அதை அவன் இதமாகத் தடவிக் கொடுத்தான். அணில்குஞ்சு அவன் உள்ளங்கையில் புரண்டு, தனக்கு உயிர் இருப்பதை நிரூபித்துக் கொண்டது. மிக லாவகமாக அதைப் பிடித்துக்கொண்டு, ஒரு கையில் அணில்குஞ்சும், அதற்கு இன்னொரு கையின் அணைப்புமாக வீடு நோக்கி விரைந்தான்.

இந்த அணில்குஞ்சை வீட்டில் வைத்து வளர்க்க வேண்டும். அதற்கு பழரசம் கொடுக்க வேண்டும். பழரசமென்ன, ஒரு கரண்டியோ இரண்டு கரண்டியோ போதுமானது. பள்ளிக்கூடம் போகும்போதும் இதைப் பையில் வைத்து பத்திரமாக எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். இப்படி மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டு நடந்த பரூக்கின் நினைவுக்கு

அணிலைப் பற்றிப் பள்ளி ஆசிரியர் சொன்ன கதையும் கூட வரத் தவறவில்லை. அந்த இனிய ஞாபகத்துடன் கையின் கதகதப்பில் அணில் குஞ்சை வைத்தவாறு பரூக் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். 'அம்மா! இன்னம் வாப்பா வ்ரலியா?' என்று ஆசையுடன் கேட்ட மகனிடம் 'வாப்பா கசாப்புக்கடை பாக்கியெல்லாம் வசூலிச்சுக்கிட்டு சாயந்திரம் வந்திடுறேன்னு சொன்னாரு. இப்ப வந்திடுவாரு!' என்று பதில் சொன்னாள் பரூக்கின் தாயார்.

அப்போது அவன் அப்பா கசாப்புக்கடை இப்ராகிம் ராவுத்தரும் தனது பெரிய மீசையைத் தடவிக்கொண்டு இடுப்பில் கட்டிய லுங்கிக்கு மேலே, பிடிப்பாகப் போட்டிருந்த பச்சை கேன்வாஸ் பெல்ட்டை மேலும் இழுத்து விட்டுக் கொண்டு, 'என்னடா, புள்ளையாண்டான் வந்துட்டியா? இன்னைக்கு உங்க ஸ்கூல்ல என்ன விசேஷம்?' என்று கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே வந்தார்.

'வாப்பா! இதோ பாருங்க வாப்பா, அணில்குஞ்சு! மரத்தடியிலே கிடந்துச்சு! இதை நான் வளர்க்கப் போறேன்'.

பரூக்கின் தாயும் தந்தையும் இமைகொட்டாமல், அவன் கையிலிருந்த அணில்குஞ்சைப் பார்த்தனர். அவர்களும் அதன் மீது பரிவுடன் தடவிக் கொடுத்தனர்.

'வாப்பா, இந்த அணில்குஞ்சு ஒண்ணும் சாமான்யமில்லியாம். ராமாயணத்திலே ராமரும் அவரோட சேர்ந்து குரங்குகளும் இலங்கைக்கு பாலம் கட்டி ராவணன் மீது படையெடுத்தப்ப, அணில்கூட அந்தப் பாலம் கட்ட ராமருக்கு உதவி செஞ்சுதாம். அதுக்காக ராமர் அணில் முதுகிலே மூணு விரலாலே தடவிக் கொடுத்து பாராட்டினாராம்.

அதான் இது முதுகில மூணு கோடுகளாம் - எங்க டீச்சர் போன வாரம் கிளாசிலே சொன்னாரு!'

பரூக் சொன்னதைக் கேட்டவுடன் இப்ராகிம் ராவுத்தருக்குக் கோபம் பொங்கியது. பெரிய மீசைகள் துடித்தன! ராமர் பெயர் - அவர் தடவிக் கொடுத்த அணில் - இலங்கைப் பாலம் - அயோத்தி - பாபர் மசூதி இடிப்பு இத்தனையும் இணைத்துப் பார்த்துவிட்டார் போலும்! பரூக் சொன்ன கதையை இதுவரை அவர் கேள்விப்பட்டதில்லை.

'ஏய் பரூக்! இந்த அணில்குஞ்சு நம்ப வீட்ல ஒரு நிமிஷம்கூட இருக்கக்கூடாது! இது இங்கே இருந்தா, இது ராமபக்தன் அணிலோட வீடுன்னு இதையும் இடிக்க வருவாங்க! மரியாதையா இப்பவே கொண்டு போய் இதை எங்க எடுத்தியோ அங்க கொண்டுபோயி விட்டு விட்டு வந்துடு! ம், போ!'

'இது வாயில்லா ஜீவன், இது என்ன வாப்பா செய்யும்? பாவம், போனாப் போகுது, நான் கவனமாக வளர்க்கிறேன் வாப்பா!'

'டேய், என் பேச்சையா தட்டிப் பேசுறே? இந்த அணில் ராமருக்கு உதவி செஞ்சதுன்னு நீயே சொல்லிட்டு, இது மேல இருக்கிற மூணு கோடும் ராமர் போட்ட கோடுன்னு சொல்லிட்டு அதுக்கப்புறமும் இதை இங்க வளர்க்கிறதா? முடியாது - இப்பவே கொண்டு போய் விட்டுட்டு வா! போ!'

பரூக், கண்கலங்க நின்றான். அணில்குஞ்சை பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டே தன் தாயாரையும் உருக்கமாகப் பார்த்தான். தாயார் இருவருக்கும் பொதுவாக ஒரு சமரச ஏற்பாடு செய்தாள்.

'போனாப் போகுதுங்க: இனிமே இருட்டிலே கொண்டு, போயி இதை எங்க விட முடியும். பரூக் நல்லபிள்ளை, நம்ப பேச்சை நிச்சயம் கேட்பான். பொழுது விடிஞ்சோன்ன கொண்டு போயி விட்டுட்டு வந்திடுவான். ஏண்டா கண்ணு பரூக்? நான் சொல்றது சரிதானே, காலையில கொண்டு போயி விட்டுடணும்!'

'சரிம்மா!'

இரவு அணில்குஞ்சை காற்றோட்டமான ஒரு பிரம்புக் கூடை போட்டுக் கவிழ்த்து விட்டு, அதனருகிலேயே. ஒரு பாயைப் போட்டுப் பாதுகாப்பாக பரூக் படுத்துக் கொண்டான். இரவு முழுதும் அவன் தூங்கவே இல்லை. ஒரு சிறிய கரண்டியில் ஆஞ்சுப் பழச்சாறு விட்டு, அதைக் கூடையின் இடுக்கு வழியாக உள்ளே நீட்டி, அதை அணில்குஞ்சு சுவைத்து அருந்துவதை அவன் ரசித்துப் பார்த்துக் களித்தான்.

தந்தையின் கட்டளைப்படி, அணில்குஞ்சை எடுத்துக் கொண்டு அதை எங்கே பத்திரமான இடத்தில் விடலாமென்று யோசித்துக் கொண்டே அதைக் கண்டெடுத்த பழைய மரத்தடியின் பக்கமே பரூக் வந்தான்.

'என்னடா, காலங்காத்தால எங்கேடா போறே? நோக்கு இன்னைக்கு ஸ்கூல் இல்லியோ? படிக்காம எங்க வெட்டியிலே சுத்துறே?' என்று கேட்டுக் கொண்டே எதிரே வந்தவர், ஆராவமுத அய்யங்கார் - அந்த ஊரின் சனாதனப் புள்ளிகளில் ஒருவர். அவர் கேள்விக்கு பதில் சொல்லாமல் பரூக் நின்றான்.

'என்னடா கையிலே? என்ன வச்சிண்டு அழறே?'

'அணில்குஞ்சு! இதை வளர்க்கணும்னு எடுத்துக்கிட்டுப் போனேன்.....'

பரூக், பேச்சை முடிப்பதற்குள் ஆராவமுத அய்யங்கார் பதறிப் போய்,

'என்ன, அணிலை வளர்க்கிறதாவது - அதுவும் நீ வளர்க்கிறதாவது; அணில் ராமரோட கடாட்சம் பெற்ற ஜீவனாச்சே! அதை நீங்க தொடுறதே தப்பாச்சே!' என்று சீறினார்.

அப்போது இப்ராகிம் ராவுத்தரும் அங்கே வந்து விட்டார்.

'என்ன பெரியவாள், ஏன் பையன்கிட்ட கோபிக்கிறீங்க? என்ன தப்பு செஞ்சான் என் மவன்?'

'இப்ராகிம்! உமக்கு விஷயம் தெரியாதோ? அணில் வளர்க்கிறானாம் இவன்? அது ராமரோட சிஷ்யப் பிராணி! அதை வளர்க்க உங்க மதத்திலே உள்ளவாளுக்கு என்ன உரிமை இருக்கு? மகா பாபமில்லையோ?'

ஆராவமுதரின் இந்த எரிச்சல் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் இப்ராகிம் ராவுத்தருக்கும் சினம் தலைக்கேறிவிட்டது. உரிமைக் குரல் கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்.

'ஏன், நாங்க வளர்த்தா என்ன? அயோத்தியிலே எங்க மசூதிதான் இருக்கக் கூடாதுன்னு இடிச்சீங்க. அணில் கூடவா வளர்க்கக் கூடாது? நல்ல நியாயம் இது'

'என்னங்காணும் ராவுத்தரே, என்கிட்ட நியாயம் பேச வந்துட்டீர்? அணில் குஞ்சுக்கும் அயோத்திக்கும் ஏன் முடிச்சு போடுறீர்?'

'நீங்கதான் அணில்குஞ்சுக்கும் ராமருக்கும் முடிச்சு போடுறீங்க?'

'நீதான் அயோத்தியைப் பத்தி பேசி எங்க இந்துக்கள் மனசைப் புண்படுத்துறே?'

'மரியாதையா பேசணும். நீ நான்னு ஒருமையிலே பேசினா நானும் பேசுவேன்!'

வார்த்தைகள் இருவரிடையே தடிக்கத் தடிக்க மரத்தடியில் இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் இரு தரப்பிலும் நூற்றுக்கணக்கில் கூடிவிட்டனர். பெரிய கலவரத்துக்கான கைகலப்பு ஏற்படப் போகிறது என்று கேள்விப்பட்ட பரூக்கின் தாயாரும் தலைதெறிக்க அங்கு ஓடிவந்து விட்டாள். தனது முக்காட்டை மேலும் இழுத்து மூடியவாறு, மரமொன்றின் பின்னால் மறைந்து கொண்டு,

'ஏய், பரூக்! எல்லாம் உன்னால வந்த வினைதான்! அந்த அணில்குஞ்சை தூக்கிப் போட்டுவிட்டு வந்துடு! இல்லாவிட்டால் இந்த ஊர்ல பத்து கொலை விழுந்துடும்'.

அங்கு ஆவேசமாக நின்று கொண்டிருந்த இரு தரப்பினருமே குரல் வந்த திசையை நோக்கினர். பரூக்கும், 'அம்மா!' என்று கதறியபடி மரத்தடிக்குச் சென்று அம்மாவைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு கண்ணீர் கொட்டக் கொட்ட அந்த அணில் குஞ்சை அந்த மரங்களுக்கு இடையே தரையில் மெல்ல வைத்தான்.

திடீரென ஒரு பருந்து..... மரக்கிளையில் அமர்ந்திருந்தது- இறக்கைகளை வேகமாக அடித்துக்கொண்டு அந்த அணில்குஞ்சின் மீது பாய்ந்தது. அதே வேகத்தில் அந்த அற்ப ஜீவனுடன் ஆகாயத்தில் பறந்தது.

இருசாராரும் கலைந்து சென்றனர். அந்த ஊரின் அமைதியை அந்த அணில் குஞ்சு காத்தது, அதனால் முடிந்த தியாகத்தைச் செய்து!

எனினும் பரூக் மட்டும், பருந்து எடுத்துச் செல்லும் அணில்குஞ்சைப் பார்த்தவாறு கண்ணீர் சிந்தி நின்றான்.

கொள்ளைபுரம்

சமஸ்தானாதிபதிகள் சர்வாதிகாரம் செலுத்தி வந்த காலம். உழைப்பவர்களின் வியர்வையில் குளித்துக் கொண்டு அவர்களின் இரத்தத்தை மதுபானமாக அருந்திக் கொண்டு, தங்களின் உல்லாச கேளிக்கைக்காகவும் வக்கிரமான செயல்களுக்காகவுமே இந்த உலகம் படைக்கப்பட்டதாக எண்ணிக் கொண்டு வாழ்ந்த உன்மத்தர்களின் தர்பார்தான் அந்த சமஸ்தானங்களில் கேள்வி கேட்பாரின்றி நடந்து கொண்டிருந்தது. அவற்றில் ஒரு சமஸ்தானம்தான் 'கொள்ளைபுரம்' சமஸ்தானம். பொருத்தமான பெயர். கொள்ளையடிப்போர் கொலுவீற்றிருந்த சமஸ்தானம். மருத்துவத்திற்கு, கல்விக்கு, சாலைவழிக்கு, குடிதண்ணீருக்கு, இப்படி மக்களுக்குத் தேவையான சகலமான வசதிகளுக்கும் அந்த சமஸ்தானத்து மக்கள் கொட்டி அழுத வரிப்பணம் முழுவதும் அந்த சமஸ்தானத்து மன்னரின் கேளிக்கைக் கூடங்களில் பஞ்சணைப் பாவைகளாயின. மகாராணியின்

பாதம் முதல் கேசம் வரையில் அவளது நளின உடலை அலங்கரிக்கும் நவரத்தின அணிகளாயின. பாலிலே குளித்தனர். பழ ரசத்தில் வாய் கொப்பளித்தனர். மன்னரும், ராணியும் மட்டுமல்ல, அந்த மாளிகையில் பணிபுரிந்த அதிகாரிகள் அத்தனைபேரின் குடும்பங்களும் குதூகலமும், கொண்டாட்டமும், குடிவெறிக் கூத்தும் இல்லாத நாட்களே இல்லையெனுமளவுக்கு இன்பபுரியில் இடைவிடாத லாகிரியில் ஆழ்ந்து கிடந்தன. மாடாக உழைத்து ஓடாகத் தேய்ந்து கொண்டிருந்த அந்த மண்ணின் மாந்தர்கள்; மகேசன், தம் தலையில் இப்படித்தான் எழுதியிருக்கிறான் எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டு தீயில் புழுவெனத் துடித்துக் கிடந்தனர்.

பசிக்கிறது என்று கூறவோ, பட்டினி கிடக்கிறோமே என்று கதறவோ அந்த சமஸ்தானத்துப் பாமர மக்களுக்கு உரிமையில்லை. அதைப் பற்றி யாராவது பேசினாலோ, அல்லது சிந்திப்பதாகத் தெரிந்தாலோ அவர்களைப் பிடித்து ஆயுட்காலம் வரையில் சிறையில் தள்ளுவதற்காக ஒரு கடுமையான சட்டமே நடைமுறையில் இருந்தது. அந்தச் சட்டப்படி பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் சிறைக் கோட்டங்களில் பயங்கர தண்டனை அனுபவித்துக் கொண்டு எலும்பும் தோலுமாகக் கிடந்தனர்.

சமஸ்தானங்களைத் தனது ஆதிக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, அவைகள் செலுத்தும் கப்பப் பணம் முறைப்படி ஒழுங்காக வந்து சேருகிறதா என்பதில் மட்டும் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்த பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம்; கொள்ளைபுரத்தில் நடைபெறும் அநியாய அக்கிரமங்களைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லை.

கொத்தடிமைகளாய் உழன்று கொண்டிருந்த கொள்ளைபுரத்து மக்கள் மத்தியிலும் உயிருக்குத் துணிந்த சிலபேர்; 'இந்தத் துன்ப துயரங்களை இன்னும் எத்தனை நாட்கள் தாங்கிக்கொண்டு பொட்டுப் பூச்சிகளாய் இருப்பது?' என்ற கேள்விக்குறியுடன் பற்றி எரியப்போகும் புரட்சித் தீக்குப் பொறியாகக் கிளம்பினர். அவர்கள் ஆங்காங்கு மக்களைத் திரட்டி சமஸ்தானாதிபதியின் ஆட்சி அலங்கோலங்களையும் - அவற்றைக் கண்டும் காணாமல் அனுமதித்துக் கொண்டு ஆதிக்கம் நிலைத்து நீடிப்பதற்கு வழிமுறைகளை வகுத்துக் கொண்டிருந்த பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் சூழ்ச்சித் திட்டத்தையும் பற்றிச் சிந்திக்கின்ற குறைந்தபட்ச சுதந்திரத்தை போதிக்கத் தொடங்கினர்.

அந்த நெருப்பு மெல்ல மெல்ல எரியத் தொடங்கி 'ஏன்? எதற்காக?' என்ற கேள்விகள் அங்கிங்கெனாதபடி எங்கெங்கும் எழுந்த போதிலும் கூட, கொள்ளைபுர சமஸ்தானத்து மன்னரும், ராணியும் - மற்றும் அவர்களது அதிகாரப் பரிவாரங்களும்; அந்த நெருப்பின் சூட்டைத் தங்களின் உல்லாச சல்லாபக் குளிருக்கு ஏற்ற இன்பமான கதகதப்பாகத்தான் கருதிக் கொண்டு பழைய களியாட்டங்களின் பட்டியலில் இருந்து ஒன்றைக்கூடக் கழிக்காமல் பொழுதைப் போக்கினர். போக போக்கியங்களின் மொத்தக் குத்தகையும் ஆண்டவனால் தங்களுக்கே வழங்கப்பட்டிருப்பதாகக் கருதிக் கொண்ட ஓர் ஆணவம் அந்தக் கூட்டத்தாரிடையே தலைதூக்கி நின்றது.

ஆனால் அந்த சமஸ்தானத்தைத் தன் பிடியில் வைத்திருந்த பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் இந்திய மேலதிகாரிகள், அங்கு நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளையும் - மக்களிடையே ஒரு பிரிவினர் கிளர்ச்சிக்குத் தயாராவதையும் ; அதனை மேலும்

மேலும் அலட்சியப்படுத்தி, விட்டுக் கொண்டே போனால் - சமஸ்தான ஆதிக்கம் மட்டுமல்ல; தனது சாம்ராஜ்ய ஆதிக்கமும் சரிந்துவிட நேரிடும் என்று எதிர்காலத்தைப் பற்றி எண்ணிடத் தொடங்கினர்.

சாம்ராஜ்யத்தின் வலிவும் குறையக் கூடாது - வளர்ச்சியும் குன்றக் கூடாது - அதே நேரத்தில் சமஸ்தானாதிபதியான கொள்ளையூர் மன்னனுக்கும் ஒரு நெருக்கடி கொடுத்து; குடிமக்களிடம் நல்ல பெயர் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் - அதற்கு எப்படித் திட்டம் வகுக்கலாம் என்று ஆலோசனை நடைபெற்றது. அதன்படி, கொள்ளைபுரம் சமஸ்தானத்து மக்களின் குறைகள் என்னவென்று அறிந்திடவும் - அவர்கள் சமஸ்தானத்து மன்னர், மகாராணி மற்றும் பிரதானியர் மீது கூறிடும் குற்றங்கள் பற்றியும் நேர்மையான விசாரணை நடத்தி முழுமையான அறிக்கைகளைத் தயாரித்து அனுப்ப வேண்டுமென்பதற்காக கொள்ளைபுரம் சமஸ்தானத்துத் தலைநகரமான கொள்ளையூரில் ஒரு நீதிஸ்தலம் அமைக்கப்பட்டது. அந்த நீதி ஸ்தலத்திற்கு பிரிட்டிஷ்காரர்களே நீதிபதிகளாகவும் நியமிக்கப்பட்டனர். முதன்மை நீதிபதி ஒரு வரும் அவருக்குத் துணையாக சில நீதிபதிகளும் கொண்ட நீதி ஸ்தலம் உருவானவுடன்; சமஸ்தானத்துக் குடிமக்கள் ஓர் ஆறுதல் மூச்சு விட்டுக் கொண்டனர்.

இனி சர்வாதிகாரச் சட்டங்களின் தேள் கொடுக்குகளால் தாங்கள் தாக்கப்பட வேண்டியதில்லையென்று ஓரளவு கவலையை விட்டொழித்தனர். சமஸ்தானத்துப் பிரதானியர்களில் யார் ஒருவர், தங்கள் மீது கடுமையாக நடந்து கொண்டாலும் உடனடியாக நீதிஸ்தலத்தில் குற்றச்சாட்டுப் புகார் கொடுத்து; நியாயத்தைப் பெறலாம் என்று நம்பி மகிழ்ந்தனர்.

அம்சதூளிகா மஞ்சத்தில் ஆரணங்குகளின் அரவணைப்பில் அயர்ந்து கிடப்பதே தவமிருந்து பெற்ற சுகமென மன்னன் மயங்கிக் கிடந்தாலும் ; மகாராணி மட்டும் அந்த இன்ப உலகத்தில் பரிபூரணமாக அமிழ்ந்து போகாமல்; அவ்வப்போது விழித்துக் கொண்டு, அரசாங்கத்தைச் சுற்றி ன்ன நடக்கிறது என்று கவனிக்கும் இயல்பு கொண்டிருந்த காரணத்தால், தங்களைச் சுற்றி அரும்புகிற ஆபத்துகளை அறிந்து கொள்ளக் கூடியவளாக இருந்தாள். எனவே, மன்னனை மது மங்கை மயக்கத்தில் வீழ்ந்து கிடக்க விட்டுவிட்டு, மாளிகைப் பிரதானியருடன் மந்திராலோசனைகளை அடிக்கடி நடத்தினாள்; அவர்களும் போதை தெளிந்திருந்த நேரமாகப் பார்த்து!

அவளால் யூகிக்க முடிந்தது; கனன்று கிளம்பிக் கொண்டிருக்கும் மக்களின் கோபமும் - அவர்களின் அடி வயிற்றுத் தீயாக எரிந்து கொண்டிருக்கும் பசிப்பிணியும் - சமஸ்தானத்து அரசையும் அதிகாரவர்க்கத்தையும் என்றோ ஒரு நாள் சாய்த்து விடக் கூடுமென்று! கொத்தடிமை நிலையிலிருந்து கொள்ளைபுரம் விடுபட்டு மக்கள் கைக்குப் போய் விட்டால்; அப்போது தம்மைக் காத்திட தமக்கு மேலுள்ள சாம்ராஜ்யத்துக்கும் சக்தி இருக்கப் போவதில்லை; ஏன் - சாம்ராஜ்யமே கூட இல்லாமல் போய்விடக் கூடும் - ஆகவே இதனை சமாளிப்பது எப்படி என்று எண்ணங்கள் சிறகடித்தன!

அதன் விளைவு, மாளிகையில் பிரதானியர் - களுக்கடங்கிய மக்கள் படையொன்று தயாரிக்கப்பட்டது! அந்த மக்கள் படையின் ம்வலை; உண்மையான மக்கள் படைக்குள் ஊடுருவிக் கலகம் ஏற்படுத்துவது! முடிந்த

வகையில் எல்லாம் அவர்களில் முக்கியமானவர்களை முடமாக்குவது; வாழ்வையே முடிப்பது! பிரதானியர்கள் சிலருக்கு அளிக்கப்பட்ட பணியோ மகாராணியின் தந்திரோபாயங்களிலேயே தலைசிறந்த ஒன்றாகும். நாளைக்கு நாடு நம்மை விட்டுப் போய்விட்டால்; நமக்கென்று மாடு மனை மாளிகைகள் தோட்டம் துறவுகள் நீராடும் பொய்கைகள் அந்த சமஸ்தானம் முழுவதும் பல இடங்களில் நமக்கென்றே உரிமையாக வேண்டும். அவற்றின் உடமையாளர்கள் யாராயினும் அவர்களை மிரட்டிப் பணிய வைத்து - அவர்களின் நிலம் நீச்சு எதுவாயினும் மிக மிக மலிவான விலைக்கு மன்னர் பெயராலும் மகாராணியின் பெயராலும் வளைத்துப் போட வேண்டும். ராணியாரின் இந்தக் கட்டளையை ஏற்று; களியாட்டப் பிரதானியர் அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றக் கணத்தில் கிளம்பினர். கணக்கின்றி வளைத்தனர்.

அதனால் பாதிக்கப்பட்டோர், புதிதாக முளைத்துள்ள நீதிஸ்தலத்திற்கு முறையீடுகளை எடுத்துச் சென்றனர். என்னதான் ஆதிக்க வாதிகளாக இருந்தாலும் பிரிட்டிஷாரில் பெரும்பான்மையோர் நீதி மன்றங்களில் சட்டப்படி தண்டனைகள் வழங்கினாலுங்கூட; நீதி நியாயப்படி நடந்து கொள்வார்கள் என்று ஒரு பெயர் இருந்தது! அது எவ்வளவு தூரம் உண்மையோ! ஆனால் கொள்ளைபுரம் சமஸ்தானத்து முதன்மை நீதிபதியாகவும் துணை நீதிபதிகளாகவும் பதவியேற்றவர்களுக்கு, கொள்ளைபுரத்து நடைமுறைகள் எல்லாமே புதுமையாக இருந்தன. ஒரு நாள் துணை நீதிபதியொருவரின் நீதிஸ்தலத்துக்கு சமஸ்தானத்துப் பிரஜையொருவர் ஒரு வழக்கைக் கொண்டு வந்தார்.

தனது விலையுயர்ந்த நிலம், தோட்டம், நீச்சல் குளம் ஆகியவற்றைக் குறைந்த விலைக்கு மகாராணியின் பெயருக்கு

விற்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தியதாகவும் - விற்க மறுத்த காரணத்தினால்; அவற்றை ஆக்ரமிக்கப் போவதாக சமஸ்தானத்து பிரதான அதிகாரி ஒருவரிடமிருந்து தாக்கீது வந்திருப்பதாகவும்; அந்த ஆக்ரமிப்பு யோசனையை ரத்து செய்து நீதிஸ்தலம் தீர்ப்பளிக்க வேண்டுமென்றும் தொடரப்பட்ட வழக்காகும் அது! அந்த வழக்கைக் கொண்டு வந்தவரை நீதிஸ்தலத்து வாசலுக்குள்ளேயே நுழைய வொட்டாமல் மகாராணியாரின் 'மக்கள்படை' தடுக்க முனைந்து அதனால் பெருங்கலவரம்! சமஸ்தானத்துக்கும் சாம்ராஜ்யத்து ஆதிக்கத்துக்கும் எதிராக அணிவகுத்து நிற்கும் உண்மையான ' மக்கள் விடுதலை வீரர்கள் ' அந்த மகாராணியின் மக்கள் படையை எதிர்த்து சமாளித்து ; வழக்கு தொடுக்க வந்தவரை நீதிஸ்தலத்திற்குள் அனுமதிக்க வழி வகுத்துத் தந்தார்கள்.

துணை நீதிபதி, அந்த வழக்கு விசாரணையைத் தொடங்கினார். மகாராணி சார்பிலும் மன்னர் சார்பிலும் வாதாடியவர்கள் 'இந்த வழக்கே பொய்! வாதி குறிப்பிடுகிற படி அரசாங்கம் ஆக்ரமிக்கத் தாக்கீது அனுப்பியது மெய்! ஆனால் அங்கே நீச்சல் குளமும் இல்லை - நில புலமும் இல்லை; எல்லாம் வெறும் மேய்ச்சல்காடு!, என்று திட்டவட்டமாகக் கூறினர். உடனே பதறிப்போய் வழக்கு தொடுத்தவர், நீதிபதியின் முன்னால் சென்று - நீச்சல் குளம், விளைந்திருக்கும் நிலம் - பூத்துச் செழித்திருக்கும் தோட்டம் ஆகியவற்றின் படங்களைக் காட்டி; 'மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்கள் தயவுசெய்து நேரில் வந்து பார்த்தால் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்' என உருக்கமாகக் கூறி ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரும் வடித்தார். அதைக் கேட்ட துணை நீதிபதி; 'மனுதாரரின் விருப்பப்படி அந்த இடங்கள் நேரில் போய் பார்க்கப்படும்' என்று தீர்ப்புச் சொன்னதுதான் தாமதம்;

நீதிபதியின் மேஜையின் மீது சரமாரியாகக் கற்கள் வந்து விழுந்தன. நாலைந்து சிப்பந்திகளுக்கு இரத்தக் காயம் ஏற்பட்டது. உடன் நீதிபதி, தனது இருக்கையை விட்டுப் பரபரப்புடன் எழுந்து சமஸ்தானத்துக்காக வாதாடியவர்களைப் பார்த்து, 'இதெல்லாம் என்ன காட்டுமிராண்டித்தனம்?' என்று கோபமாகக் கேட்டார். அவர்களுக்குத் தெரியும் அந்தக் கற்கள் மாளிகையின் கைக்கூலிப் படையினரால் வீசப்பட்டது என்று! இருந்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டு துணை நீதிபதியிடம் சொன்னார்கள்:

'எங்கள் சமஸ்தானத்துக் கலாசாரமே தனியானது! கற்காலம் என ஒன்று இருந்தது; அது இப்போதும் இருக்கிறது என்று காட்டுகிற கலாசாரப் பிரசாரம் இது!'

அந்த மழுப்பலான பதிலைக் கேட்டு, முகம் சிவந்த துணை நீதிபதி; 'இதைச் சும்மாவிட முடியாது! வாருங்கள் முதன்மை நீதிபதியிடம் சென்று இந்த விஷயம் பற்றி முறையிடலாம். அங்கே உங்கள் விளக்கத்தைச் சொல்லுங்கள்!' என்று அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு, முதன்மை நீதிபதியைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டார்.

முதன்மை நீதிபதியின் நீதிஸ்தல அறைக்குச் செல்லும் வழியில் உள்ள தாழ்வாரத்தில் பத்து, பதினைந்து ஆண்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர். அவர்கள், தங்களின் அருகே துணை நீதிபதியும் - அவரிடம் வழக்குத் தொடுத்த வாதியும் வந்தவுடன், அவர்கள் தங்களின் ஆடைகளை அவிழ்த்துக் காட்டிக் கொண்டு! 'டேய்! வழக்கைத் திரும்பப் பெறு!' எனக் கூச்சலிட்டுக் குதியாட்டம் போட்டனர். துணை நீதிபதி அதிர்ச்சியடைந்து சமஸ்தானத்துக்காக வாதாடியவர்களைப் பார்த்து 'இது என்ன ஆபாசம்? என்ன அநாகரிகம்?' என்று

சாடினார். ஆனால் அவர்கள் அமைதியாகச் சொன்னார்கள்: 'அய்யா, துணை நீதிபதி அவர்களே! தங்கள் மேஜையில் கற்கள் விழுந்தன - அது மனித வரலாற்றில், கல் தோன்றிய காலத்தைக் குறிப்பிடும் கலாசாரமாகும்! இதோ இப்போது நீங்கள் காணுகிற கலாசாரம்; கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்துக் கலாசாரத்தின் படப்பிடிப்பு!' வெள்ளைக்கார நீதிபதியின் முகம் மட்டுமல்ல; உடம்பு முழுவதுமே ஆத்திரத்தால் சிவந்தது!

அப்போது, தனது நிலபுலங்களுக்காக வழக்கு தொடுத்திருந்த வாதி, குறுக்கிட்டு நீதிபதியிடம் சொன்னார்:

'மேன்மை தங்கிய துணை நீதிபதி அவர்களே! கல்தோன்றிய காலத்துக் கலாசாரத்தையும் - இப்போது, கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்துக் கலாசாரத்தையும் கண்டீர்கள்! அடுத்து இன்னொரு தாழ்வாரத்தில் நீங்கள் காணப்போவது, 'கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்துக்கு முன் தோன்றி மூத்த கலாசாரமாகும்'.

துணை நீதிபதி துணுக்குற்று 'அந்தக் கலாசாரம் எப்படியிருந்து தொலைக்கும்?' என்று பதைத்தார்.

'மாளிகைப் படையின் மகளிர் சேனை, அங்கே காத்துக் கொண்டிருக்கிறது!' என்று பதில் வந்தது தான் தாமதம்; துணை நீதிபதி, முதன்மை நீதிபதியிடம் முறையிடச் செல்வதை விட்டுவிட்டு, திரும்பிப் பார்க்காமலே தனது நீதிஸ்தல அறையை நோக்கி ஓடினார்.

வழக்கு தொடுத்தவர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய நீதி மட்டுமல்ல ; கொள்ளைபுரத்துக் கலாசாரத்தை எதிர்த்து வெடித்துக் கிளம்பிட நேரம் பார்த்துப் புரட்சியும் காத்திருந்தது!

எழுத்தாளர் ஏகலைவன்

அன்று கடையடைப்பு! தமிழகமுழுதும் அங்கிங்கெனாதபடி அனைத்து இடங்களிலும்! அரசு ஆணையிட்டோ, அல்லது எதிர்க்கட்சிகள் வேண்டிக்கேட்டோ, அந்தக் கடையடைப்பு இல்லை. வணிகர்கள் தங்களின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற முன்வராத அரசாங்கத்தைக் கண்டித்துத் தாங்களே தங்களின் கடைகளை அடைத்துவிட்டனர். கடையடைப்புச் செய்தியறிந்தோர் முன் கூட்டியே வீட்டிற்குத் தேவையான அத்யாவசியப் பொருள்களை வாங்கி வைத்துவிட்டனர். ஆனால், அன்றாடங்காய்ச்சிகளான ஏழை எளிய மக்கள் அன்றுதான் கிடைத்த கூலிக் காசுக்கு எந்தப் பண்டமும் வாங்கமுடியாமல் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்; கடைகள் மட்டுமல்ல, லாரிகள், ஆட்டோக்கள் கூட வணிகர்களின் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக

ஆங்காங்கு நின்று போயின. இவற்றையெல்லாம்விட எழுத்தாளர் ஏகலைவனுக்கு என்ன பெரிய கவலையென்றால் 'கேபிள் டி.வி.' களும் அன்று மூடப்பட்டதுதான்! உள்நாட்டுத் தொலைக்காட்சிகளிலும், வெளிநாட்டுத் தொலைக் காட்சிகளிலும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஒளிபரப்பும் நிகழ்ச்சிகளில் எதைப் பார்ப்பது எதைத் தவிர்ப்பது என்று புரியாமல் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையுமே கொஞ்சம் கொஞ்சம் பார்த்து ரசித்துவிட்டு மாலை 4 மணிக்கு உற்சாகமாக எழுதத் தொடங்குபவன்; உள்நாட்டுத் தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகள் ஏற்படுத்திய தலைவலியின் காரணமாக அவற்றை அறவே நிறுத்திவிட்டு 'புலித்தைலம்' தடவிக்கொண்டு தூங்க ஆரம்பித்தவன் மாலை 5 மணிக்குத்தான் மிகுந்த அலுப்புடன் எழுந்தான்.

முகத்தில் கடுகடுப்பு. 'கேபிள் டி.வி.' எதுவுமே பார்க்க முடியாமல் போயிற்றே; அதனால்! வீட்டின் கீழ்த்தளத்தில் வேலைக்காரக் கிழவி அவன் மனைவியுடன் உரத்த குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

'இன்னிக்கிக் காத்தாலேருந்து ஏழை பாழைங்களுக்கெல்லாம் ரொம்ப பேஜாராப் பூடுச்சும்மா; ரெண்டு மூணு பெரிய ஒட்டலுங்கதான் திறந்து வச்சிருந்தான். அங்ஙணபோயி என்னாத்த என்னா காசு கொடுத்து வாங்கி பசியை அடக்கிட முடியும்! நல்ல கவர்முண்டு இது; இந்த மூணு வருசத்திலே எத்தனை தபா கடையை மூடுறது!

'கருப்பி, உன் கவலை உனக்கு! மேலே நம்ப வீட்டு அய்யாவுக்கு, இன்னைக்கு 'கேபிள் டி.வி; இல்லியேன்னு பெரிய கவலை'. 'இருந்தா, நீ கூட ரெண்டு மணிக்கே கீழே இறங்கி வந்திருக்க மாட்டியே அம்மா.'

ஏகலைவனுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது. கருப்பியிடம் தன் மனைவி நன்றாக மாட்டிக் கொண்டாள் என்ற உற்சாகத்துடன் குளியலறைக்குள் புகுந்தான். குளித்து விட்டு காலர் வைத்த காக்கி நிறப்பனியன் அணிந்து, பூப்போட்ட லுங்கியொன்றைக் கட்டிக்கொண்டு, தன் மேஜை மீது குவிந்திருந்த கடிதங்கள் மீது ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டான். ஒரு கடித உறையின் மீது புகழ்பெற்ற ஒரு வாரப் பத்திரிகையின் அலுவலக முத்திரை இருந்தது. முதலில் அந்த உறையைக் கிழித்துக் கடிதத்தைப் படித்தான்.

'அடுத்த இதழில் வெளியிடுவதற்கு உங்கள் சிறுகதையை ஒரு வாரத்திற்குள் அனுப்பி உதவிட வேண்டுகிறோம்'

என்பதுதான் கடிதத்தின் சாரம். அந்தக் கடிதத்தை மீண்டும் ஒருமுறை படித்துவிட்டு, மேஜை மீது அதைத் தனியாக வைத்துவிட்டு, மற்ற கடித உறைகளைக் கிழித்து; சிலவற்றிலிருந்து - அவன் கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகள் பற்றிய வாசகர்களின் பாராட்டுரைகள், விமர்சனங்கள்; மற்றும் சிலவற்றிலிருந்து அவற்றை வெளியிட்ட பத்திரிகை அலுவலகங்களிலிருந்து அனுப்பப்பட்டிருந்த காசோலைகள் அனைத்தையும் ஒருமுறைக்கு இருமுறை கவனமாகப் பார்த்தும் படித்தும் விட்டு; காசோலைகளை மேஜை டிராயருக்குள் வைத்துப் பூட்டியவாறே 'லீலா' என்று அன்பொழுகக் குரல் கொடுத்தான். 'லீலா வந்து கால்மணி நேரமாச்சு' கேலியாகச் சிரித்துக் கொண்டே காபியை லீலா அவனிடம் நீட்டினாள்.

'கால்மணி நேரமாச்சா? நான் கவனிக்கவே இல்லியே - காலிலே மணி கட்டிகிட்டு வந்திருந்தா ஓசை கேட்டு

உடனே கவனிச்சிருப்பேன்ல!' 'ஒரு சிலம்பு வாங்கிக் கொடுங்க! அது ஓசை எழுப்பிக்கிட்டே இருக்கும்'.

'ஒற்றைச் சிலம்பா? என் கண்ணகிக்கு இரட்டைச் சிலம்புதான் வாங்கித் தருவேன்'.

'ஓ! என்னை கண்ணகியாக்கிட்டு, மாதவியொருத்தியைத் தேடுற திட்டமோ!' சிரிப்பை அடக்கமுடியாமல் காப்பியை சிரமப்பட்டு விழுங்கினான். அவளை இறுகத்தழுவிக் கொண்டான்.

'நான் வீட்டுக்குப் போறேம்மா'.

வேலைக்காரியின் விடைபெறும் குரல் கேட்டு; லீலா, அவன் பிடியிலிருந்து நழுவினாள்.

'சரி, லீலா!நான் கடற்கரைப் பக்கம் போய்ட்டு வர்றேன்'.

'எதுக்கு, தனியா? ஊஹூம்; கானல்வரி பாடவா?

'வரியைப் பத்தி பேசாதே - அதுக்காகத்தான் இன்னைக்குக் கடையடைப்பே'.

'சீக்கிரம் வந்து சேருங்க; சிந்திக்கிறதுக்காகக் கடற்கரைக்குத் தனியாப் போறேன்னு சொல்லிட்டு தாமதமா வந்தீங்கன்னா; ஊர்ல கடையடைப்பு - இங்க வீட்ல கதவடைப்புதான்!'

'இப்ப முதல்ல உன் வாயை அடைக்கிறேன்'.

'இச்!'

ஒரு வாரத்திற்குள் சிறுகதை வேண்டுமென்று கேட்டு வந்த கடிதத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு ஏகலைவன் மாடிப்படிகளில் இறங்கினான். அவன் கால்கள் கடற்கரை நோக்கிச் செல்லும் சாலையில் நடைபோட்டன.

சாலையின் எதிரே கடற்கரையில் கண்ணகியின் சிலையை மறைத்துக் கொண்டு மின் விளக்கால் உருவாக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கட் அவுட்! நன்றாக இருட்டாத காரணத்தால் மின் விளக்குகளில் ஒளிப்பிரவாகம் இல்லை. 'உன்னையும் மறைத்துவிட்டார்களா?' என்று மனத்துக்குள் கேட்டுக் கொண்டு, ஓரமாகப் போய் கண்ணகி சிலை இருக்கிறதா; எடுத்துவிட்டார்களா என்று பார்த்தான். நல்லவேளை கையில் ஒற்றைச் சிலம்புடன் அவள் சினங்கொப்பளிக்க நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவன் எழுதவேண்டிய கற்பனைச் சிறுகதைக்கான கரு உருவாகி, உருவான வேகத்திலேயே சிதைந்தது. 'தமிழ்நாட்டில் எத்தனை கண்ணகிகள் காவல் நிலையத்தில்....' என்று எண்ணியபொழுதே; 'சே! இதைத்தான் எல்லாப் பத்திரிகைகளும் சிறுகதைகளாகவே; அதுவும் உண்மைக் கதைகளாகவே எழுதித் தீர்த்துவிட்டனவே' என்ற நினைவு மின்னலாகத் தோன்றி, கதைக்கான கருவை காணாமல் அடித்துவிட்டது.

'சிறுகதை என்றால் வெறும் பொழுதுபோக்காகவா படிப்பதற்கு எழுதுவது? அதில் ஏதாவது ஒரு கருத்து சமுதாயத்துக்குத் தேவையானதாக அமைக்கப்பட வேண்டாமா?'

இந்தச் சிந்தனையுடன் எழுத்தாளர் ஏகலைவன் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் சிலையிருக்குமிடம் வரையில் வந்துவிட்டான். ஒரு நிமிடம் சிலையையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான்.

"மணக்க வரும் தென்றலிலே குளிரா இல்லை?
தமிழ்நாட்டுத் தெருக்களிலே தமிழ்தான் இல்லை".

கவிஞர் எவ்வளவு கவலைகொண்டு தனது ஏக்கத்தைக் கவிதையாக்கிக் கண்கலங்கியிருக்கிறார்; அவரது வேதனையையே கருவாக அமைத்து, ஒரு சிறுகதை எழுதிவிட்டால் என்ன?

அவன் இதயத்தில் ஓர் ஆவேசம் பிறந்தது. எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ் என்று எக்காள முழக்கமிடும் ஓர் இளைஞனைக் கதைநாயகனாக வைத்துச் சிறுகதை நெய்துவிட முடிவு கட்டினான். ஆனால் அக்கணமே அதற்கும் ஒரு முட்டுக்கட்டை விழுந்தது. மறைமலையடிகளார், திரு.வி.க., தேவநேயப்பாவாணர் போன்ற பல தமிழ்ச் சான்றோர்கள் தொடங்கிய முயற்சிதானே அது. அந்த முயற்சி முற்றாக நிறைவேறாத ஆதங்கத்தைத்தானே பாரதிதாசன் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். தமிழ்நாட்டுத் தெருக்களில் தமிழுக்குச் சிறப்பிடம் கிடைத்திடத் தனியாக ஒரு போராட்டமே தேவைப்படும்போது; அவன் எழுதப்போகும் சிறுகதையால் அந்தக் குறிக்கோளை எட்டுவது அவ்வளவு எளிய காரியமா என்ன! ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுடன், கடற்கரைச் சாலையிலிருந்து காந்தியடிகளின் சிலையைப் பார்த்தவாறே கடல் மணல் பரப்பை நோக்கி நடக்கலானான். காந்தியடிகள் சிலையை முழுமையாகக் காண முடியவில்லை. அந்தச் சிலையையும் மறைத்துக் கொண்டு பிரமாண்டமான கட்அவுட் ஒன்று ஆகாயத்தைத் தொடுமளவுக்கு நின்று கொண்டிருந்தது.

கால் அழுந்தினால் சுலபத்தில் விடாத மணலில் இருந்து, ஊன்றிய கால்களை சிரமப்பட்டு இழுத்துக் கொண்டே கடல் அலைகள் கரையில் மோதும் பகுதிக்கு அவன் வந்து சேர்ந்தபோது இருளின் கரங்கள் உலகைத் தழுவிக் கொண்டன என்றாலும், மணல் வெளியில் பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்த மின் விளக்குகள் வெளிச்சம் காட்டிக் கொண்டுதானிருந்தன.

கடலோரத்து ஈரத்தரையில் மெல்ல அவன் நகர்ந்து கொண்டிருந்தபோது, அவன் கண்ணெதிரே ஐந்தாறு நண்டுக் குஞ்சுகள்! தொலைவில் இருந்து அலைகளின் பரபரப்பான விளையாட்டை ரசித்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் அருகில் செல்லவேண்டுமென்ற தவிப்பு. ஆனால், அவன் அலைகளை நோக்கி அசைந்தானோ இல்லையோ அத்தனை நண்டுக் குஞ்சுகளும் அந்த ஈரத்தரையில் உள்ள சிறுசிறு பொந்துகளுக்குள்; மின்னல் மின்னும் வேகத்தை மிஞ்சும் வண்ணம் ஓடிப்போய்ப் புகுந்து கொண்டன.

ஆகா, அவன் சிறுகதைக்கு ஒரு கரு தயாராகிவிட்டது. கிராமத்தில் பருவமடைந்துள்ள பெண்கள்; இப்படித்தான் விடியற்காலை நேரத்தில் வீட்டு வாசலில் தண்ணீர் தெளித்துப்பெருக்கி, கோலம் போட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். அப்போது அந்தப் பக்கம் தெருவில் யாராவது ஆடவர்கள் வந்துவிட்டால் போதும்; இந்த நண்டுக்குஞ்சுகளைப் போலத்தான் பரபரத்துப்போய் வீட்டுக்குள் பதுங்கிக் கொள்வார்கள்.

கிராமங்களில் இந்தப் பழைய பண்பாடு இனியும் விட்டுப்போகாமலிருக்க; இந்த நண்டுக் குஞ்சுகளின் ஓட்டத்திலேயிருந்து சிறுகதையைத் தொடங்கி; தமிழ்நாட்டு கிராமங்களின் மண்வாசனையை மையமாக வைத்து எழுதினால் நன்றாக இருக்குமல்லவா? இந்தக் கேள்வி அவன் இதயத்தில் எழுந்த அதே சமயம் அவன் மூளையிலிருந்து ஒரு சவுக்கடி.!

'ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமையென்
றெண்ணி இருந்தவர் மாய்ந்துவிட்டார்;
வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டிவைப்போமென்ற
விந்தை மனிதர் தலை கவிழ்ந்தார்'.

ஆம்; மகாகவி பாரதியின் பாட்டுத்தான் அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்துவிட்டது. அந்த நினைவுச் சவுக்கின் நுனி; அவன் மூளை வீசிய வேகத்தில் அவன் இதயத்தில் சுளீர் என்று சுட்டதும்; கிராமத்துப் பெண்டுகள், நண்டுகள் போல் இருக்கவேண்டுமென்ற பத்தாம்பசலிக் கட்டுப்பெட்டிக் கற்பனையைக் கடலிலேயே தூக்கி எறிந்துவிட்டான்.

வேறு என்னதான்; அவன் எழுதவேண்டிய சிறுகதைக்கான மையப்புள்ளி கிடைக்கப்போகிறது?

அலைகளில் கால்களை நனைத்தவாறே நடந்தவன்; அந்த அலைகளின் மீது ஒட்டிக் கொண்டு துள்ளியும் பாய்ந்தும், கரையில் வீழ்ந்தும், பின்னர் கரையில் மோதும் அலைகளுடன் கைகோத்துக் கொண்டு கடலுக்குத் திரும்பியும் மீண்டும் கரையில் வந்து துள்ளியும் நிலையில்லாமல் ஆடிக்கொண்டிருந்த மீன் ஒன்றின் மீது லயித்துப் போனான். அந்த மீன்; அலை, கரைக்கு வரும்போது அதனுடன் சேர்ந்து வரும். திரும்பும் அலையுடன் அதுவும் திரும்பிச் செல்லும். ஒருமுறை, அலையின் முதுகிலேறி வந்த அந்த மீன்; அலையுடன் சேர்ந்து போகாமல் கரையிலேயே தங்கிவிட்டது. இனி அலையின் கட்டுப்பாடு தனக்கில்லை; தன் இஷ்டம் போல் கரையில் துள்ளியாடலாம் என்று எண்ணியது போலும். அந்த நினைவில் அது குதியாட்டம் போடுவதாகவே அவன் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதாவது அப்படிக் கற்பனை செய்தான்; தனது சிறுகதைக்காக!.

பாவம்; தரையிலிட்ட மீன், சில விநாடிகளில் அசைவற்றுப்போனது. சிறிது நேரத்துக்கு முன் அது ஆடிய ஆட்டமென்ன; துள்ளிய வேகமென்ன; எல்லாமே அடங்கிப் போயிற்று! அவன் எழுதப் போகும் கதைக்குப் பெயரும்

கிடைத்துவிட்டது. 'ஒரு மீனின் கதை' தலைப்பு நன்றாக அமைந்துவிட்டது என்று தனக்குள் மகிழ்ச்சியடைந்தான். அப்போது அந்தப் பக்கம் ஓடிவந்த ஒரு நாய், செத்துக் கிடந்த அந்த மீனை, வாயில் கௌவிக் கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து போய் விட்டது. அந்த மீன் மட்டும் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருந்திருந்தால்... எனக் கற்பனையில் மிதந்தான்.

வீட்டுக்குப் போய் இந்த நிகழ்ச்சியை மையமாக வைத்து சிறுகதையைத் தொடங்க வேண்டியதுதான். உடனே ஒரு சந்தேகம். ஒருவேளை இது அரசியல் கதை போல ஆகிவிட்டால், வெளியிடுவதற்குத் தயங்குவார்களே - வேண்டாம்! வேண்டாம்! வேறு மாதிரியாகச் சிந்திக்கலாம் என்று, அலைமோதும் கரையைவிட்டகன்று; கலங்கரை விளக்கத்திற்கு நேர் எதிரேயுள்ள மணற்பரப்பில் வந்து அமர்ந்தான். கற்பனை வானில் சிந்தனைக் கருமுகில்கள் - ஆனால் ஒரு துளி மழையும்கூட விழவில்லை. பிறகெப்படி சிறுகதைக்கான விதையை ஊன்ற முடியும். மெல்ல இமைகளை மூடிக் கொண்டு அலைகளின் தாலாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவனின் காதில்;

'சுண்டல் முறுக்குக் கடலை'

என்ற குரல் கொடுத்துக்கொண்டு போகும் சிறுவனின் குறுக்கீடு! கண்ணைத் திறந்து பார்த்தான். அந்தச் சிறுவன், ஏகலைவன் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை.

'ஏ, சுண்டல் முறுக்கு! நான் ஒருத்தன் இருக்கிறது தெரியலியா? வா தம்பீ இங்கே!'

'சாரி சார்! உங்க லுங்கியையும் பனியனையும் பார்த்தவுடனேயே, யாரோ மீனு பிடிக்கிற அண்ணன்னு நினைச்சிட்டு போய்ட்டேன். எவ்வளவுக்கு வேணும் சார்?'

'எல்லாமே ரெண்டு ரூபாய்க்குக் கொடு'

பணத்தை நீட்டினேன் - பையன் பண்டங்களைப் பொட்டலம் கட்டிக் கொடுத்தான்.

'ஏன் தம்பி; எந்த ஊர் உனக்கு? இந்த வயசிலே படிக்காம ஏனப்பா இப்படி?'

'என் கதை பெரிய கதை சார்!' சொல்லிக் கொண்டே பையன் எழுந்தான். இவனை மடக்கினால் சிறுகதைக்கு நல்ல சரக்கு கிடைக்கும் போலிருக்கிறதே என்று 'இரு, தம்பி! கொஞ்சம் உட்காரு! உன் சரக்கு பூரா நானே வாங்கிக்கிறேன் - உனக்கு எந்த ஊர்?'

'சிவகாசி சார்!'

'சிவகாசியிலேயிருந்தா சென்னைக்கு வந்து இந்த வேலை பார்க்கிறே?'

'ஆமாம் சார் - சிவகாசியிலேயே எங்க அப்பா, அம்மா, நான் மூணு பேரும் நல்ல வேலைதான் பாத்தோம்'.

'நல்ல வேலையா? என்ன தம்பி அந்த வேலை?'

'தீப்பெட்டி பாக்டரியிலே வேலை!'

'அப்புறம் ஏன் இங்க வந்தீங்க?'

'ஒரு நாள் திடீர்னு பாக்டரியிலே நெருப்பு பிடிச்சு; எங்க அப்பா அந்த இடத்திலேயே கருகி செத்துட்டாரு....'

சிறுவன் சற்று மௌனமானான். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். எழுத்தாளர் ஏகலைவன் விழிகளும் கலங்கின.

'அம்மா என்ன ஆனாங்க தம்பி?'

'அம்மா..... பொழைச்சிக்கிட்டாங்க.... ஆனா; அவுங்களுக்கு ஒரு கை முழுக்க எரிஞ்சு போச்சு..... இப்ப

அவுங்கதான் எனக்குத் துணை. நான்தான் அவுங்களுக்குத் துணை!' 'தம்பீ, உன் கதையை முழுக்க சொல்லு! அதை நான் எழுதி ஒரு பத்திரிகைக்குக் கொடுக்கப் போறேன். அதுக்கு எனக்கு அவுங்க தர்ற சன்மானத் தொகை முழுவதையும் உனக்கும் உங்க அம்மாவுக்குமே கொடுத்துடறேன்'.

சிறுவன் முகத்தில் ஓர் எதிர்பார்ப்பு - நம்பிக்கை - அந்தக் களங்கமற்ற ஒளி; கலங்கரை விளக்கத்தின் ஒளியில் பட்டுத் தெறித்தது. இளம்பிஞ்சு கதை சொல்லத் தயாரானான். ஏகலைவன் கதை கேட்கத் தயாரானான்.

'சிவகாசி பாக்டரியிலே அப்பா, அம்மா, நான் மூணு பேரும் வேலை பாத்தோம்'.

'சின்னப் பிள்ளைகளை வேலை வாங்கக் கூடாதுன்னு சட்டம் இருக்கே தம்பி!'

'சட்டத்தைப் பாத்தா சாப்பாட்டுக்கு என்ன வழி? சட்டம், சாப்பாடு போடுமா சார்! எங்க அம்மா, அப்பாவுக்கு நல்ல சம்பாத்யம் இருந்தா என்னை வேலைக்கு விடாம, படிக்க வச்சிருப்பாங்க.....'

அப்போது மற்றொரு சிறுவன் அந்த மணற் பரப்பில் நடந்து வருகிறானா அல்லது பறந்து வருகிறானா என்றே தெரியாத அளவுக்கு, 'டேய், குப்பு! நீ இங்கேயா இருக்கே? ஓடி வாடா, ஓடிவா!' என்று கத்திக் கொண்டே அங்கு வந்தான் மூச்சு வாங்க!

'ஏய், ஏண்டா! ஏண்டா!' என்று குப்பன் கேட்பதற்குள்,

'உங்க அம்மா, பஸ்ஸில அடிபட்டு செத்துட்டாங்கடா!'

'ஆ! அம்மா - அய்யோ, அம்மா!' விற்பனைக்குப் பண்டங்கள் வைத்திருந்த பாத்திரங்களையும், தன்னிடம்

கதை கேட்ட ஏகலைவனையும்; ஏன்? எல்லாவற்றையுமே மறந்துவிட்டு அவன் ஓடினான். செய்தி சொல்ல வந்த சிறுவனும் அவனுடன் ஓடினான்.

'தம்பீ! தம்பீ! நில்!' எழுத்தாளர் ஏகலைவன் கூப்பிட்டது அவர்களின் செவிகளில் விழுந்தால்தானே!

'அடப்பாவமே; அந்தப் பையன் எங்கேயிருக்கிறான் என்று கூட முகவரி விசாரிக்காமல் விட்டுவிட்டோமே - தெரிந்தாலாவது அங்கு போய் ஏதாவது நம்மாலியன்ற உதவி செய்யலாம், ஏன்; நல்ல பையனாக இருக்கிறான். இவனைக்கூட நம் வீட்டிலேயே வைத்து வளர்க்கலாம். இப்போது என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லையே!'

திகைத்து நின்ற எழுத்தாளர் ஏகலைவனின் கண்களில் இருந்து நீர்த்துளிகள் - கன்னங்களை நனைத்தன.

சிறுவன் விட்டுச் சென்ற பாத்திரங்களைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, கடற்கரை மணலில் கால்கள் அழுந்திட நடந்தான்.

சற்று இருண்டிருந்த பகுதியிலிருந்து ஒரு குரல்!

'இந்தாய்யா சுண்டல் முறுக்கு, கொண்டா இங்கே!'

அந்தக் குரலுக்குச் சொந்தக்காரன் ஒரு நவநாகரீகப் பெண்ணின் மடியில் தலைசாய்த்துப் படுத்திருந்தான்.

தொடர்ந்து அதே குரல்; 'என்னடா கூப்பிடுறேன்; சிலை மாதிரி நிக்கிறே?'

ஆமாம், கதை தேடி வந்தவன், கற்சிலை போலத்தான் கடற்கரையில் நின்றான்.

மலரவில்லை

தொழிலாளிகளை வாட்டி வதைத்து அவர்களது உழைப்புக்கு மதிப்புத் தராமல் உன்மத்தம் கொண்டலையும் முதலாளிகளையும் அவனுக்குப் பிடிப்பதில்லை. கடமை உணர்ச்சியற்று வெறும் உரிமைக் கிளர்ச்சிகளால் மட்டுமே உந்தப்பட்டுத் தொல்லை கொடுக்கும் தொழிலாளிகளையும் அவன் விரும்புவதில்லை.

அப்படிப்பட்ட ஒரு நேர்மையான தொழிலாளிதான் ஆதவன். புகழ் பெற்ற 'அவிட்டம் ஸ்டுடியோ' வில் ஆதவன் ஒரு லைட்பாய் தான்! இருட்டில் பகலையும் பகலில் இருட்டையும் உண்டாக்கிக் காட்டும் திரையுலகத்தின் விநோத ஒளி விளக்குகளை இயக்குகின்ற பல தொழிலாளிகளில் அவனும் ஒருவன்.

ஸ்டுடியோவில் படமெடுக்கும் அரங்கத்தின் மேலேயுள்ள பரண்மீது அமர்ந்தவாறே அவன் எத்தனையோ கோட்டை கொத்தளங்களில், அழகிய அரண்மனைகளின் அந்தப்-

புரங்களில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்திருக்கிறான். குடிசைகளின் குமுறலைக் கேட்டிருக்கிறான். கரையான் புற்று முதல் கைலையங்கரி வரையில் அவன் போடுகிற விளக்கின் ஒளியால் எழில் பெற்று 'கேமரா' வுக்குள் புகுந்து பார்ப்பவர் கண்களைக் கவர்ந்திருக்கின்றன.

முதல்நாள் மாளிகைத் தாழ்வாரத்தில் மன்னவன் பெற்ற பெண்ணும் அவளை மணந்திட்ட அரசகுமாரனும் உடலோடு உடல் உராய்ந்தவாறு உல்லாச கீதம் பாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். 'அமுத நிலவே! ஆடும் ஓவியமே!' எனக் காதலன் வர்ணித்துக் காதலியின் முகத்தைத் தன் கரத்தால் தடவிக் கொண்டிருப்பான். கதாநாயகியின் முகத்தை நிலவைப்போல் ஆக்க வேண்டிய பணிக்கு அந்த லைட்பாய் இயக்குகிற விளக்கு மிகமிக இன்றியமையாதது.

மறுநாள் அந்த இடத்தில் அரண்மனைத் தாழ்வாரம் இருக்காது. அதற்குப் பதிலாக முற்றும் துறந்த முனிபுங்கவரின் ஆஸ்ரமம் இருக்கும். பாதி திறந்த ஆடையுடன் ரிஷிபத்தினி காட்சி தருவாள். 'அன்பே! இன்பமே!' என்ற சிற்றின்பச் சொற்களுக்குப் பதிலாக 'சுவாமி! பிராணநாயகீ!' என்ற பேரின்பச் சொற்கள் பெருக்கெடுத்தோடும்.

ஆஸ்ரமம் இருந்த இடத்தில் அடுத்த நாள் திருடர் குகை காட்சி தரும். அதே இடம் மறுநாள் போலீஸ் ஸ்டேஷனாக விளங்கும்.

இப்படிக் கோட்டைகள் குடிசைகளாக மாறினாலும், மாளிகைத் தாழ்வாரங்கள் மயான பூமிகளாக உருவெடுத்தாலும் ஆளவன் உட்கார்ந்து வேலை பார்க்கும் அந்த ஸ்டுடியோ பரணைப் பொறுத்தவரையில் எந்தவித மாற்றமுமில்லை. அதே பரண்தான்! அதே விளக்குதான்!

அதே வேலைதான்! மணிக்கணக்கில் நாட்கணக்கில் - கேட்டுக் கேட்டுப் புளித்துப்போன ஒரே மாதிரியான அலுவல் வார்த்தைகள் தான்!

'ஏ, அந்தக் கோடாவை நகர்த்து!'

'பேபியைக் கொஞ்சம் சாப்ட்பண்ணு!'

'பதினைந்தை இடது பக்கம் தள்ளு!'

'பெரிய லைட்டைக் கட் பண்ணு!'

'ஜூனியர் போடாதே!'

'அந்த சீனியரில் ஒரு நெட்வையி!'

'நடிகர் முகத்திலே ஸ்ட்ராங்பண்ணுப்பா!'

'ரெடி! ஆல் லைட்ஸ்!'

கேமராமேன் இடுகின்ற இந்த வழக்கமான உத்திரவு களை நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்பிலே உள்ளவர்களில் அவனும் ஒருவன். அந்த ஒரே வேலையைச் செய்து அலுத்து விட்ட தொழிலாளிகள் சலித்துக் கொள்வதை அவன் கவனிக்காமல் இல்லை. பரணில் உட்கார்ந்து கொண்டே பணியில் அக்கரை செலுத்தாமல் சேம்பேறித்தனமாக நடந்துகொள்ளும் நண்பர்களை அவன் பார்த்து வருத்தப்படாமலும் இல்லை. தன்னைப் போலவே பல தொழிலாளத் தோழர் கடமையுணர்வோடு அலுவல் புரிவதை நோக்கி அவன் மகிழ்ச்சியடையாமலும் இல்லை. உயரமான அந்தப் பரணில் இருந்தவாறே அவன் யார் யார் முகத்தையோ விளக்குப் போட்டு நன்கு பார்த்திருக்கிறான். யார் யாரையோ தன் கையிலுள்ள ஒளி விளக்கின் மூலம் சிங்காரம் செய்திருக்கிறான். எத்தனையோ வசீகர முகங்களைப்

பயங்கரமாகச் சித்தரித்துக் காட்டக் கூடிய சக்தி, அவன் ஆளுகையின் கீழிருந்த அந்த விளக்குக்கு இருந்தது. அவன் காணாத நடிக நட்சத்திரங்கள் இல்லை. பார்க்காத டைரக்டர்கள், கதாசிரியர்கள் இல்லை. அவன் சந்தித்த கேமரா மேன்கள் பலவிதம்.

ஒருவர், எல்லா விளக்குகளையும் ஏக காலத்தில் கொளுத்தச் செய்து ஒரு நொடியில் படப்பிடிப்புக்கு 'ரெடி சார்!' என முழக்குவார். இன்னொருவர் ஒவ்வொரு விளக்கின் தாடையையும் பிடித்து அவைகளைத் தாஜா செய்து விட்டு - சிலவற்றின் குரல்வளையைப் பிடித்து உயிரை அணைத்துவிட்டு - அந்த விளக்குகளின் விழிகளுக்கும் நடிகர்களின் விழிகளுக்கும் வலி ஏற்படுகிறவரையில் கொடுமைப் படுத்தி ஆறு மணி நேரத்துக்கு ஒரு முறை 'ஆல் ரைட்! ரெடி!' என்று கூறி விட்டு அப்போதும் ஏதோ மயிரிழையில் குறை கண்டு முணுமுணுத்துக் கொண்டிருப்பார். படத்தின் கதைக்கான கட்டத்தில் நடிகர்கள் தயாரானதும் கேமராமேன் அபிப்பிராயப்படி ஒரு விளக்கைப் போட்டுவிட்டு மறு உத்திரவு வரும்வரையில் மௌனமாகப் பரண்மீது அமர்ந்திருக்கும் அவனுக்கு எத்தனையோ சிந்தனைகள்.

'இந்த அவிட்டம் ஸ்டுடியோ முதலாளி, இந்தக் காலத்தில் இப்படி ஒரு படம் எடுக்கிறாரே ; உலகம் முழுவதும் பகுத்தறிவு ஒளி பரவி யிருக்கும் இந்த வேளையில் 'பஜனாமிர்தகானம்' என்ற பழமைப் பாசி பிடித்த கந்தல் கதையை யாராவது படமாக்குவார்களா?' என்று அவன் தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொள்வான். ஐம்பதும் நூறும் சம்பளம் வாங்குகிற தன்னைப் போன்ற தொழிலாளிகள், வேலை நேரத்துக்குக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வந்து குறிப்பிட்ட காலத்தில் வெளியேறுவதையும்,

ஐம்பதாயிரம் அறுபதாயிரம் என்று சம்பளம் வாங்குகிற ஒரு சில நடிகர்கள் ஏழு மணிப் படப்பிடிப்புக்கு வரவேண்டுமென்றால் இந்திய சர்க்காரின் ரயில்களைப்போல இரு நூறு முன்னூறு நிமிடங்கள் தாமதமாக வருவதையும் எண்ணிப் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிடுவான். அவர்களிடமுள்ள திறமைக்கு - கலைக்கு - அந்தத் திறமையையும் கலையையும் வைத்துத்தான் படம் எடுப்பவர் சம்பாதிக்கிறார் என்ற நிலைக்கு - அவர்கள் பெறுகிற ஊதியங்கூட அவனுக்கு அநியாயமாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால் அவர்கள் அளவுக்கு மீறிப் பணமும் பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் வீடுகளில் ஒரு கடிகாரம், காலண்டர்கூட வாங்கி வைக்காமல் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்களேயென்று நினைக்கும்போது அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. படமெடுக்கும் முதலாளிகளின் மீது அவனுக்கு அனுதாப உணர்ச்சியும் தோன்றியது.

பெரிய நடிகர் இன்னும் செட்டுக்கு வந்து சேராததால் சின்ன நடிகர் ஒருவரை வைத்து அவருக்குள்ள காட்சியைப் படம் பிடிக்கலாம் என்று டைரக்டர் தீர்மானித்து, அந்த நடிகர்மீது என்னென்ன விளக்குகள் போட வேண்டுமென்று கேமராமேன் சொல்லும்போது அவனுக்கு அந்த விளக்கு ஒளியை நடிகர் மீது வீசவே மனம் வராது. உள்ளம் உடைந்து உதட்டைப் பிதுக்கியவாறு உட்கார்ந்திருக்கும் பட முதலாளியின் முகத்தில் அந்த வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சி அழகு பார்க்கலாமா என்று தோன்றும்.

ஒவ்வொரு நாளும் படப்பிடிப்புக்கு முன்பு கேமரா முதலிய கருவிகளுக்குத் தேங்காய் உடைத்துப் பூ வைத்துக் குங்குமம் இட்டு, பூஜை நடத்துகிற நிகழ்ச்சியைப் பார்த்து

அவன் உள்ளுக்குள்ளே சிரிப்பான். எவனோ ஒரு மேல்நாட்டு 'முட்டாள்' கண்டுபிடித்த விஞ்ஞான சாதனைகளுக்கு நமது நாட்டு 'அறிவாளி' பூப்போட்டுப் பூஜையாவது செய்கிறானேயென்று முணுமுணுத்துக் கொள்வான்.

அந்தப் புதுமை எண்ணங் கொண்ட வாலிபன் அவிட்டம் ஸ்டுடியோவுக்கு வந்து ஐந்து வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. அவன் அங்கு வரும் போது 'லைட்பாய்' வேலைக்கு வந்தவனல்ல. நடிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தான் அவன் அங்கு வந்தான். அவனும் அவனது வயோதிகத் தாயாரும் கிராமத்தில் வாழமுடியாமல் கஷ்டப்பட்ட போது பலரும் சொன்னார்கள்; 'பயல் சிகப்பாய் அழகாயிருக்கிறான், பட்டிணத்துக்குப் போனால் சினிமாவில் நடிக்கிற வேலை கிடைக்கும்' என்று!

அதை நம்பி அந்தக் கிழவி தன் மகனுடன் பட்டிணத்துக்குப் புறப்பட்டு வந்தாள். வந்தபிறகு அலையாய் அலைந்தார்கள்; பட்டினி கிடந்தார்கள்; பாதையோரங்களில் சுருண்டு கிடந்தார்கள். எந்தப்பட முதலாளியின் கண்ணிலும் அந்த பால்ய நடிகன் படவில்லை. எப்படி யெப்படியோ கஷ்டப்பட்டு ஸ்டுடியோ வாயில்களில் தவமிருந்து, கடைசியில் 'லைட்பாய்' உத்தியோகத்தில் சேர்ந்தான் ஆதவன். அதன் பிறகு அவனுக்கு நடிகனாக வேண்டுமென்ற ஆசை மறைந்து விட்டது. காரணம், ஸ்டுடியோவுக்குள்ளே துணை நடிகர்கள் கூட்டம் அனுபவிக்கிற சுகத்தை அவன் நேரில் பார்த்துப் பார்த்துத் தனக்கு நடிகர் வேலையே வேண்டாமென்று தாயின்மேல் ஆணையிட்டு உறுதியெடுத்துக் கொண்டுவிட்டான்.

பதினெட்டாவது வயதில் பட்டிணத்துக்கு வந்தவன் பாடுபடுவதையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு தன் வயிற்றைக் கழுவிக் கொள்வதை மட்டும் பெரிதாகக் கருதாமல், தன் அருமைத் தாயாரின் சுக வாழ்வுக்காக நாள்தோறும் உலகத்தில் போராடிக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு வயதும் இருபத்து மூன்றுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. தான் பட்டினி கிடந்தாவது தாயின் குடல் கருகாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதில் ஆதவனுக்குள்ள அக்கறை எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் அமையுமென்று கூறிவிட முடியாது.

இனாமாக ஒரு வாழைப் பழம் கிடைத்தால்கூட அதை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து 'அம்மா! இன்று ஒரு சீப்பு வாழைப் பழம் கிடைத்தது. நான் எல்லாவற்றையும் தின்று விட்டு உனக்கு ஒன்றே ஒன்று கொண்டு வந்தேன். இந்தா, சாப்பிடு!" என்று தாயிடம் கொடுப்பான்.

"அதையேண்டா கண்ணு கொண்டு வந்தாய்? அதையும் சாப்பிடு!" என்று தாய் அன்பு பொழியும்; இருவரிடையே கண்ணீர் வழியும். இது நாள்தவறாது அந்த வீட்டில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சி! மகனுக்குத் தெரியாமல் வயிற்றைக் கட்டி வாயைக் கட்டி அந்தக் கிழவி இரு நூறு ரூபாய் வரையில் மிச்சப்படுத்தி அடுக்குப் பானைக்குள் மூட்டை கட்டிப் போட்டிருந்தாள்.

ஒருநாள் தாயார் மகனைக் கூப்பிட்டு, "தம்பீ! உனக்கும் வயதாகிவிட்டது. நானும் போய்ச் சேரவேண்டிய கட்டத்துக்கு வந்து விட்டேன். என் கண் இருக்கும்போதே உன் கையால் ஒருத்திக்குத் தாலி கட்டிப் பார்க்க வேண்டுமென்று துடிக்குதடா நெஞ்சம்." என்று தன் தணியாத ஆசையைத் தழுதழுத்த குரலில் வெளியிட்டாள்.

ஆதவன், தலையை நாணிக் கோணியவாறு திருப்பிக் கொண்டான்.

திருமணமென்றதும் எந்தப் பிள்ளைக்குத்தான் வெட்கம் வராது? எல்லாருமே "ஆகா! திருமணமா? இதோ, நான் தயார்!" என்று போர்ப்பரணி பாடிவிடுவார்களா என்ன? முதலில் "அதெல்லாம் வேண்டாம்!" என்று பிகு பண்ணுவார்கள். பிறகு "உங்கள் வேலையைப் பாருங்கள்" என்று கோபித்துக் காட்டுவார்கள். பிறகு வீட்டார் ஒரு மாதம் கல்யாணப் பேச்சே எடுக்காமலிருந்தால், "என்ன; இவர்கள் ருசி காட்டிவிட்டுப் பேசாமல் அவர்கள் வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே ....." என்று மனதுக்குள் பொறுமிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

வெட்கத்தை அதிக நேரம் தொடர்ந்து காட்டிக் கொண்டிருக்கவோ - அல்லது பிகு செய்துகொண்டு முறுக்கிக் கொண்டு ஓடவோ ஆதவனைச் சுற்றி யாருமில்லை. மாமனோ, மச்சானோ, அண்ணனோ, தம்பியோ யாருமில்லை. ஒரே ஒரு தருநிழல், - அது அவன் தாயின் அன்பு நிழல். அதுவும் எந்த நேரத்தில் பட்டுப் போய்விடுமோ என்ற நிலையில் உள்ள மரத்தின் நிழல். ஒரு நாள் வெட்கம் - அடுத்த நாள் துக்கம் - மறுநாள் சிந்தனையென்ற அளவுக்குத் தாயார் கிளப்பிய திருமணப் பேச்சு வளர்ச்சி யடைந்தது.

இப்போதெல்லாம் ஆதவன், ஸ்டுடியோவில் பரண்மீது அமர்ந்திருந்தாலும், குடிசையில் மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டு கூரையின் ஓட்டைகளை எண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும் வேறு நினைவுகள் அவனைக் குடைவதில்லை. தாயார் தோற்றுவித்த திருமணப் பேச்சின் வசீகரத் தோற்றமே அவன் வாலிப உள்ளத்தைத் தொட்டுத் தடவி அவனை இன்பப் பஞ்சணையில் கிடத்தி அழகு பார்த்தது.

எத்தனையோ கனவுகள்..... அவன் நினைவு கடந்த காலத்தை நோக்கி - வேகமாக வழுக்கிக் கொண்டு சென்றது....

அவன் கிராமத்திலிருந்து பட்டிணத்துக்குப் புறப்படும் போது அவன் விட்டுப் பிரிந்த ஆனந்தி அவன் மனக்கண் எதிரே வந்து நின்றாள். அப்போது அவளுக்குப் பதினோரு வயது. கிராமத்துப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் போது ஆதவனும் ஆனந்தியும் யாராலும் பிரிக்க முடியாத ஜோடி! படிக்கும்போதும் விளையாடும்போதும் அவர்கள் இணைந்தே நின்றார்கள். இத்தனைக்கும் அவர்கள் சொந்தக்காரவீட்டுப் பிள்ளைகள் அல்ல. தூரத்து உறவு என்று இரு வீட்டாரும் சுற்றிவளைத்து முடிச்சுப்போட முயற்சியெடுத்துப் பார்க்கலாமே தவிர, வேறு எந்தப் பிணைப்பும் இரு குடும்பத்துக்கும் இல்லை. ஆதவனும் ஆனந்தியும் சேர்ந்து விளையாடுவது, படிப்பது, நடமாடுவது அந்தத் தெருவில் உள்ளவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனந்தியொன்றும் வசதி படைத்த வீட்டுப் பெண் இல்லை. அவளும் ஏழைக்குடும்பத்துச் சிறுமிதான். அந்த இளம் உள்ளங்கள் எந்தவிதக் களங்கமுமின்றி அன்பால் கட்டுப்பட்டு ஓடியாடியதைப் பொறாமை இருதயங்களால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

கலகம் ஆரம்பமாயிற்று. ஆனந்தியும் ஆதவனும் ஒரு நாள் பட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனந்தியின் தகப்பனார் பிரவேசித்தார். அவள் முதுகில் நாலு கொடுத்தார். பரபரவென வீட்டுக்கு இழுத்துச் சென்றார். போகும் போது அவர் ஆதவனை பார்த்து முறைத்த முறைப்பு அவனை அப்படியே கதிகலங்க வைத்து விட்டது.

அதற்குப் பிறகு அவன் அவளைப் பார்க்க முயற்சியெடுத்துக் கொள்ளவில்லை. பள்ளிக்கூடத்தில்

இருவரும் சந்திப்பார்கள். ஆனால் பேசுவது கிடையாது. கண்கள் பேச முயல்வதற்குள் கண்ணீர் வந்து முட்டுக்கட்டை போட்டுவிடும்.

இப்படி ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்தன. திடீரென ஆனந்தி பள்ளிக்கூடம் வருவதும் தடைப்பட்டது. காரணம் அறிய ஆதவன் துடித்தான். "அவள் பருவமடைந்து விட்டாள். அதனால் பெற்றோர் பள்ளிக்கூடத்தை நிறுத்திவிட்டார்கள்!" என்று தெருவிலே பேசிக்கொண்டது அவன் காதிலே விழுந்தது. அந்தச் செய்திகேட்டு அவன் உள்ளத்தில் இனமறியாத ஒரு பூரிப்பு எழுந்தது. ஏன் என்றே அவனுக்குப் புரிய வில்லை. அரும்பாயிருந்த கொடி மலர்ந்து காட்சி தருகிறதாம்; அவன் கேள்விப்படுகிறான். அவளோடு ஆடி யோடும்போது, படிக்கும் போது, பட்டம் விடும்போது ஏற்பட்டிராத ஒருவிதப் புது இன்ப நினைவு இப்போது அவனுக்கு எப்படி ஏற்பட்டது? அவனுக்கே விளங்க வில்லை. பள்ளித் தோழி - விளையாட்டு ஜோடி இப்போது அவள் வாழ்க்கை ஜோடியாவதற்குத் தயாராகும் பருவம் துவங்கி விட்டது. ஆம்; மலர ஆரம்பித்து விட்டாள்.

குடிசையிலமர்ந்து பழைய நினைவுகளில் ஆழ்ந்திருந்த ஆதவனின் கண்களில் புதிய ஒளி தோன்றியது. அந்த ஒளி, அவன் ஸ்டுடியோவில் போடும் ஆயிரம் விளக்கு ஒளிகளையும் மிஞ்சக் கூடியது. கிராமத்தில் மலர்ந்திருக்கும் கொடியைக் கொண்டுவந்து பட்டிணத்தில் தன் குடிசைக்குள் படரவிட வேண்டுமென்ற ஆசை யெழுந்தது. அம்மாவிடம் தன்கருத்தை வெளியிட்டான். தாயும் சந்தோஷத்துடன் சம்மதம் தந்தாள். ஓடினான் கிராமத்தை நோக்கி. அந்தச் சிற்றூரே அவனுக்குப் பாலைவனமாகத் தோன்றியது. திடீரென வீசிய சூறாவளியில் எல்லா வீடுகளும் அழிந்து போய்விட்டன என்று அவனிடத்தில்

யாரோ கூறுவதுபோல் இருந்தது. ஆனால் கிராமம் அப்படியேதான் இருந்தது. எதுவும் அழிய வில்லை. எல்லா வீடுகளும் முன்பு இருந்த இடத்தில்தான் இருந்தன. ஆனால் அவனுக்கு எல்லாமே பாழாகத்தான் தோற்றமளித்தன. காரணம்; அவன் தேடிச் சென்ற ஆனந்தி அங்கே இல்லை! அந்த வீட்டார் ஊரை விட்டுக் கிளம்பி ஒரு வருடமாகிறது என்ற செய்திதான் அவன் காதில் எட்டியது. என்ன ஆனார்கள்; எங்கே போனார்கள் - எதுவுமே தெரியவில்லை அவனுக்கு!

நாடித் துடிப்புகள் அனைத்தும் அடங்கியவனாய் பட்டிணத்துக்குத் திரும்பினான். மகனின் மனத்தை அமைதிப்படுத்தும் வேலையில் தாய் ஈடுபட்டாள். திருமண ஏற்பாடுகளை ஒத்தி வைத்து விட்டு முதலில் அவனைத் தேற்றுவதில் பெருங்கவலை யெடுத்துக் கொண்டாள் அந்த ஏழைத் தாய்.

அன்று, அவிட்டம் ஸ்டுடியோ புது எழிலுடன் விளங்கியது. ஸ்டுடியோ முதலாளி புதிய படம் ஒன்றுக்குப் பூஜை போடுகிறார் என்பதே அந்த எழிலுக்குக் காரணம்.

சினிமாத் துறைப் பிரபல எழுத்தாளர் ஒருவர் எழுதிய "மலர்ந்தது" என்ற கதையைப் படமாக்கத் திட்டமிட்டு அதற்கான துவக்க விழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். புதிய நடிகர் ஒருவரும், புதிய நடிகை ஒருத்தியும் அந்தப்படத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்று பத்திரிகைகள் விளம்பரப்படுத்தின.

"மலர்ந்தது" கதையின் முக்கிய காட்சி யொன்றை முதல் நாளே படமாக்குவதற்கும் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. குறிப்பிட்டபடி பூஜைகள் முடிவுற்று, படமெடுக்கும் இடத்துக்கு

அனைவரும் வந்து குழுமினார்கள். ஆதவனும் தன்னுடைய வழக்கமான இடத்தில் உட்கார்ந்து, கிராமத்தில் சிந்தனையை மேயவிட்டவனாக அலுவலைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

புதிய நடிகர் அரங்கத்திற்குள் நுழைந்தார். ஆள் பார்ப்பதற்கு கம்பீரமாகவும் நல்ல எதிர் காலத்துக்கு உரியவராகவும் அந்த நடிகர் காட்சி தந்தார்.

ஆதவனுக்கு அருகேயிருந்த இன்னொரு லைட்பாய் "அண்ணே! இன்னைக்கு புது நடிகர் மட்டுமல்ல; புது நடிகையும் வரப் போகிறாள்!" என்று உற்சாகத்துடன் கூறினான்.

அவன் வாய் மூடுவதற்குள் அந்த நடிகையும் வந்துவிட்டாள் அரங்கத்திற்குள்ளே! அவள் பெயர் ஆஷா!

அவளைக் கண்டதும் ஆதவனுக்குக் கண் இருட்டியது. உடல் வெடவெடவென ஆடியது. வந்தவள் அந்த ஸ்டுடியோவுக்குப் புது நடிகை - அவனுக்குப் பழைய ஆனந்திதான்! மூச்சு நின்றுவிடும்போல் இருந்தது. "ஒரு வேளை தன் ஆனந்தியைப் போல் உருவம் படைத்தவளா?" என்ற சந்தேகம் ஒரு கணம் எழுந்து உள்ளத்துக்குள் கூவியது.

அதற்குள் அந்தக் கதாநாயகன் பேச ஆரம்பித்தான். ஆம்; காதல் வசனம்!

"என்னுயிரே! அன்புத் தங்கமே! நிறைவேற முடியுமா என்று பலரும் சந்தேகித்த நமது காதல் நிறைவேறிவிட்டது! இன்று நமக்குப் புது வாழ்வு மலர்ந்தது!"

- அந்த வசனத்தை அவன் சொல்லி முடித்து ஒத்திகை பார்த்ததும் "டேக்" எடுப்பதற்கு டைரக்டர் தயாரானார்.

மேலே, ஆதவனிடம், அவன் சகத் தொழிலாளி பேசினான்: "அண்ணே! இந்த நடிகை ஆஷா - எங்கேயோ கிராமத்திலே கிடந்தவளாம். இந்தப் புது நடிகன் அவளைக் கல்யாணமும் செய்துகிட்டு நடிப்பதற்கும் அழைச்சிகிட்டு வந்துட்டான். ஆஷாவாம் ஆஷா! அழகான பேரு ஆனந்தின்னு இருந்துச்சாம்; அதை மாத்திட்டாரு நம்ம படமுதலாளி!" என்று அவன் கூறியதுதான் தாமதம்; ஆதவன் போட்ட கூச்சல் அங்கிருந்த எல்லோரையும் நடுங்கச் செய்தது.

மறுகணம்.....

"ஐயோ!" என்ற கதறலைத் தொடர்ந்து, நாற்பதடி உயரப் பரணிலிருந்து ஆதவன் கீழே விழுந்தான்.

காதல் காட்சிக்குத் தங்களைத் தயார் செய்துகொண்டிருந்த அந்த நடிகத் தம்பதிகள் அலறி ஓடினார்கள். கடமையில் கவனம் செலுத்தியவர்கள் என்ன வென்று காரணம் கேட்கவில்லை; செம்மண் பூசப்பட்டிருந்த அந்த அரங்கத்துத் தரையுடன் போட்டியிட்டுப் பெருகிய இரத்தவெள்ளம் நடந்ததைத் தானாகவே அறிவித்துவிட்டது!

குலைந்துபோன அந்த உடல் கடைசி முறையாக நெளிந்த போது, அவனது நசுங்கிய உதடுகள் "ஆனந்....தி" என்று முணுமுணுத்தன. மற்றவர் செவிகளுக்கு விழாத அந்தக் குரல் காற்றோடு கலந்துவிட்டது!

ஆஷாவும் அவனருகே சென்று பார்த்தாள். அவளால் பாவம் அவனை அடையாளம் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. தலை முழுசாக இருந்தால்தானே அவன் யாரென்று அவளுக்குத் தெரியும்?

துவக்க நாளிலேயே அபசகுனம் ஏற்பட்டது எனக் கூறி "மலர்ந்தது" படத்தை நிறுத்தி விட்டார், அவிட்டம் ஸ்டுடியோ முதலாளி.

மறுநாள்.....

செய்திப் பத்திரிகையைப் பிரித்துப் படித்துக்கொண்டிருந்த திரையுலகப் புதுநடிகை ஆஷாவின் காதலன், "ஆஷா! நேற்று இறந்துபோன லைட்பாயைப்பற்றி பேப்பரில் செய்தி வந்திருக்கிறதே; படித்தாயா?" என்று கேட்டான்.

"இல்லையே! நாம் நடிக்கப் போகிற புதிய படத்தின் விளம்பரத்தை மட்டும்தான் பார்த்தேன்!" என்றாள் ஆஷா!

"அவன் பெயர் ஆதவனாம்!"

"யாராக இருந்தால் என்ன? நம்முடைய படம் ஒன்றுக்கு அஸ்தமனம்தான் ஏற்பட்டது! சனியன்..... சாவதற்கு வேறு இடம் கிடைக்கவில்லை; முதல் 'காண்ட்ராக்'டையே கெடுத்துத் தொலைத்துவிட்டானே!"

ஆஷாவின் இந்தக் கண்டனக் குரல் ஓயுமுன்பே வாசலில் ஏதோ சப்தம் கேட்டது. எழுந்து சென்று பார்த்தார்கள் இருவரும். ஆதவன் இறுதி யாத்திரை செய்து கொண்டிருந்தான். அதற்குப் பின்னணியாக அவனைப் பெற்றவளின் சோகப் புலம்பல் எழும்பிக் கொண்டிருந்தது!

ஆமாம்; திருமணத்துக்காகச் சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தைச் செலவிட்டு ஆதவனின் இறுதிச் சடங்கை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள், அந்த ஏழைக்கிழவி.

சுமந்தவள்

'என்னைச் சுமந்தவள் ..... நான் பிறந்ததும், தான்பட்ட வேதனையை மறந்து தாமரை முகம் காட்டியவள் - நான் சிரித்தால் சிரித்து - அழுதால் அழுது எனக்கு அமுதூட்டிய பெருமாட்டி - என் தாய் - என் தெய்வம் - என்றைக்காவது ஒருநாள் என்னைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டால்! .....

அம்மவோ! அதை நினைக்கவே என் நெஞ்சுக்குத் தெம்பில்லை. இந்தத் தள்ளாத வயதிலும் எவ்வளவு சுறு சுறுப்பு! எத்துணை குடும்பக் கவலை! ஒருக்கணம் அந்த எலும்புக் கால்களுக்குத் தான் ஓய்வு இருக்காதா? கொல்லைப்புறம் - கூடம் - அடுக்களை - தெருவாயில் - மாடிப்படி - இப்படி எங்காவது ஒரு இடத்தில் கீழேகிடக்கும் துரும்பையாவது எடுத்து வெளியே போட்டுத் தூய்மைப்படுத்தும் பணியில் துருதுருவென்று இருக்க எப்படித்தான் முடிகிறதோ!

உழைத்து உழைத்து ஓடாகத் தேய்ந்துவிட்ட அந்தத் திருவுருவம் ஒரு நாள் நீங்காத்துயில் கொள்ள நேரிடுமே; அந்த வேதனையை எவ்வாறு தாங்கிக் கொள்ளப்போகிறேனோ;

தெரியவில்லையே! எலும்பும் தோலுமாக ஒரு கிழம் கிடப்பது வீடு முழுதும் விளக்கேற்றி வைத்ததுபோல ஒளிமயமாய் திகழும். குஞ்சு குளுவான்கள் நிறைந்த குடும்பத்தையே தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் தூண் அந்தப் படுகிழம் தான்! அந்தப் பழுப்பு இலையின் நிழலிலே நாங்கள் காணும் குளிர்ச்சியை இழந்துவிடுவதற்கு எப்படித்தான் மனம் வரும்!"

இத்தகைய நினைவுகளோடு தாழ்வாரத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்தேன். தாயின் அன்புக்கரத்தின் தழுவல் இல்லாத பாலைவனம் போன்ற ஒருவறண்ட எதிர்காலத்தைக் கற்பனை செய்து களைத்துப்போய் மெலிந்த பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தது என் நெஞ்சம். தாயில்லாத வீடு - தாய் அளிக்காத உணவு - தாயின் அன்புமொழி கேட்டு இன்பம் பெற முடியாத செவிகள் - தாயின் அருள் முகம் காண இயலாத விழிகள் - தாயில்லாத நான் - இவைகள் எல்லாம் எனக்கு வருங்காலத்தில் புயல் - பூகம்பம் - சூறாவளி எனத்தக்க பெரும் சுழற்சிக் கொந்தளிப்புகள் அல்லவா?

தாயின் மீதுள்ள பாசம் மட்டும் மனிதனை ஏன் இவ்விதம் ஆட்டிப் படைக்கிறது? வாட்டிவதைக்கிறது? தாய் என்ற சொல்லுக்கு இவ்வளவு மகிமை ஏன்? மதிப்பு ஏன்? உண்மையிலேயே தாய் என்றால் யார்? தாய்க்குரிய லட்சணங்கள்தான் என்ன? பெற்றுவிட்டால் அவள் தாயாகிவிடுவாளா? பிள்ளை பெற்றவர்கள் எல்லாம் தாய்கள்தானா?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடைகாண வேண்டுமென்ற அவா, உள்ளத்தில் கொடிகட்டிப் பறந்தது.

அப்போது என் தாயார் மெல்ல மெல்ல என் பக்கம் வந்து நின்று, என் முகத்தை அன்பு கசிய உற்றுப்பார்த்து

ANNA CENTENARY LIBRARY CHENNAI-600 085
894.813
KAR
G0005993

"ஏம்ப்பா! ஒரு மாதிரியிருக்கிறாய்?" என்று ஆவலைக் கொட்டினார்கள்.

"ஒன்றுமில்லையம்மா! உட்காருங்கள்!" என்றேன். என்னை உட்கார வைத்தவாறு அவர்களும் உட்கார்ந்தார்கள்.

"அம்மா! ஒரு சந்தேகம் - நீங்கள் விளக்கவேண்டும்" என்றேன்.

"என்னடா கண்ணு; ஓயாமல் படிக்கிறாய் ஊருக்கெல்லாம் பேசுகிறாய் - என்னிடத்தில் வந்து சந்தேகம் கேட்கிறாய்?" என்று அம்மா கொஞ்சினார்கள்.

"ஓயாமல் படிக்கிறவன் - ஒப்பற்ற மேதை - உலகு புகழ் நிபுணன் - என்றெல்லாம் உயரத்தில் நிற்கிறவனுக்குக் கூட சில சமயங்களில் தாயின் அருமை தெரிவதில்லையே; அந்த அடிப்படையில் எழுந்ததுதான் இந்தச் சந்தேகம்"

"ம்! மேலே சொல்லு!" என்றார்கள் தாயார்.

"தாய்மை என்றால் என்ன? தாய் என்றால் யார்? பெற்றவள் தாயா? பேணி வளர்த்தவள் தாயா? இதற்கு எனக்கு விளக்கம் வேண்டும்!"

தாயின் கண்களில் புது ஒளி தோன்றியது. அமைதியாகப் பதில் சொன்னார்கள்.

"நடந்த கதையொன்றைச் சொல்கிறேன் கேள்! கதையைக் கேட்டால் உன் சந்தேகம் நீங்கும். விளக்கம் கிடைக்கும்!" என்றவாறு கதை சொல்லத் தொடங்கினார்கள். தாயார் கூறிய கதை இது தான்:

* * * * *

"அண்ணா ! எனக்கு இப்போது திருமணமே வேண்டாம். தயவு செய்து என்னைத் தொந்திரவு செய்யாதீர்கள் விட்டுவிடுங்கள்"

'தம்பீ ! திருமணம் என்ன தீக்குண்டமா? ஏன் இப்படி நடுங்குகிறாய்? இதோ நானும் உன் அண்ணியும் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்க்கை நடத்த வில்லையா?"

"திருமணமே கூடாது என்று கூறவில்லை, அண்ணா! இப்போது தேவையில்லை என்கிறேன். என்னதான் வசதிகள் இருந்தாலும் மாதம் நூறு ரூபாய் சம்பாதிக்கிறேன் என்ற கௌரவம் இல்லா விட்டால் எனக்கு யார் அண்ணா திருப்தியோடு பெண் கொடுப்பார்கள்?"

"பணக்கார வீட்டுப் பெண் - படித்த பெண் வேண்டாமே! உன் அண்ணி சொல்வது போல டெய்லர் ஏகாம்பரத்து மகள் மரகதத்தைக் கட்டிவிட்டால் என்ன?"

"நல்ல வேடிக்கை! சந்திரன் தம்பி சேகருக்குப் பெரிய இடங்களில் பெண் கிடைக்க வில்லை. காரணம், மாப்பிள்ளை வேலையெதுவும் பார்க்க வில்லையென்று பணக்கார வீடுகளில் மறுத்துவிட்டார்களாம் - என்று ஊரெல்லாம் பேசுவார்கள். வேண்டாம் அண்ணா! அப்பா வைத்துவிட்டுப்போன சொத்திலே வாழ்க்கை நடத்தாமல் உன்னைப்போல மாதம் நானும் நாலு காசு சம்பாதிக்கிறேன். அதற்குப் பிறகு பெரிய வீட்டுப் பெண்ணே எனக்குக் கிடைக்கும்!"

"மரகதம், தங்கமான பெண். அவளைத்தான் உனக்குக் கட்டவேண்டுமென்று உன் அண்ணி துடியாய்த் துடிக்கிறாள். அண்ணியின் மனம் கோண நீ நடக்கமாட்டாய் என்று நம்பியிருக்கிறாள். பிறகு உன் இஷ்டம்!"

"அண்ணீ! என்மீது உனக்கு வருத்தமா? நான் சொல்வது உனக்குப் புரிய வில்லையா, அண்ணீ?"

"சௌந்தரீ! சேகரிடம் நீயே பேசு! என் உயிரை வாங்காதீர்கள். நீங்களே ஒரு முடிவு செய்யுங்கள். நான் வருகிறேன்!"

"சேகர்! பார்த்தாயா; உன் அண்ணா வருத்தத்தோடு போவதை! எங்கள் மனம் குளிர நீ திருமணம் செய்து கொண்டால் என்ன குடிமுழுகிவிடும் தம்பி?"

"அண்ணீ! போயும் போயும் டெய்லர் ஏகாம்பரத்தின் பெண்ணையா? பரம ஏழை அவன்! அந்த ஐதர் காலத்துத் தையல் மிஷின் தான் அவனுக்குச் சொத்து!"

"ஆனால் - தையல் மிகவும் அழகப்பா!"

"அந்தத் தையலை நீதான் புகழவேண்டும். சட்டை தைக்கக் கொடுத்தால், பையை முதுகில் வைப்பான்; கையைக் கழுத்தில் வைப்பான்!"

"நான் சொல்வது அவன் தையலையல்ல தம்பி! அவன் பெற்ற தையல் இருக்கிறாளே மரகதம் - அவளைச் சொல்கிறேன். அவள்கூட எவ்வளவு அழகாகச் சோளி ரவிக்கை யெல்லாம் தைக்கிறாள் தெரியுமா? இப்போது எனக்கு வேண்டியதை யெல்லாம் அவள்தான் தைத்துத் தருகிறாள். தம்பீ! மரகதம் ரொம்ப நல்ல பெண். உன்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள அவளுக்குக் கொள்ளை ஆசை. உன் பேச்சை எடுத்தாலே நாணிக்கோணி புன்னகை புரிவாள். அடேடே, உனக்குக்கூட வெட்கம் வந்துவிட்டதே! சரி... சரி.... உனக்கும் ஆசையிருக்கிறது அண்ணனிடம் சொல்லக் கூச்சப்பட்டுக்கொண்டு இத்தனை நாளும் மறுத்திருக்கிறாய்.

தம்பீ! சேகர்! சொல்லு! திருமண ஏற்பாட்டையெல்லாம் கவனிக்கும்படி உன் அண்ணனிடம் சொல்லி விடட்டுமா?"

"சரியண்ணி; எல்லாம் உங்கள் இஷ்டம்!"

டெய்லர் ஏகாம்பரத்தின் பெண்ணுக்கு அதிர்ஷ்டம் அடித்தது என்று உற்றார் உறவினர் பேசிக்கொண்டார்கள். யார் கட்டப் போகிறார்கள் இந்த ஏழை வீட்டு எழிலரசியை என்று வாய்ப்புக் கிட்டாதவர்கள் எல்லாம் வாய் பிளந்து கிடந்தார்கள். இப்போது அவர்கள் வாய்மூடிற்று.

சேகரும் மரகதமும் வாழ்க்கைச் சகடத்தைச் சேர்ந்து உருட்டத் தலைப்பட்டார்கள். மரகதத்தின் அன்பும் பண்பும் குடும்பப் பொறுப்பை உணர்ந்து அவள் நடந்து கொண்ட தன்மையும் சேகரின் மனதில் இன்பத்தைப் பொழிந்த வண்ணமிருந்தன, மரகதம் வீட்டுக்கு வந்த பிறகுதான் அதுவரையில் வீட்டில், குடும்பத்தில் ஏதோ ஒரு பெரிய குறை இருந்தது அவனுக்குப் புரியத் தொடங்கியது. அண்ணனும் அண்ணியும் மனநிறைவோடுதான் வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்று அவன் எண்ணியிருந்தான். மரகதம் வந்த பிறகுதான் குடும்ப வாழ்க்கை எப்படியிருக்க வேண்டுமென்ற இலக்கணத்தை அவன் அறிந்து கொண்டான். தன்னுடைய வாழ்க்கைக்கும் அண்ணனுடைய வாழ்க்கைக்கும் இருக்கிற பெருத்த வேறுபாட்டை அவனால் உணர முடிந்தது. அதற்காக அவன் அண்ணன் மீது ஆழ்ந்த அனுதாபங் கொண்டான்.

வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்புகிற சந்திரன் களைத்துப்போய் சாப்பாட்டு மேசையருகே உட்காருவான். "எனக்கு ஒரே அலுப்பாயிருக்கிறது! மரகதம்! சாப்பாட்டைக் கொஞ்சம் எடுத்து வைத்து விட்டுப் போ! அவர் போட்டுக் கொள்வார்!" என்று சௌந்தரி கூறுவாள்.

அதைக் கேட்டுச் சந்திரன், எந்த முகமாற்றமும் அடைவதில்லை. மரகதம், சந்திரனுக்கு நேராக அதிகமாகப் போகமாட்டாள். சாப்பாட்டை எடுத்துப் போய் மேசையில் வைத்துவிட்டு வந்து விடுவாள். சந்திரன், தானே பரிமாறிக் கொண்டு, பசியாறுவான்.

மரகதம் வந்தபிறகு, வீட்டு வேலைக்காரிக்கும் - சமையற்காரிக்கும் சம்பளம் கணக்கு தீர்க்கப்பட்டு அவர்கள் அனுப்பப்பட்டார்கள். எல்லா வேலைகளுமே மரகதத்தின் தலையில் விழுந்தது. சௌந்தரியின் நோக்கம், மரகதத்திற்குத் தெளிவாகப் புரிந்து விட்டது. தன்னை, சேகருக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க சௌந்தரி தலைகீழ் நின்றதற்குக் காரணமே, வீட்டுக்கு ஒரு நல்ல வேலைக்காரியும் சமையற்காரியும் சம்பளமில்லாமல் கிடைப்பாள் என்பதற்காகத் தான் என்பதை மரகதம் உணர்ந்து கொண்டாள். அந்த மன உளைச்சலை அவள் தன் கணவனிடம் வெளியிடவில்லை. குடும்பத்தில் தன்னால் குமுறல் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காக அவள் கொதிப்பை அடக்கிக்கொண்டு கூனிக் கிடந்தாள். சௌந்தரியோ அந்த வீட்டு மகாராணிபோல ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்திவந்தாள். மரகதம் படும் கஷ்டங்களைக் கண்ட சந்திரன், சௌந்தரியிடம் ஒரு நாள் மனம் விட்டுப் பேசிவிட்டான்.

"என்ன இருந்தாலும் அவளும் இந்த வீட்டு மருமகள் தானே! அவளை இப்படிக் கஷ்டப் படுத்தலாமா?" என்று சௌந்தரியிடம் மெதுவாகக் கேட்டான், அடக்க உணர்ச்சியுடன்!

"எனக்கு வேலை செய்வதற்காகத்தான் ஒரு ஏழை வீட்டுப் பெண்ணை உங்கள் தம்பிக்குக் கட்டிவைக்க நான் முயற்சி செய்தேன். இல்லாவிட்டால், எனக்கிருக்கிற

உடம்புக்கு இந்த வீட்டில் வேலை செய்தால் சீக்கிரம் சாக வேண்டியதுதான்!" - என்று கண்ணீர் வடித்தாள் சௌந்தரி.

"அழாதே! கர்ப்ப ஸ்திரீ இப்படிக் கண் கலங்கக் கூடாது! மரகதமும் கர்ப்பமாயிருக்கிறாளே, அளவுக்கு மீறி ஒய்வின்றி வேலைகளைச் செய்து கஷ்டப்படுவாளே யென்று தான் சொன்னேன்."

"அய்யோ பாவம்! தம்பி மனைவிமீது எவ்வளவு அக்கரை! அந்த அக்கரையில் பாதி என்னிடம் காட்டக் கூடாதா?"

- என்று முகத்தை நீட்டிக் கொண்டு சௌந்தரி எழுந்து போய் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டாள்.

பிறகு சந்திரன் சமாதானப் படலத்தை ஆரம்பிக்க முதலில் சரணாகதிப் படலத்தில் வீழ்ந்தான்.

* * * * *

மரகதமும், சௌந்தரியும் ஒருவார இடைவெளியில் அழகான பெண் குழந்தைகளுக்குத் தாய்களாயினர். தான் பெற்ற செல்வத்தின் அருகே படுத்திருந்த சௌந்தரியின் கண்கள் எதிரில் உள்ள சுவற்றில் மாட்டப்பட்டிருந்த அவளது திருமணப்படத்தின் மீது பாய்ந்தன. பாய்ந்த கண்கள் அந்தப் படத்தின் மீதே நிலைத்து நின்றுவிட்டன. சந்திரனுக்கு அருகே கட்டுக் குலையாமல் கனிமரமென நிற்கும் தன் அழகைக் கண்டு சௌந்தரி பெருமை கொண்டாள். பொன்னாற் செய்த சிலைபோல் நிற்கின்ற தோற்றமும் - எடுப்பான உடற்கட்டும் - எழில் சிந்தும் முகமும் - அவளுக்கு திடீரென ஏதோ ஒரு பீதியை ஏற்படுத்திவிட்டன என்பது அவள் முகத்தில் பளிச்சிட்ட விகாரத்திலிருந்து தெரிந்தது. உள்ளத்தில் புயல் ஆரம்பமாகிவிட்டது.

‘சௌந்தரி ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகிவிட்டாள். வயிற்றுக்குள்ளேயிருந்தபோதே அந்தக் குழந்தை அளித்த வேதனையால் ஏற்கனவே அவளது உடல் இளைத்துப் போய்விட்டது. இனி இந்தக் குழந்தை, பால் என்ற பெயரால் அவள் ரத்தத்தையெல்லாம் வேறு உறிஞ்சி, அவளது உடற்கட்டையும் குலைத்துவிடும்.”

இப்படி ஒரு அச்சம் ஊட்டும் அவலக் குரல் ஓநாயின் தொனியை வெல்லும் விதத்தில் அவள் நெஞ்சத்தின் ஒரு மூலையில் எழுந்து ரத்த அணுக்களில் எல்லாம் எதிரொலித்து அவளை நடுக்கம் கொள்ளச் செய்தது.

எழுந்து நின்று நிலைக் கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டாள். அறையில் மாட்டப்பட்டிருந்த ஹாலிவுட் சினிமா நடிகைகளின் அரை ஆடைப் படங்களை, வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தாள். முழங்கால் அளவுத் தண்ணீரில் நின்று கொண்டு முரளீதரனிடம் தாங்கள் இழந்த ஆடைகளைத் திரும்பக் கேட்கும் கோபிகளின் படங்களைப் பொறாமையுடன் நோக்கினாள். மீண்டும் கண்ணாடியைப் பார்த்துக் கொண்டாள். “குழந்தைக்கு பால்கொடுக்க ஆரம்பித்தால் எழிற்கட்டுக் குலைந்துவிடும் - இளமை அழிந்துவிடும்!” என்று அவள் நெஞ்சம் மீண்டும் புலம்பி விம்மியழுதது.

விழிகள் வேறு திசையில் திரும்பின. ஜன்னல் கம்பிகளின் இடைவெளியில் நுழைந்த பார்வை தூரத்தில் மாட்டுத் தொழுவத்தில் தாய்ப் பசுவிடம் பால் குடிக்கும் கன்றின் மீது விழுந்தது. கன்றின் முதுகில் தாய்ப்பசு, தனது நாக்கினால் நக்கிக் கொண்டிருக்கிற காட்சியையும் அவள்

கண்கள் கண்டன; தோட்டத்துச் சுவரின் பக்கம் 'கிரீச்' என்ற ஒரு ஒலி! அங்கே பார்த்தாள். குரங்கு, தன் குட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு மதில் மேலிருந்து மரத்திற்குத் தாவியது. கூடத்து மூலையில் "உச் உச்!" என்ற சப்தம் கேட்டது. பார்த்தாள். அவர்கள் வீட்டு நாய், தன்னுடைய ஐந்து குட்டிகளிடமும் தன் பால் சுரப்புப் பையை ஒப்படைத்துவிட்டு அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. மேலே "மியா மியாவ்" என்று ஒலி காதைப் பிளந்தது. பார்த்தாள். குட்டிகள் புடைசூழ வீட்டுப் பூனை பரண்மீது தன் படுக்கையை அமைத்துக் கொண்டு தன் குழந்தைகளின் சங்கீதத்தில் மெய் மறந்து கிடந்தது. அந்தப் பூனை அந்த வீட்டுக்கு வந்து இப்போது மூன்றாவது தடவையாக அரை டசன் குட்டிகளைப் போட்டுப் பால் கொடுக்கும் வேலையைக் கவனித்து வருகிறது என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும்.

போர்க்களத்துக் கூச்சலில் எங்கேயோ ஒரு வீணையின் நரம்பு லேசாக அதிர்ந்த ஒலி கேட்பதுபோல அவளது இருதயத்துப் பேய்க் கூச்சலினிடையே ஒரு மெல்லிய குரல் அதிர்ந்தது:

"நாயும் பூனையும் மாடும் குரங்கும்கூட தங்கள் குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுக்கின்றனவே - அவைகளுக்குள்ள தாய்மை உணர்ச்சிகூட உனக்குக் கிடையாதா?"

அந்த ஈன சுரத்தை உடனே அடக்கிவிட்டு வெறிச் சத்தம் காதைச் செவிடுபடுத்தும் வகையில் முழங்கியது.

"நாயும் பூனையும் மாடும் குரங்கும் தன் பிள்ளைகளுக்குப் பால் கொடுக்கின்றன. ஆனால் அவைகளின் அழகு குலைவதைப் பற்றியோ - இளமை குன்றுவதைப் பற்றியோ அவைகளுக்குக் கவலை கிடையாதே! அவைகள் கடற்கரையில் போய் நாலு பேரோடு உலவப்போகின்றனவா? சினிமாவுக்கு நாள் தவறாமல் செல்ல வேண்டியவைகளா? நண்பர்களுடன் 'பிக்னிக்' போகவேண்டிய சங்கடந்தான் அவைகளுக்கு உண்டா? எடுப்பும் சிறப்பும் பொருந்த அஜந்தா ஓவியங்களைப் போலவும், மாமல்லபுரத்துச் சிற்பங்களைப் போலவும் ஆடையை நெகிழ விட்டுக் கொண்டு வாலிபப் பருவத்தின் வனப்பையெல்லாம் வாரியிறைத்த வண்ணம் விருந்துகளில் கேளிக்கைகளில் வந்து அமரும் பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெண்களுக்கு நடுவே எள் முனையளவு இளமையையும் இழந்து விடாமல் காட்சியளிப்பதுதான் இந்தக் காலத்துப் பெண்களுக்குக் கௌரவம். அதை விட்டு, 'தாய்மை' என்ற ஓர் அர்த்தமற்ற வார்த்தையைக் காப்பாற்றுவதற்காக நாலு பேர் மத்தியில் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்திருக்க வேண்டுமோ? உன் எழிலைப்பார்! இளமையைக் காப்பாற்று! மாம்பழ மேனிபடைத்தவளே! மண்ணாக்கிவிடாதே பருவத்தின் பூரிப்பை!"

இறுதியில் இளமைக்கு வக்கீல் வேலை பார்த்த பேய்க்குரல்தான் வெற்றி பெற்றது. தாய்க்குரல் தந்தியறுந்த யாழ்போல் ஆயிற்று.

அதன் விளைவு, மரகதம் - தன் மகளுக்கு மட்டுமல்லாமல் சௌந்தரியின் செல்விக்கும் பால் கொடுக்கும் பொறுப்பை

ஏற்றுக்கொண்டாள். இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் அவளே தாயாக விளங்கினாள்!

"ஏழைப் பெண் மரகதத்தை சேகருக்கு மனைவியாக்கியது எவ்வளவு நல்லதாயிற்று பார்த்தீர்களா?" - என்று பரவசத்துடன் சந்திரனைத் தழுவினாள் சௌந்தரி.

அந்த அணைப்பில் அவன் கண்ட சுகத்தில் "நீ புத்திசாலியடி என் தங்கமே!" என்று உளறினான் சந்திரன்.

மழலை பருகிட வேண்டிய தாய்ப்பாலை, மருந்து பருகியது. பருவத்தின் பொலிவு குலையாத சௌந்தரி, தன்னைக் கண்ணாடியில் ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டு பெருமிதத்துடன் நாலு பேர் மத்தியில் நடந்தாள். கணவனுடன் கடற்கரைக்குச் சென்றாள்.

மரகதம் படும் கஷ்டத்தை இனியும் சகித்துக் கொள்ளச் சேகர் தயாராக இல்லை. மரகதத்தைத் திருமணம் செய்து கொள்ள அவன் முதலில் விரும்பவில்லை என்பது உண்மைதான். அவள் அழகில்லாதவள் அல்ல. குடும்பத்திற்குத் தகுதியற்ற பெண்ணல்ல. ஆனால் ஏழை. அதனால் அவன் தயங்கினான். ஏழைப்பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வது கூடாது என்ற கொள்கை உடையவனல்ல அவன். தன்னுடைய வீட்டுச் சூழ்நிலைக்கு ஒரு பெரிய வீட்டுப பெண் வந்தால்தான் அவள் மற்றவர்களுக்குச் சமமாக வாழ முடியும். ஏழையாயிருந்தால் அடிமையாக வேண்டியதுதான் என்ற காரணத்தினாலேதான் மரகதம் தன்னை விரும்புகிறாள் என்று சௌந்தரி கூறிய

பிறகு அவனையறியாமல் அவள்மீது ஒரு பிரியம் ஏற்பட்டு விட்டது. அது கல்யாணத்தில் வந்து முடிந்து இருவரும் ஒரு குழந்தைக்குப் பெற்றோராகவும் ஆகிவிட்டனர்.

அவன் எதிர்பார்த்தபடி மரகதம் அந்த வீட்டில் சர்வ சாதாரணமாக நடத்தப்பட்டாள். அண்ணனிடத்தில் வைத்திருக்கிற அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் ஊறு தேடக் கூடாதே என்பதற்காகப் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பொறுமையைக் கடைப்பிடித்து வந்தான். அந்தப் பொறுமை அணையையும் உடைத்துக் கொண்டு ஒரு நாள் குமுறியெழுந்து விட்டான்.

முதல் நாள் இரவு சந்திரனின் குழந்தைக்கு லேசாகக் காய்ச்சல்; சேகர் குழந்தைக்கு வயிற்று நோய்.

இரண்டும் மாறி மாறி இரவெல்லாம் அழுது தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தன. மரகதம் கண்ணை மூடவில்லை. இரண்டு தொட்டில்களையும் ஆட்டுவதும் 'ஆராரோ' பாடுவதும் - பிணிக்கு மருந்து தருவதும் - தூக்கி வைத்துக் கொண்டு உலாவுவதும்தான் அவளுக்கு இரவு முழுதும் வேலை.

குழந்தைகள் போட்ட கூச்சலைக் காதிலே வாங்கிக்கொள்ளாமல் சந்திரனும், சௌந்தரியும் தங்கள் படுக்கையறையிலேயே வெகு நேரம் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தக் கொடுமையைச் சேகரால் சகிக்க முடியவில்லை. தன் மனைவி கஷ்டப்படுவதை நினைத்து அழுவதா? அல்லது பெற்ற குழந்தையைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் வாழ்க்கையை

அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற வன்னெஞ்சர்களை நினைத்து அழுவதா?

பொழுது விடிந்தது. குழந்தைகளோடு கஷ்டப்பட்ட மரகதம், விடிந்த பிறகு சற்று அயர்ந்து தூங்கிவிட்டாள். அதனால் சௌந்தரிக்கு 'பெட் காபி' கிடைக்கவில்லை. ஆத்திரங்கொண்ட சௌந்தரி, மரகதத்தை மிகச் சூடான வார்த்தைகளில் போட்டு வறுத்து எடுத்தாள்.

மரகதம் எதுவும் பதில் பேசாமல் வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கவலை யெல்லாம் அந்தக் குடும்பத்தில் தன்னால் எந்தக் கலகமும் வந்துவிடக் கூடாது என்பதுதான்! சௌந்தரியின் ஏசற்கணைகளுக்கு எதிர் நிற்க முடியாமல் திக்குத் தெரியாமல் திண்டாடும் மான்போல் மிரளமிரள விழிக்கும் மரகதத்தைக் கண்டு துடித்துவிட்ட சேகர் அண்ணியின் மீது எரிதழலென வார்த்தைகளை அள்ளி வீசினான்.

"மரகதம், எனக்கு மனைவி, உங்களுக்கு வேலைக்காரி அல்ல. உங்கள் குழந்தையை வளர்க்கும் பால்காரி அல்ல!" என்று உறுமினான்.

"சரிதான் நிறுத்து! பெரிய ராஜகுமாரியைப் போய் கல்யாணம் செய்து விட்டாயாக்கும்!" என்று சௌந்தரி செய்த கிண்டலுக்குச் சபாஷ் கூறி சந்திரன் அங்கே வந்து விட்டான். சௌந்தரியின், சேதமடையாமல் கட்டிக் காக்கப்படும் யௌவனத்தின் நீங்காத அடிமையல்லவோ அவன்! ஆகவே அவள் பக்கம் நின்று தான் நியாயம் பேசினான்.

அண்ணன் தம்பிகளுக்கிடையே வார்த்தைகள் முற்றிப் போய், கை கலப்புவரையில் சென்று, இருவரும் துப்பாக்கிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு மரண முகப்புவரையில் நடப்பதற்குத் துவங்கிவிட்டனர். யார் வெடிக்கிற தோட்டா, முதலில் யார் மார்பில் பாயப் போகிறது என்ற பயங்கரமான நிலைமை உருவாகிவிட்டது.

அந்தச் சமயத்தில் குறுக்கே விழுந்து அவர்களைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றும் தோல்வி கண்ட மரகதம், அறையில் போய் நிம்மதியாகப் படுத்துக் கொண்டிருந்த சௌந்தரியிடம் ஓடி "எப்படியாவது இருவரையும் சமாதானப்படுத்துவோம் வா!" என்று அலறினாள்.

சௌந்தரி, மரகதத்தின் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்து அவள் கன்னத்திலே அறைந்து ஓவென்று கத்த ஆரம்பித்தாள்.

"சின்ன புத்திக்கார நாயே! ஏழை வீட்டு எச்சில் இலையே! நாயைக் குளிப்பாட்டி நடு வீட்டில் வைத்தது என் குற்றம்!"

- இப்படிப் படபட வென்று ஆவேசம் கொண்டு கத்திக் கொண்டிருந்த சௌந்தரி, திடீரென்று இருமத் தொடங்கினாள். இருமல் நிற்கவில்லை. இருமி முடிந்ததும் மயக்கம் வந்து விட்டது. சௌந்தரி கீழே விழுந்து விட்டாள்.

மரகதம் பயந்துபோய் "அய்யோ! ஓடி வாருங்கள்!" என்று கூச்சலிட்டாள். குறிபார்த்த துப்பாக்கியுடன் நின்று கொண்டிருந்த அண்ணனும் தம்பியும் பரபரப்புடன்

ஓடிவந்தார்கள். சண்டையை மறந்து விட்டு சேகர், டாக்டர் வீட்டுக்குப் பறந்து சென்றான்.

டாக்டர், நீண்ட நேரம் பரிசோதித்துவிட்டு " இது டி.பி. எலும்புருக்கி நோய்! ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!" என்று மருந்து எழுதிக் கொடுத்து விட்டுப் போய்விட்டார்.

சௌந்தரி, விழித்துக் கொண்டுதான் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள். எதிரேயுள்ள நிலைக் கண்ணாடியில் ஒரு எலும்பு உருவம் நிற்பதுபோல் தெரிந்தது. அவளுடைய பருவப் பூரிப்புக்கு ஒளியூட்டிக் காட்டிய அதே நிலைக் கண்ணாடியில்தான் அவள் அந்த உருவத்தைக் கண்டாள். கைகால்கள் பிரம்புக் குச்சிகள் போல் இருந்தன. கன்னங்களில் உள்ள குழியில் இரண்டு எலுமிச்சம் பழங்களைத் தாராளமாக வைக்கலாம். கண்கள் இருந்த இடம் என்று அடையாளம் காட்ட இருபள்ளங்கள். வெளுப்பேறித்தும்பை மலர் போன்று காட்சி யளிக்கும் உதடுகள். அழுகிய பழத்தைக் கம்பிலே கோர்த்து வைத்தது போலத் தலையும் கழுத்தும்! அது யாருடைய உருவம்? எங்கே இளமைப் பருவம்? சௌந்தரி, கேள்வி கேட்டு முழங்கினாள். அந்த உருவத்தின் முகம், சௌந்தரியைப் போலவே தோற்றமளித்தது.

"அய்யோ! நானேதான்! அந்த எலும்புக் கூடு நானே தான்! க்ஷயரோகம் எனக்குத் தந்த பரிசு இந்த உருவம்தான்! அய்யோ, என் அழகு எங்கே? இளமை எங்கே? கட்டுக் குலையாத மேனி எங்கே? எல்லாம் பாழ்தானா? பாழ்தானா?"

எனத் தலையில் அடித்துக் கொண்டு கதறி அழுதாள் சௌந்தரி. அந்த அழுகை கடைசி வரையில் நிற்கவேயில்லை.

* * * * *

அதற்குப் பிறகு மூன்றாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. எலும்புருக்கி நோய் மருத்துவ மனையில் படுக்கையோடு படுக்கையாகத் தேய்ந்த சந்தனக் கட்டைபோல் கிடக்கிறாள், சௌந்தரி!

அவள் வளர்த்த அழகை - காப்பாற்றிய இளமையை கண்களுக்குத் தெரியாத கிருமிகள் சிறுகச் சிறுக அரித்துத் தின்று கொண்டிருந்தன. அவள் கண்கள் நீரைப்பொழிந்து கொண்டிருந்தன. தான் பெற்ற குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்க மனம் வரவில்லை அவளுக்கு! கிருமிகளுக்குத் தன் உயிரையே கொடுக்கத் தயாராகிவிட்டாள்.

இப்போது அவள் இதயத்தை அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஆசையெல்லாம் தன் குழந்தையை ஒரு முறை பார்க்க வேண்டும் என்பதுதான்! குழந்தை, தன்னை "அம்மா!" என்று ஒரு முறை அழைக்கவேண்டும் என்பதுதான்.

அதோ, சந்திரன் - சேகர் - மரகதம் - குழந்தைகள் ஐவரும் வந்துவிட்டார்கள்.

தன் குழந்தையை அருகே அழைக்கிறாள். அது வர மறுக்கிறது. கைகளை மெதுவாகத் தூக்கிக் குழந்தையின் தோளில் போட்டுத் தழுவ முயலுகிறாள். குழந்தை, அவள் கைகளை உதறித் தள்ளிவிட்டு "அம்மா!" என அழுதபடி மரகதத்திடம் ஓடுகிறது.

சௌந்தரியின் கண்கள் குளமாகின்றன. "என்ன, மரகதமா உனக்கு அம்மா? நான்தானே உன்னைப் பெற்றேன்!" என்று விக்கிவிக்கி அழுதாள் சௌந்தரி.

அதற்கு அந்தக் குழந்தை பதில் கூறவில்லை. அவளைக் கோபமாகப் பார்த்தது. அந்தப் பார்வைக்கான அர்த்தத்தை இதோ, என் தாயார் சொல்கிறார்கள்.

"பெற்று விடுவதால் ஒருத்தி தாயாகிவிட முடியாது! பிள்ளையை வயிற்றில் சுமந்தேன் என்பதும், பெற்றேன் என்பதும் வலியச் சென்று செய்யும் காரியம் அல்ல!

வயிற்றில் கரு, உருவான பிறகு பத்துமாதம் சுமந்துதான் தீரவேண்டும். சுமந்த பிறகு பெற்றுத்தான் தீர வேண்டும். சுமப்பதும் - பெறுவதுமாகிய இரண்டு வேலைகளைச் செய்துவிடுவதாலேயே தாய்க்குரிய அந்தஸ்து யாருக்கும் வந்துவிடாது. பிரியமுடன் பேணிவளர்த்து - கண் திறந்து ஆளாக்கிவிட்டு - எறும்பு கடித்தாலும் சகிக்க முடியாமல் பாசங்கொண்டு ஒட்டிவாழ்கிறாளே; பாதுகாக்கிறாளே; அவள்தான் தாய்! உண்மையான தாய்! சுமந்து பெற்றவள். தன் பிள்ளைக்காகத் தன்னைத் தியாகம் செய்தால், அவளுக்குப் பெயர் பெற்ற தாய்! பெறாதவள் பிள்ளைபோல் வளர்த்தால் அவள் பெயர் தான் பெற்றவள். பிள்ளையைப் பேணி வளர்க்காவிடில் அவள் தாயல்ல; "சுமந்தவள்" அவ்வளவுதான்!

* * * * *

புகழேந்தி

விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியிலே அவனுக்கு நிகர் யாருமில்லை. இந்தியாவின் ஈன்ஸ்டின் என்று உபகண்டம் பாராட்டுப் படித்தது. சரித்திர ஆராய்ச்சியின் கரையைக் கண்டவன் அவன். சார்லஸ் ஆண்டபோது நடந்ததைக் கூற வேண்டுமா? ஷாஜகானின் குணாதிசயங்களை ஒன்று விடாமல் சொல்ல வேண்டுமா? நாசர் காலமா? சீசர் வீரமா? எல்லாமே அவனுக்கு மனப்பாடம்! சுருங்கச் சொன்னால் அவனே ஒரு சரித்திரப் புத்தகம்!

இலக்கியத்திலே எதுபற்றி அவனிடம் விவாதிக்க வேண்டும்? எதற்கும் தயார்! கவிதைத் துறையிலே கம்பனா? ஷெல்லியா? காளிதாசனா? டென்னிசனா? பைரனா? பாரதியா? யாரைப் பற்றியும் கருத்துரைகள் வழங்குவதிலே அவனுக்கு நிகர் யாருமில்லை என்பது மட்டுமல்ல; அந்தக் கவிதா மண்டலத்தோடு போட்டியிடவும் திறமை பெற்றவன். பொருளாதாரம் பற்றி விளக்கம் தேவையா? காரல்மார்க்ஸ் அனுப்பி வைத்த தூதுபோலத் தொடங்கி விடுவான், பொருளாதாரப் பிரசங்கத்தை. அமெரிக்காவின் ஆஸ்தி என்ன? ரஷ்யாவின் ரகசியமென்ன? இது போன்ற விவரங்களை மிக

எளிதில்--கற்றுத்தர வல்லோன்! கணிதத்திலோ மேதை! பூகோளத்துப் புலி! அரசியலிலே அவனொரு பிளேட்டோ! சமுதாயத்திலே சாக்ரடீஸ்! எழுத்திலே பெர்னாட்ஷா-ஷேக்ஸ்பியர் இருவரின் கூட்டு! பேச்சிலே டெமாஸ்தனிஸ்-இங்கர்சால் இருவரின் கலப்பு! இத்தகைய மேதை! புதிய பாதை வகுத்தவன்! அவனது பெயர் கூறவே மக்கள் தயங்குவர் - பெயரைக் கூறுவது அவன் பெருமையை இழிவு படுத்துமோ என்ற சந்தேகத்தால்! ஆகவே அவனை மேதை என்றே அழைத்தது இந்த மேதினி.

சில புலவர்கள் கூட அழகாகச் சொல்லுவார்கள் அவனது பெயரைப் பற்றி. "மே" என்பது உலகத்தொழிலாளரின் உற்சவதினம்; "தை" என்பது தமிழரின் உழைப்பு வெற்றி தினம்; ஆகவே இரண்டு பெருந் திருநாட்களும் சேர்ந்தமைந்த பொருத்தமான பட்டம் 'மேதை' என்று! நமது சிந்தை கவர்ந்தவனுக்குச் சிறப்பான பெயர் அமைந்து விட்டது என்று கூறி மகிழ்வர் பல்லோர். வயதோ முப்பது நிறையவில்லை. வாலிபத்தென்றல்; அதற்குள்ளாக அவனுக்கு வந்து குவிந்த புகழோ பெருங்குன்றம்!

அவனைச் சுற்றி வாழ்த்துப் பாடியபடி எந்நேரமும் இருப்பார் மாணவரும், தொழிலாளரும், பண்டிதரும், பாமரரும்! தனக்கு எத்துணைப் பெருமை வளர்ந்திருக்கிறது என எண்ணும்போது, மணக்கும் அவன் நெஞ்சம் புகழ் கண்டு பூரிப்படைவான். ஆனாலும் அவன் உள்ளம் புகையும் எரிமலை போல இருந்ததை அவனால் மறைக்க முடியவில்லை. மறைப்பதற்கு மிகவும் கஷ்டப்பட்டான்.

புகழ்! புகழ்!! புகழ்!!!

யாருக்கு வேண்டும் இந்தப் புகழ்! சரித்திர விற்பன்னன் - ஜகம் புகழும் பூகோள மேதை - கணித நிபுணன் - கவிஞருக்கு மன்னன் - எழுத்து வேந்தன் என்றெல்லாம் உலகம் உளறுகிறது அவனைப் பற்றி! ஆனால் அவனோ துடித்துக் கிடக்கிறான். "தொலையாதோ இந்தப் புகழ்" என்று மனம் வெடித்துச் சாகிறான். காரணம் அவனால் தனியே எங்கும் போக முடியாது. மாலை நேரத்தில் கடற்கரையில் உலவி வரலாமா? முடியாது, கூடாது என்று தடையல்ல; அவன் போக முடியாதபடி புகழ் அவனைத் தடுத்தது. நூறு, ஆயிரம் என்று மக்கள் சூழ்ந்து கொள்வர். "மேதை" வந்து விட்டார் என்ற செய்தி எங்கும் பரவும். தனிமையை நாடிவந்த அவன் புகழ்தரும் தலைவலி தாங்காமல் ஓட்டமாக ஓடி வீட்டுக்குப் போய்விடுவான். ரயிலில் போக முடியாது. கடைத்தெருப் பக்கம் தலைகாட்ட இயலாது. கண்காட்சி சாலைகளில் காலடி வைக்க முடியாது. புகழ் - புகழ் - புகழ் - எங்கும் புகழ்! அந்த மேதையின் நற்பண்புகள் பற்றிப் பேசாதார் இல்லை.

காதலனும் காதலியும் கொஞ்சிடும் அந்த அழகான நந்தவனத்தைப் பற்றி உணர்ச்சி பொங்கிட வர்ணித்திருக்கிறானே; அந்த ஒய்யார வனத்திலே உல்லாச கீதம் பாடும் ஜீவஜோடிகளை யாரும் சித்தரிக்காத வண்ணம் சித்தரித்து எழுதி இருக்கிறானே; படிக்கும்போதே நமக்கு ஒரு போதை தோன்றுகிறதே; அதை எழுதும்போது அவன் நிலை எப்படி இருந்திருக்கும்! - இப்படியெல்லாம் எழுதுவது போன்ற கற்பனையை வாழ்நாளில் தத்ரூபமாகச் சிந்திக்க வேண்டுமென்று அவன் விரும்பமாட்டானா? அந்த இன்பவிருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியாமல் தவித்திருக்க மாட்டானா? அந்தத் தவிப்பின் போது ரோஜா

கிடைக்காவிட்டால் ஒரு கனகாம்பரம் என்ற அளவுக்குத் தன் ஆசையை விரித்திருக்க மாட்டானா? என்றெல்லாம் அவனைப் பற்றிப் பேசினர்.

"ஆச்சரியம் தான்! நீ நினைக்கிறபடியோ, சந்தேகங் கொள்ளுகிறபடியோ, அந்த மேதை வழுக்கி விழுந்து விடுகிறவனல்லன்; நிச்சயம் அத்தகைய வழியில் அவன் இறங்க மாட்டான்!" என்று உறுதியோடும் பலர் பதிலுரைத்தனர்.

"நல்லொழுக்க சீலன் என எப்படி நவில முடியும்? நாடு பல சுற்றியிருக்கிறான்"

"ஏடு பல கற்றிருக்கிறான். ஏன் அவன் சற்குணனாய் இருக்க முடியாது?" இப்படிக் கேள்வியும் பதிலும் மாறி மாறி!

"தான் எதிர்பார்த்து நடைபோடும், அந்த லட்சியம் கைகூடும் வரையில் - உலகத்திற்கு அந்த ஒப்பற்ற பரிசை வழங்கும் வரையில் - அவன் திருமணமே செய்து கொள்ள மாட்டானாம்!"

இந்தப் பிரசாரமும் பரவியது, அவன் அப்படிச் சொன்னானோ இல்லையோ - எல்லோரும் அப்படித்தான் நம்பிக்கொண்டிருந்தனர். அவன் சொல்லாததையெல்லாம் மக்கள் சொல்லுவர். அதைப் பற்றிப் புகழ்வர்; அவனும் வேறு வழியின்றி, "ஆமாம், சொன்னேன்" என்று ஒத்துக் கொள்வான்.

"இலட்சியம் கைகூடும் வரையில் உறங்கவும் மாட்டாராம்!" இப்படிப் பிரச்சாரம் நடைபெறும். அன்பின் மிகுதியால் கிளம்பும் வதந்தி. அவனைப் போய்க் கேட்பர். "உங்கள் இலட்சியம் கைகூடும் வரையில் உறங்கமாட்டீர்களாமே! ஆகா, என்ன உறுதி" எனப் புகழ் பாடியபடியே!

"இல்லை, இல்லை - எனக்கு அப்படியெல்லாம் இலட்சியத்தில் மோகமில்லை!", என்றா அவனால் சொல்ல முடியும்? முடியாது. ஆகவே, "ஆமாம் உறங்கமாட்டேன்" என்பான். அதற்காகத் தன்னைச் சுற்றியிருப்போர் தூங்கிய பிறகு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடியே எதையோ சிந்திப்பது போலத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பான், பாவம்! அதுவும் அமைதியற்ற அரைத் தூக்கம்.

"நமது மேதை - நல்ல வேட்டி சட்டைகூட உடுத்துவதில்லை. அவருடைய எண்ணமெல்லாம் உலகத்திற்கு ஒரு புதிய வழி காண வேண்டுமென்பதிலேயே லயித்துக் கிடக்கிறது" என்பர் சிலர்.

"இல்லை, இல்லை - நான் ஆடம்பரமாக உடை உடுத்துவேன்" என்றா அவன் கூற முடியும்? முடியாதே; பாவம்! அதற்காக நாற்றத்தையும் தாங்கிக்கொண்டு அழுக்கு ஆடைகளை உடுத்துவான்.

"பெரிய மகானுக்கும் நமது மேதைக்கும் என்ன வேறுபாடு? ஒன்றுமில்லை - பெண் என்றால் திரும்பியும் பார்ப்பதில்லையே இவர்!" என்று அதிசயமாகப் பேசுவர் பலர்.

"உம் - பெண்ணாவது மண்ணாவது!" என்று மேதையும் அவர்களோடு சேர்ந்து பேசுவான். பேசத்தானே வேண்டும், அவனுடைய பெருமையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள!

மேதை ஒருநாள் வெளியூருக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தான் - கல்லூரி ஒன்றிலே 'விஞ்ஞான அறிவு' என்ற தலைப்பிலே சொற்பொழிவு நிகழ்த்துவதற்காக! கல்லூரித் தலைவரின் வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தான். யாரும் தொந்தரவு கொடுக்காமலிருப்பதற்காகத் தனியாக மேல் மாடியில்

மேதைக்கு இடவசதி செய்து கொடுத்திருந்தார் கல்லூரித் தலைவர். கல்லூரியில் மேதையின் சொற்பொழிவு நடைபெற்றது. விஞ்ஞானத்தின் பெருமைகளை அவனுக்கே உரிய அழகு நடையில் அவனால் மட்டுமே விளக்கமுடியும் என்ற அத்தனைப் பெரிய கருத்துக்களை மாணவரிடையே வாரியிறைத்தான் மேதை.

கூட்டத்திலே மாணவிகளும் அதிகமிருந்தனர். அந்த முல்லைக் கொல்லையின் நடுவே அழகு ரோஜா ஒன்றும் இருந்தது. மேதையின் பேச்சையும், அவனது கட்டுக்குலையா மேனியின் அழகையும் அந்த ரோஜாப்பூ தன்னிரு செவிகளாலும், விழிகளாலும் முறையே விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. மேதையின் பார்வையும் இரண்டொரு முறை அந்த அழகியின் மீது பாய்ந்தது. ஆனால் பாய்ந்த வேகத்தில் மீண்டது. அவன் அவளை லட்சியம் செய்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. சொற்பொழிவு முடிவுற்றது. மேதையை மாணவர் சூழ்ந்துகொண்டனர். அனைவரிடமும் பேசிவிட்டு மேதை கல்லூரித் தலைவரின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

உணவு முடிந்த பின்னர் அமைதியை விரும்பி, மேதை மாடிக்குப் போனான். மாடியிலே உலவிக் கொண்டிருந்தான். நல்ல நிலவு! உலவிக் கொண்டிருந்தவனுக்குக் கால் வலி எடுக்கவே நாற்காலியில் அமர்ந்தான். மேதையைக் கவனிப்பதற்காக அமர்த்தப்பட்டிருந்த பையன் ஓடிவந்து, மேதையின் கால்களை அமுக்கி விட்டான். மேதையின் வலிகண்ட கால்கள் பையனின் பணிவிடையால் சுகம் பெற்றன.

மேதையின் கண்கள் கட்டவிழ்த்துக் கொண்டு இங்குமங்கும் திரிந்தன. எதிர்த்த வீட்டு மாடியிலே,

கல்லூரியிலே கண்ட ரோஜா நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்களிலேயிருந்து புறப்படும் அந்தக் காதற் கணைகள் எவ்வளவு சக்தி வாய்ந்தவை! ஆனால் அவை மேதையை அசைக்கவும் முடியாதவை என எண்ணித் தவித்தாள், அந்த ரோஜா! மேதைக்குக் கால் அமுக்கிவிட்ட டையன் வேலை முடிந்து வெளியே போனான். போனவன் எதிர்த்த வீட்டு மாடிக்கு எப்படிப்போனானோ தெரியவில்லை. அந்த மாடியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மேதையின் கண்களிலே ஒரு காட்சி தெரிந்தது. தனக்குக் கால் பிடித்த பையன் எதிர்த்த வீட்டிலே அந்தக் கல்லூரி ரோஜாவுடன் ஏதோ டேசுகிறான். அவளும் மெதுவாக ஏதோ கூறுகிறாள். பிறகு அந்தப் பையனுடைய கைகளை எடுத்துக் கண்களிலே ஒத்திக்கொள்கிறாள். அந்தக் காட்சியை மேதை கண்டான். "லட்சியம் ஈடேறும் வரையில் பெண்களைத் திரும்பியும் பாராா! திருமணமும் வேண்டாா!" என்று ஊராா் - உலகத்தாா் பேசிய புகழ் உரைகள் அவன் காதில் ஒலித்தபடி இருந்தன.

மறுநாள் காலையில் பையன் வந்தான், அவனுக்குக் காலைப் பணிவிடைகள் புரிவதற்காக! அப்போது மேதை அவனிடம் கேட்டான்: "நேற்றிரவு அந்தப் பெண் உன் கைகளைக் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டாளே, ஏன்?" என்று. "நான் உங்கள் கால்களைப் பிடித்தேனல்லவா? அதனால் என் கைகள் மிகவும் பாக்கியம் செய்த கைகளாம்; அதனால் என் கரங்களை அவள் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டாள்!" என்று பையன் நிலைமையை விளக்கினான்.

மேதை ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை; நினைத்துக் கொண்டான். "நான் அவள் கால்களையே கண்களில் ஒத்திக் கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறேன். அவளோ என்

காலில் பட்ட உன் கரங்களை முத்தமிடுகிறாள்! நல்ல புகழப்பா இது! பொல்லாத புகழ் - என்னைக் கொல்லாமல் கொல்லுகிறது!' என்று ஆயிரம் முறை தனக்குள்ளாகவே முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

அதற்குள்ளாக அந்தப் பெண்ணும் எதிர்வீட்டு மாடியில் உதயமானாள். மேதையை வழியனுப்புவதற்காக ஐம்பது மாணவரும், ஆசிரியர் பத்துப் பேரும் மாடிக்கு வந்துவிட்டார்கள். மேதை எதிர்வீட்டு மாடியை ஏறெடுத்தும் பாராமல் காரியங்களை முடித்துக் கொண்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டான்.

"மேதை வாழ்க!" என்ற முகத்துடன் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் கலைந்தார்கள்.

❁ ❁ ❁ ❁ ❁ ❁

நளாயினி

அழகான பெண், ஒளிமுகம் படைத்த உருக்குலையா மங்கை. வெள்ளை உடையால் அவள் அன்ன நடைக்கு அழகு சேர்க்கிறாள். சிவந்த கழுத்திலே ஒரு கறுப்பு மணி மாலை. அந்தக் கோதி முடித்த கூந்தலையுடைய கோதை - தலையிலே ஒரு கூடையுடன் தெருவிலே போகிறாள். அப்பழுக்கற்ற யௌவனத்தின் தனித்தன்மை வாய்ந்த அழகு ஊர்வலம்! இருள் படிந்த தெருவிலே அவள் நடந்து செல்வது - வையத்து மண்ணுக்கு வர விழைந்த வானத்துத் தாரகைதான் வந்துற்றதோ என எண்ணத் தோன்றியது!

அந்த ஜோதி மழை பொழியும் சொர்ணச்சிலையின் தலையிலே கூடை; கூடையிலோ துர்வாடை! ஆமாம் அழகியின் தலையில் ஓர் அழுகிய உருவம். கூடையின் அடிப்புறத்தைத் தாங்கியிருக்கும் அவள் இளங்கரங்கள் சுமை தாங்காமல் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனாலும் அந்த சுந்தரவல்லி போய்க் கொண்டுதானிருக்கிறாள். சோகத்திலும் ஒரு சோபிதம் இருக்கிறது என்பதை அவளது எழில் வதனம் கவிஞர்கட்குக் காட்சியாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கூடையிலே அமர்ந்துள்ள அழுகிய உருவமோ புன்னகை புரிந்தவண்ணமிருக்கிறது.

அந்தப் புன்னகை எதையோ ஓர் இன்பத்தை எதிர்பார்த்து மலரும் புன்னகை. புன்னகையில் விசாரத்தைக் காணவேண்டுமா? ஆசைப்படுவோர் அந்த உருவத்தின் இனிப்பைப் பார்த்துக்கொள்ளலாம். கூடையிலே இருந்த அந்த உருவம் ஆண், தனக்கென உரிய உடலில் கால் பாகத்துக்கு மேல் இழந்து விட்ட மனிதன்; மகரிஷி! மௌத்கல்யர் என்னும் பெயருடைய மகான்.

'பெரிய' மனுஷன், 'பெரிய' ஆள், 'பெரிய' செல்வந்தன், 'பெரிய' பண்ணையார் என்பது போலப் 'பெரிய' வியாதி என்று ஒன்று உண்டே! அந்தப் பெருவியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவர் அந்தப் பெரிய மகான். அவர்தான் தன்னுடைய அழகான மனைவியின் தலையில் ஏறிக்கொண்டு தெருவில் போகிறார்.

"போடி, வேகமாக!"

"போய்க்கொண்டுதானேயிருக்கிறேன், பிராணபதி!"

"நளாயினி நட வேகமாக! அதற்காக என்னைக் கீழே போட்டுவிடாதே! நீ விழுந்தாலும் பரவாயில்லை!"

"என் தெய்வமே! என்னை ஏன் இப்படிச் சோதிக்கிறீர்கள்? என் கூடுவிட்டு ஆவி போனாலும் கூடையைக் கீழே போடமாட்டேன். கூடையிலென்ன வியாபாரப் பொருளா இருக்கிறது? வீட்டுச் சாமானா தூக்கிச் செல்கிறேன்? விலைமதிக்கவொண்ணா என் ரத்தினமல்லவா தாங்கள்! தங்களையா கீழே போட்டு விடுவேன்? அபச்சாரம்! அபச்சாரம்!"

குஷ்டரோகக் கணவனைக் கூடையிலே சுமந்து - கோமளத் தாமரையெனும் முகத்திலே சோகத்தைச் சுமந்து - அந்த நடக்கும் பொன்வண்டு நளாயினி போய்க்

கொண்டிருக்கிறாள். எங்கே போகிறாள்? தீர்த்தமாடவும், க்ஷேத்ராடனம் செய்யவும் கணவன் விரும்புகிறான்; அந்தப் பக்திப் பசியைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவா அந்த ஏந்திழையாள் - இந்த வேலையை மேற்கொண்டிருக்கிறாள்? இல்லை! இல்லை! பின் என்ன? பர்ணசாலையை விட்டுப் பர்ணசாலைக்கு மாறுவதற்காகவா அந்தப் பயணம் நடைபெறுகிறது - பாவையை வாகனமாகக் கொண்டு? அதுவும் இல்லை! பின் எங்கேதான் போகிறார்கள்? தவம் புரியவுமல்ல! தலம் காணவுமல்ல! பிறகு எங்கே போகிறார் தபோதனர்? தாசி வீட்டுக்குப் போகிறார்! ஏன்? 'வேசித் தொழில் கூடாது! காசிநாதனைத் தொழு!" என்று போதனை புரிவதற்காகவா? அதற்காகவும் செல்லவில்லை, அந்தக் குஷ்டரோகி. பரத்தையின் வீட்டை பக்திக் கூடமாக்க அல்ல! பகவான் பற்றிய விளக்கமுரைக்க அல்ல! கமண்டலமேந்தியார் செல்வது கணிகையின் கட்டிலறைக்கு! முனிவரின் மோகம முக்கண்ணனைக் காண அல்ல! நான்கு கண்களும் சந்திக்க - அந்த நயன லளிதத்தை வந்திக்க!

பொருளுக்குச் சுகம் வழங்குவாளின் அகம் நாடிப் புருஷனைக் கொண்டு செல்லும் நளாயினி - பூத்திருக்கும் ரோஜா! அந்த ரோஜா, அழுகிப்போன வண்டை கருகிப் போன ஒரு மலரிடம் எடுத்துச் செல்கிறது! அதோ கணிகையர் தெருவும் வந்துவிட்டது! நளாயினியின் உடல் வலியும் தீர்ந்தது. அவள் கணவனின் உள்ள வெறியும் கொஞ்சம் அடங்கியது. தேடிய இடத்துக்கு வந்து விட்டனர். கூடையை இறக்கி வைத்தாள். வலிமிகுந்த உடம்பை ஒரு முறை நெளித்து வளைத்துக் கொண்டாள்.

"வான்வில்லோ!" என்பர் வர்ணனையாளர் அருகே இருந்தால்! "மான் துள்ளுமா இப்படி!" என்பவர் ஏடெழுதுவோர்!

"ஒரு விநாடி அப்படியே வளைந்து நில்போதும். உலகை விலையாகக் கேட்கும் ஓவியம் தீட்டுகிறேன்" என்பான் சித்திரக்காரன் அருகே நின்றால்! அத்தகைய தோகை மயிலாள், தன் துணைவனுக்கு இரவுத் துணை தேடி வந்து எழுந்துவிட்டாள் இழிமகளின் இல்லத்துக்கு.

அலங்காரக் கரங்களால் அந்த வீட்டின் கதவைத் தட்டினாள். தட்டுவதற்கு முன் திறக்கப்பட்டது. வீடு திறப்பதற்கு முன் எட்டிப்பார்த்தது ஒரு முகம். அந்த முகம் கண்டார், மௌத்கல்யர், "சுகம் கண்டேன்! சுகம் கண்டேன்?!" என்று சுருதிவிட்ட வித்வான் போல் கூவினார். சுருக்கம் விழுந்த முகத்திலே பயங்கரமான ஒளி! ரத்தங் கசியும் கன்னங்களிலே புன்னகை உண்டாக்கிய ஆழமான பள்ளம்! கீறிக் கிடக்கும் உதடுகளிலேயே காமக்கிறுக்கு வெளிப்பட்டது. விரலற்ற கரம் நீட்டி அந்த வேசிப் பெண்ணை ஆசையுடன் வாழ்த்தினார். குஷ்டரோகியின் கும்மாளங்கண்ட இல்லத்துக்காரி "விஷயம் என்ன?" என்றாள். "எல்லாம் நம் சொந்த விஷயமே!" என்றார் ரிஷீஸ்வரர்.

நளாயினி பேச ஆரம்பித்தாள்.

"பெண் பாவாய்! இவர் என் கணவர். நான் பதி சொல் தவறாத பாவை. உன்னகம் நாடி வரவேண்டுமென்றார். அவர் மனங் கோணாமல் நடந்து கொள்ளடி மாதரசி!"

தாசிப்பெண், நளாயினியின் வார்த்தை கேட்டுத் திடுக்கிட்டாள். 'கணவனைத் தாசி வீட்டுக்கு அழைத்து வரும் மனைவியை இன்றுதான் முதல் முதலாகப் பார்க்கிறேன்!" என்று தனக்குத்தானே ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டாள்.அந்த அதிசயத்துடனே அந்தக் குஷ்டரோகியின் அவலட்சணமான முகத்தை வெறுப்புடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அவள் ஒரு

முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்பாகவே, நளாயினி ஒரு பொன் முடிப்பை அவள் முன்னே நீட்டினாள். "சம்மதம்" என்று தாசி மகளும் கண்ஜாடை காட்டினாள். கூடையிலிருந்த குஷ்டரோக மகானைத் தாசிப்பெண் அன்போடு அணைத்தெடுத்து அம்சதூளிகா மஞ்சத்துக்குப் போய்விட்டாள்.

பெருமூச்சுடன் அந்த வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பினாள் நளாயினி. கையிலேயிருந்த கூடையை வாசலிலே வைத்து விட்டுக் "காலையிலே வருகிறேன்" என்று காவலாளியிடம் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

புழுதி படிந்த பூச்செண்டு போல் போகும் நளாயினியை ஒரு குரல் தடுத்து நிறுத்துகிறது. "நளாயினி! அன்புள்ள தோழி! கொஞ்சம் நில்லேன்!" என்று கூறியபடி ஒரு பெண்மணி ஓடி வருகிறாள். பக்கத்து ஆசிரமத்தில் உள்ளவள் அந்த அழகி. "உலகா! நீயா? இந்நேரத்தில் எங்கேயடி வந்தாய்?" என்று வழியும் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி கேட்கிறாள் நளாயினி. "சோலைப்பக்கம் போனேன் - நீ வருவதைப் பார்த்ததும் வந்தேன்; ஆமாம், நளாயினி! உன்னை ஒன்று கேட்கிறேன். கோபித்துக் கொள்ள மாட்டாயே!" பீடிகையுடன் ஆரம்பிக்கிறாள் உலகா. "என்னடி உலகா! தாராளமாகக் கேள்" என்று சிரிப்பை வரவழைக்க முயல்கிறாள் நளாயினி.

"எவ்வளவுதான் புருஷனிடத்தில் அன்பும் பக்தியும் இருந்தாலும், அவனைத் தாசி வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் நீயே விட்டுவருவது என்பது . . . எனக்கு அவ்வளவாக . . ."

"உலகா! போதும் நிறுத்து - பெண்களுக்குக் கணவனே தெய்வம். கணவரின் ஆசைகளை நிறைவேற்றுவதே கற்புக்கரசியின் லட்சணம். என் கண்ணாளர் பிணி கொண்டவராயிருக்கலாம். ஆனால் அவர் எனக்குத் தேன்கனி,

தெரியுமா உனக்கு! புருஷனிடம் எப்படி நடக்கவேண்டும் என்று நீ எனக்குப் புத்தி சொல்லாதே; என்னைப் பார்த்து நீயும் திருந்திக்கொள்."

"நளாயினி! என்னை மன்னித்துவிடு! உன்னுடைய அன்பையும் - பதி பக்தியையும் தவறாக நினைத்து விட்டேன். க்ஷமித்துவிடு நளாயினி! உன்போன்ற வைராக்யமுள்ள புண்யவதியையும் - பத்தினியையும் ஈரேழு பதினாலு உலகிலும் காண முடியாது. நீ பத்தினி - நீ பத்தினி!"

"உலகா, நீ என்னை உணர்ந்து கொண்டால் போதும். - நான் உன்னை மன்னிக்க வேண்டாம். நீ என்போல் கற்புக்கரசியாக இரு! என் போன்ற பத்தினிகளைப் பின்பற்று! நான் வருகிறேன்".

இதைச் சொல்லிவிட்டு நளாயினி தன் ஆசிரமம் நோக்கிப் போனாள். உலகாவும் தன் தவற்றை உணர்ந்து "நளாயினி பத்தினி" என்று தோத்திரம் செய்தவாறு அதை விட்டு நகருகிறாள். அப்போது ஒரு வாலிபன் ஓடி வந்து உலகாவின் கண்களைப் பொத்துகிறான். இருவரும் அங்குள்ள சோலைப்பக்கம் போய்விடுகிறார்கள், சிரிப்பைக் கொட்டியபடியே!

விம்மி விம்மி அழுதபடியே ஆசிரமத்துக்குள்ளே நுழைந்து தரையில் குப்புற விழுகிறாள் நளாயினி. அவளது நீலத் திருவிழிகளிலேயிருந்து நீர்வீழ்ச்சிகள் புறப்படுகின்றன. முழு நிலவை மறைக்கும் முகிலென அவள் முகத்தை மறைக்கிறது விரிந்து கிடக்கும் கருங்கூந்தல்.

சோலையின் பக்கமிருந்து ஒரு கீதம் ஆசிரமத்துக்குள்ளே கேட்கிறது. அழுது கொண்டேயிருக்கும் நளாயினி அந்தக்

கீதத்தைக் கவனிக்கிறாள். ஆம் - உலகாவின் குரல் அது! அதோடு இன்னொரு ஆண்குரலும் கீதமிசைக்கிறது! 'என்னைப் பத்தினியென ஒத்துக்கொண்டு என் கரங்களைக் கண்ணிலே ஒத்திக்கொண்ட உலகா தன் காதலனுடன் - கள்ளக் காதலுடன் கனி மரச் சோலையில் இன்ப கீதம் பாடுகிறாள். என் வயதுதான் அவளுக்கும்; அவளைவிட அழகி நான். நானோ இங்கே நாதியற்றுக் கிடக்கிறேன். "தேனே! மானே!" என்று அவளை வர்ணித்துக் கொண்டிருப்பான் அவள் காதலன்.

இப்படி எண்ணாததெல்லாம் எண்ணுகிறாள் நளாயினி. மீண்டும் அழுகிறாள். ஆசிரமத்துக் கதவு திறக்கப்படுகிறது. அழுகையை நிறுத்தினாள். ஆனால் கண்களைத் துடைக்கவில்லை; கதவைத் திறந்து கொண்டு ஒரு பெண் உள்ளே வருகிறாள். ஏறத்தாழ நளாயினியும் அவளும் ஒரே மாதிரி காணப்படுகிறார்கள். இருவரும் சேர்ந்து நின்றால், "யார் நளாயினி?" என்று கண்டுபிடிப்பதே கஷ்டமாகிவிடும். வந்த பெண், நளாயினி அருகில் உட்காருகிறாள். நளாயினியும் எழுந்து உட்காருகிறாள். "வா இதயா வா!" என்று தேம்பியபடி வரவேற்கிறாள் நளாயினி.

"நளா! ஏனம்மா இப்படி எப்போதும் அழுது கொண்டேயிருக்கிறாய்?"

"காரணமா கேட்கிறாய்; இதயா! தணலிற் புழுவாய்த் தவிக்கிறேன் நான் என்பதை நீ அறிய மாட்டாயா? அதோ ஜோடியாகக் கூவும் பறவைகளின் சங்கீதத்தைக் கேட்கிறாயா நீயும்! சோலைப்புறமிருந்து காதலர் மீட்டும் வீணாகானம் எத்தகைய விரகதாபத்தை ஒரு பருவ மங்கைக்கு எழுப்பும் என்பதை நீ அறிய மாட்டாயா! அறிவாய்! இதயா! அனைத்தும்

அறிவாய்! அறிந்தும் எனக்கு ஆறுதல் கூறுவதற்காக இப்படி மௌனம் சாதிக்கிறாய் - இல்லையா!"

"உண்மைதான் நளாயினி! உலகா உன்னைப் பத்தினி என வாழ்த்தினாள்; அதையும் மறைந்து நின்று கேட்டேன். அந்தப் புகழ் வெளிச்சம் மட்டுமே போதுமென்று திருப்தி அடைய வேண்டியதுதான்."

"இதயா! உண்மையைச் சொல்! நான் பத்தினியா? எப்படி? எப்படி?"

"ஆமாம்! குஷ்டரோகம் பிடித்த கணவனைத் தாசி வீட்டுக்கு அனுப்பியிருக்கிறாயே!"

"கிண்டல் செய்யாதே - இதயா! குஷ்டரோகம் பிடித்தவனோடு கூடிக் கிடக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. அவனோ என்னை ஆசையோடு அழைக்கிறான். அணைக்கவோ என் கை நடுங்குகிறது. ஆகவே தான் அவனைத் தாசி வீட்டுக்கு அனுப்பினேன். என் அழகுக்கு ஆபத்து வராமல் அவன் ஆவல் தீர்ந்தால் சரியென்று எண்ணினேன். இந்தத் தந்திரம் உனக்குத் தெரியாதா, இதயா!"

"நானறியாதது ஒன்றுண்டா நளாயினி! ஆனாலும், உலகா நம்பியிருக்கிறாள்; உன் பதிபக்தியை! குஷ்ட ரோகியைத் தாசி வீட்டுக்குத் தலையிலே தூக்கிக்கொண்டு போனதைப் பெரிய பதிபகதி என உலகா எண்ணுகிறாள்."

"தலையில் தூக்கிக்கொண்டு போனேன் என்கிறாயே நீயும்! திருத்திக்கொள்! கூடையில் வைத்துத் தலையில் தூக்கிக்கொண்டு போனேன். குஷ்டரோகியைக் கையால் தொட்டுத் தலையில் தூக்கிப்போக எனக்கென்ன பைத்தியமா?

அதெல்லாம் ஜாக்கிரதையாகக் கூடையில் வைத்துத் தான் கொண்டு போனேன்."

"நளா! உன் கணவன் எவ்வளவு சுடுமொழிகளைக் கூறினாலும் - எதிர்த்து ஒரு சொல் கூறாத கற்பரசி என நேற்றுக் கூட உலகா என்னிடம் உன்னைப் புகழ்ந்தாள்."

"கணவன் திட்டினான் - நான் மறுமொழி பேசவில்லை; உண்மைதான். குஷ்டரோகிதானே திட்டுகிறான் என்று அலட்சியப் படுத்தினேன். நானும் அவனுடன் பேசினால் பேச்சு வளரும். அந்த வாதத்தின் காரணமாக அவனோடு நெருங்கி நின்று வார்த்தையாட வேண்டும். அதற்காகத்தானடி, அந்தக் குட்டம் பிடித்தவன் குரைத்துக் கொண்டிருக்கட்டும் என்று விட்டுவிட்டேன்!"

"உம் . . . எப்படியோ பத்தினி என்று பட்டம் பெற்றுவிட்டாய்! பார் புகழும் பதிவிரதை - பதிபக்தி மிகுந்தவள் என்றெல்லாம் உலகா புகழ்ந்துவிட்டாள் உன்னை!"

"உலகாவுக்கு என்னடி தெரியும் என் உள்ளத்தில் இருக்கும் எரிமலை? பத்தினிப் பட்டம் போதுமா பருவக்களை சொட்டும் இந்தப் பரிதாபத்துக்குரியவளுக்கு! சொல்லடி இதயா! சொல்லு! சுகவாழ்வுக்கு வழி சொல்லு!"

"வழி சொல்கிறேன் - நளாயினி! நான் ஒரு புதிய வரம் தருகிறேன். இந்த ஜென்மத்தைச் சீக்கிரம் கழித்து விட்டு விரைவில் அடுத்த ஜென்மம் எடு! அந்த ஜென்மத்தில் நீ திரௌபதியாகப் பிறக்கப் போகிறாய்! ஒரு கணவன் இருந்தும் உனக்கு உற்சாகமில்லை, உல்லாசமில்லை. உள்ளமோ வேதனைக் களமாயிருக்கிறது உனக்கு! ஆகவே அடுத்த

பிறப்பில் ஐந்து கணவரோடு ஆனந்த வாழ்வு வாழ அருமையான வரம் தருகிறேன்".

"இதயா! இது உண்மையா?"

"பொய் இல்லை! புது வாழ்வு ஆரம்பமாகிறது உனக்கு! புது வாழ்வு - புனர் ஜென்மம் - இரண்டும் பொருளில் ஒன்றுதான்! அதைப் புரிந்து கொள்ளடி, என் தோழி."

"புரிந்துகொண்டேன்!" என்று பூரிப்புடன் துள்ளியபடி நளாயினி, இதயாவைத் தழுவிக்கொள்கிறாள். சோகக் கண்ணீர், ஆனந்தக் கண்ணீராக மாறிவிட்டது அவளுக்கு! அந்த ஆசிரமத்தில் இன்பகீதம் ஆரம்பமாயிற்று!

குறிப்பு : புராணக் கதைப்படி நளாயினிதான் திரௌபதியாகப் பிறந்திருக்கிறாளாம்.

குப்பைத் தொட்டி

வீதியோரத்தில் அந்த மாடி வீட்டுக்குக் கீழேதான் நான் நீண்ட நாட்களாக தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய தவம் எந்தக் கடவுளையும் வரவழைத்து அவர்களிடம் ஏதாவது அபூர்வமான வரங்கள் வாங்க வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல! அகிலத்தைக் கட்டியாள வேண்டுமென்று அரசர்கள் பலர் தவமிருந்ததும், தன்னை அழிப்பார் யாருமிலர் என்ற நிலை ஏற்பட வேண்டுமென்று அசுரர்கள் கொடிய தவங்களை மேற்கொண்டதும்; சாபங்களின் மூலம் பகைவர்களைப் பழி வாங்குகிற வரங்களைப் பெறுவதற்கு முனிவர்கள் தவத்தில் முனைந்ததும் எனக்கு நேற்றுத்தான் விவரமாகத் தெரிந்தது. தவம் என்றால் ஒரே நினைவுடன் வேறு எதையும் பற்றிய சிந்தனையும் இல்லாமல் ஒரே இடத்தில் அமர்ந்து அன்ன ஆகாரமின்றி ஆண்டவனைக் காணத் துடிப்பது; அவன் வந்த பிறகு தேவையைக் கேட்பது! என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஒரே இடத்தில் அசையாமல் அமர்ந்து இருப்பது ஒன்றைத் தவிர; தவத்துக்குரிய வேறு அடையாளங்கள் எதுவுமே இல்லை.

அப்படித் தவத்தில் ஈடுபட்டவர்களே கூட ஒரே நிலையில் நினைவைச் செலுத்த முடியாமல் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள் யார்; எங்கே; எப்பொழுது தவம் செய்கிறார்கள் என்று அலைந்து திரிந்து கண்டுபிடித்து அவர்களது தவத்தைக் கெடுப்பதற்காகவே தேவலோகத்தில் ஒரு பெண்கள் படை தயாராக இருக்கிறது. அதில் குறிப்பிடத் தக்க நட்சத்திரங்கள் மேனகை, ரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை ஆகியோர். தவமிருப்பவர்களை அவர்கள் தான் போய்க் கெடுப்பார்களோ அல்லது அவர்கள் தங்களைக் கெடுக்க வரட்டும் என்று எதிர்பார்த்து இவர்கள் தான் தவம் செய்வார்களோ இரண்டும் ஆராய்வதற்குரிய விஷயங்கள்தாம்!

ஏதேதோ வந்து விழுந்து கொண்டிருந்த என் வயிற்றில் நேற்று ஒரு பழைய புராணம் வந்து விழுந்தது. புத்தக உருவில் அது இல்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சில ஏடுகள்! பாதிக்கு மேல் செல்லரித்து விட்டிருந்தது! அதில்தான் தவத்தைப் பற்றிய விளக்கங்களையும் கதைகளையும் படித்துத் தெரிந்து கொண்டேன். விசுவாமித்திரர் தவத்தைக் கெடுக்க வந்த மேனகையின் சாகசங்களையும்; அவளது வலையில் முனிவர் விழுந்த பிறகு, அவள் புரிந்த சரசங்களையும்; கானகத்து அருவியோரங்களில் அவர்கள் நடத்திய காதல் கேளிக்கைகளையும்; கடவுளை நினைக்கும் தவக்கூடம் காமவேள் நடனசாலையாகக் காட்சியளித்ததையும்; மகேஸ்வரன் வருவதற்கு முன்பு மலர்மாரன் வருகை தந்து மாமுனிவரை மங்கையின் மடியிலும் காலடியிலும் உருட்டி உருட்டி மகிழ்ந்ததையும்; ஜெபமாலை இருந்த கையில் மேனகையின் துடியிடை சிக்கித் தவித்ததையும்; மறைந்துள்ள முனிவரின் தடித்த உதடுகள் மேனகையின் மெல்லிதழ்த்தேன் பருகிடத் துடித்த விந்தையையும் வெகு சுவையுடன் நான்

படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதானா அந்தக் குப்பை வண்டிக்காரன் வந்து தொலைய வேண்டும்?

வந்தவன் மளமளவென்று என் வயிற்றைக் காலி செய்து அந்தக் கிழிந்த புராணத்தையும் தூக்கி வண்டியிலே போட்டுக்கொண்டு போய்விட்டான். சில நாட்கள் என் வயிறு உப்பி நான் திக்குமுக்காடிக் கொண்டிருப்பேன்; அப்போதெல்லாம் நாலு நாள் ஐந்து நாள் என்று இந்தப் பக்கம் தலைகாட்டாத நகரசபைக் குப்பை வண்டி என் புராணப் படிப்பில் இப்படி மண்ணைப் போடுமென்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. யாரோ புது ஆபீசர் இந்தப் பக்கம் வந்திருக்கிறாரோ என்னவோ தெரியவில்லை. இரண்டு மூன்று நாட்களாகத் தெருவைச் சுத்தம் செய்வதில் தீவிரம் காணப்படுகிறது. இதுவும் எத்தனை நாளைக்கு? "வந்தாற்போல மாமியார் பந்தடித்தாள்; வர வர மாமியார் கழுதைபோல் ஆனாள்" என்று பழமொழி சொல்வார்களே; அது போலத்தான் ஆகிவிடும்.

நானிருக்குமிடத்திற்கு நாலைந்து வீடு தள்ளி ஒரு பஜனைமடம். அந்த மடத்தில் அடிக்கடி புராணப் பிரசங்கங்கள் நடைபெறும். ஒலிபெருக்கியின் மூலமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன். பாகவதர்கள் பல விஷயங்களைப் பூசி மெழுகிப் பேசியிருக்கிறார்கள் என்பது அந்தப் பழைய புராணத்தைப் பார்த்த பிறகுதான் தெரிந்தது. கணவனில்லாத சமயம் வீடு புகுந்து தன்னைக் கற்பழித்தவன் இந்திரன் என்று தெரிந்த பிறகும் "ஆகா! இதுவல்லவா இன்பம்! இதுநாள் வரையில் ஏங்கிக் கிடந்த சுவைமிகு விருந்தை இன்றல்லவா கண்டேன்" என்ற மனநிறைவுடன் அவனைத் தழுவிக் கிடந்தாள் அகலிகை என்பதை நான் படித்தல்லவா தெரிந்து கொண்டேன்?

தாருகாவனத்துத் தபோதனர்கள் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டோர்! அவர்தம் பத்தினிகளோ பத்தரை மாற்றுத் தங்கங்கள் மேனியின் பளபளப்பில்! பறிக்கப்படாத பாரிஜாத மலர்கள்! தழுவத் துடிக்கும் பருவக் கொடிகள்! அவர் தம் இளமையின் பூரிப்பு இறைவனையே தூண்டில் போட்டு இழுத்தது. ஒன்றா, இரண்டா? ஓராயிரம் பூஜை மலர்களைக் கசக்கி எறிந்தார்! வரம் கோரும் முனிவர்களின் பத்தினிகள்! வரம் தரவேண்டிய பரமன்! கரம் சிவக்கு மட்டும் கட்டித் தழுவினார்! கண் சிவக்குமட்டும் காமச் சேட்டை புரிந்தார்! இந்தக் கர்ணகடூரமான கதையைப் பஜனை மடத்துப் பாகவதர் எவ்வளவு நாசூக்காகச் சொன்னார் தெரியுமா?

தாருகாவனத்து ரிஷிபத்தினிகளுக்குப் பரமசிவன் அருள் பாலித்து ஆட்கொண்டார் என்று அவர் கூறியதைக் கேட்டுவிட்டு, ஆகா! ஆகா!! என ரசனையை வெளியிட்டுப் பிரசாதங்களை அருந்தி, இலைகளை என் வயிற்றுக்குள்ளே வீசி எறிந்து விட்டுப் போயினர் பஜனை கோஷ்டியினர். அப்படி வீசி எறிந்த பக்தர்களில் ஒருவர், பிரசாதம் சாப்பிட இலை கிடைக்காத காரணத்தால் ஒரு புத்தகத்தின் தாள் ஒன்றை உபயோகித்தார் போலும். கசங்கிப் போய்ச் சோற்றுக்கறை படிந்த அந்தத் தாளை உற்றுப் பார்த்தேன். எனக்கே வெட்கமாக இருந்தது. ஏதோ ஓர் உணர்ச்சி என்னை வளைத்துக்கொண்டது. குப்பைத் தொட்டி என்றால் உணர்ச்சிகள் இருக்காதா, என்ன? அப்படியென்ன அந்தத் தாளில் இருந்தது என்று அறிய உங்களுக்கும் ஆவல் இருக்கத்தான் செய்யும். அதையும் சொல்லிவிடுகிறேனே! குத்து விளக்குச் சுடர் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து நேரம் இரவாகத்தானிருக்குமென முடிவுகட்டி விடலாம். இரவு நேரத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை வர்ணித்து அந்த

நிகழ்ச்சித் தலைவனைப் பிரார்த்தனை செய்கிறாள், ஓர் அம்மை! பெண்ணின் பிரார்த்தனையில் இரவு நேரத்து விரசங்கள் எதுவும் இருக்காது என்று தான் நினைப்போம். ஆனால் நாம் ஏமாந்து விடுகிற அளவுக்கும் பிரார்த்தனையில் ரசம் மேலோங்கி நிற்கிறது. மறுபடியும் வர்ணனையைக் கவனிப்போம். குத்து விளக்கின் ஒளியில் கட்டில் ஒன்று தெரிகிறது. கட்டில் என்றால் சும்மாவா? அதன்மீது மெத்தென்ற மஞ்சம்! மல்லிகை, முல்லை, ரோஜா மலர்கள் தூவப்பட்ட மஞ்சம்! விளக்கு - கட்டில், மலர் மஞ்சம் மட்டும் இருந்தால் காட்சி ரசிக்குமா? பல்லாயிரம் நட்சத்திரங்கள் இருந்தாலும் பால் நிலவாக ஒரு மங்கை; அந்தப் படுக்கையில் இருக்கிறாள். அவள் கொத்தலர் பூங்குழல் கொண்ட கோதை! பெயரோ நப்பின்னை!

கட்டிலும் மெத்தையும் கவினுறு மங்கையும் இருந்து விட்டால் பூரணத்துவம் பெற்றதாக முடியாதே! அந்த மங்கையின் மாங்கனியன்ன மார்பகத்தின் மீது தனது மார்பகத்தை வைத்தவாறு பிரார்த்தனைக்குரிய ஆடவன் படுத்திருக்கிறான். யார் அந்த ஆடவன்? ஆடவனா? அல்ல; அல்ல - ஆண்டவன்! அந்த ஆண்டவனைப் பிரார்த்திப்பதோ ஆண்டாள் அம்மை! "மலர்மார்பா வாய் திறந்து எனக்கருள்வாய்!" என்று ஆண்டவனை அழைத்திட விரும்புகிற ஆண்டாள் அம்மையார்; அவனைத் தன் இருப்பிடத்திற்கு அழைக்காமல் அவனது பள்ளியறைக்குள்ளேயே போய் விடுகிறார். போனதும் கண்ட காட்சிதான் குத்து விளக்கு எரிகின்ற அறையின் கோலாகலக் காட்சி!

"குத்துவிளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டிலின்மேல்
மெத்தென்ற பாஞ்ச சயனத்தின் மேலேறிக்

கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கை மேல்
வைத்துக்கிடந்த மலர்மார்பா வாய் திறவாய்”

இந்தப் பாடலைத் தான் அந்தக் கசங்கிய தாளில் நான் படித்துப் பார்த்தேன். அய்யோ நான் அமர்ந்திருக்கும் இந்தச் சாக்கடையோரம் அப்படியே சுப்ரகூட மஞ்சமாகி விடக்கூடாதா? எனக்குப் பக்கத்திலே ஒரு பெண் குப்பைத் தொட்டி வந்து சேரக் கூடாதா? அப்படி ஓர் அதிர்ஷ்டம் வந்தால் அவளோடு நான் எவ்வளவு இன்பமாக இருப்பேன். புதிய புதிய காதல் மொழிகள் எல்லாம் பேசுவேன். “கண்மணி” என்று அழைப்பதற்குப் பதில் அவளைக் “குப்பைமணி” என்று அழைத்து அணைத்துக் கொள்வேன். அவளோடு ஊர்க் கதையெல்லாம் பேசுவேன். பிறகு எங்களுக்குப் பொழுது போவதே தெரியாது. இப்படியெல்லாம் காதல் நினைவுகளை ஆண்டாளின் கவிதை என் நெஞ்சில் உருவாக்கியது. பாவம்; ஆண்டாள் யார்? பெற்ற பெண்ணோ? பெற்றவர்கள் தூக்கியெறிந்து விட்டுப் போய்விட்டார்கள்; யாரோ ஓர் ஆழ்வார் எடுத்து வளர்த்தாராம்! அந்த அம்மையார், கடவுளைத் தொழுவதில் இவ்வளவு காமரசத்தை ஏன்தான் கலந்தாரோ தெரியவில்லை. ஒரு பாட்டுப் படித்து விட்டே இந்தப் பாடுபடுகிறேனே; எல்லாப் பாட்டும் கிடைத்தால் என்னைப் பைத்தியக்கார விடுதியின் ஓரத்தில் கொண்டுபோய் வைக்க வேண்டியதுதான்.

எப்போதுமா இப்படிப்பட்ட தாள்கள், நூல்கள் கிடைக்கின்றன! பெரும்பாலும் எச்சில் இலை; வாழைப்பழத் தோல்; ஆரஞ்சு, கமலாத் தோல்; இப்படித்தான் ஏதாவது வந்து கொண்டிருக்கும். சில நேரங்களில் செத்துப்போன எலிகளை என் வயிற்றுக்குள் போடுவார்கள். முனிசிபாலிடி வண்டி

எப்போது வரும் என்று மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பேன். தெருக்கோடியில் ஒரு வீட்டிலிருந்து இரவு 12 மணிக்கு மேல் வேலைக்காரப் பையன் என்னருகே வருவான்.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு விஸ்கி, பிராந்தி முதலிய மதுப் புட்டிகளின் மூடிகளை எல்லாம் என்னிடம் வீசிவிட்டு விறுவிறு என்று போய்விடுவான். எனக்கு இரவெல்லாம் உடம்பு நடுங்கும்; எங்கே போலீசார் என் மீது சந்தேகப்பட்டு என்னைக் கொண்டுபோய் மதுவிலக்குச் சட்டப்படி உள்ளே போட்டு விடுவார்களோ என்று! பிறகு எனக்கு நானே ஆறுதல் கூறிக்கொள்வேன்: குப்பைத் தொட்டி எங்கேயிருந்தால் என்னவென்று!

ஒருநாள் மூன்றாவது வீட்டிலிருந்து என் பக்கமாகக் காரில் போன ஒருவர் சட்டைப் பையிலிருந்த ஒரு கடிதத்தைக் கிழித்து என் மீது போட்டு விட்டுப் போய்விட்டார். பரப்பரப்புடன் அதைப் படித்தேன். ஒழுங்கற்ற முறையில் அது கிழிந்து போயிருந்ததால் தொடர்பாகப் படிக்க முடியவில்லை. யாருக்கோ வாத்தியாரம்மா வேலை வாங்கித் தருவதாக வாக்களித்து இதற்குக் கைமாறாக முன்கூட்டியே முன்னூறு ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டு ஏமாற்றிவிட்டானாம். எவனோ ஓர் எத்தன். அவன் பெயரும் தெரியவில்லை. அந்தப் பெண்ணின் பெயரும் தெரியவில்லை. இருவரின் பெயரும் அதில் இல்லை. அவை கிழிந்து போய்விட்டன. யாராயிருந்தால் என்ன; எங்கள் "டிபார்ட்மெண்ட்" விஷயம் என்பதை மட்டும் புரிந்து கொண்டேன். யாரிடம் முறையிடப்பட்டதோ அவரும் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை என்பதற்கு அடையாளமாக அந்த மடலை என்னிடம் தூக்கி எறிந்துவிட்டுப் போய்விட்டார்.

அந்தோ! பரிதாபம்! அந்தப் பெண் என்ன ஆனாளோ அவளை நான் பார்க்காமலே இருக்க விரும்புகிறேன். அவளைப் போன்ற அபலைகளை மட்டும் அல்ல; பொதுவாக மனிதர்களைப் பார்ப்பது என்றாலே எனக்கு வரவர வெறுப்பாகிவிட்டது. அவர்கள், பொறுமையற்றவர்கள் - அலட்சியப் புத்தி படைத்தவர்கள் - வெறி கொண்டவர்கள் -- விவேகத்தின் விரோதிகள் என்றெல்லாம் சொல்லத் தோன்றுகிறது. என்னுடைய நிழலிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நன்றி மறந்த ஒரு மனிதனைப் பற்றி நினைத்தாலே எனக்குக் கோபம் பொங்குகிறது. எங்கிருந்தோ ஒருநாள் வந்தான்; சரியாக நடக்க முடியவில்லை. உடம்பெல்லாம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. என்னையும் மீறி அவன் மீது ஒரே துர்நாற்றம்! போனால் போகிறது என்று சகித்துக்கொண்டு "யாரப்பா?" என்று கேட்டேன். "பார்த்தாலே தெரியவில்லை . . . இந்த நாட்டு மன்னர்களிலே ஒருவன்; உன் பக்கமிருந்து ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்ய வந்திருக்கிறேன். கொஞ்சம் நிழல் கொடுப்பாயா?" என்று அவன் என்னைப் பார்த்தான். "நிழல் தருகிற அளவுக்கு நான் என்ன அவ்வளவு வளர்ந்து வளமாகவா இருக்கிறேன்? வேண்டுமானால் என் மறைவில் ஒதுங்கியிருந்து ராஜரீகம் செய்வாயாக!" என்றேன். அவனும் பத்து நாட்கள் என் மறைவிலேயே உட்கார்ந்தான் - படுத்தான் - தூங்கினான் - சாப்பிட்டான். அங்கு இருந்தவாறே அவன் சர்க்கார் நடந்தது. போகிறவர்களிடம் பல்லைக்காட்டி அவனது அரசாங்கத்திற்குத் தேவையான வரிகளைக் காசாகவோ பணமாகவோ வாங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

பத்து நாள் எனக்கும் அவனோடு நல்ல பொழுது போயிற்று. அவன் பாடுகிற சினிமாப் பாட்டுகள் நாடோடிப் பாட்டுகள் - இவைகளில் என்னை மறந்து ரசித்துச்

கொண்டிருந்தேன். ஓர் இரவு இந்தப் பரதேசி மகாராஜா ஒரு பெண்ணைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்; நான் தூங்குவதுபோல் நடித்து நடப்பவைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் வரும்போதே சீக்கிரம் போகணும் என்று முனகிக் கொண்டு வந்தாள். "அடி, பறக்காதே. இந்தா பணம்!" என்று ஓர் எட்டணாவை அவளிடம் கொடுத்தார் மகாராஜா! நான் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு காதை மட்டும் நீட்டி வைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

'கண்ணு!'

'என் மூக்கு!'

'அய்யோ மன்மத ராஜா!'

இப்படிச் சில கொஞ்சுதல் வார்த்தைகள் கரகரத்த தொண்டையிலிருந்து வெளிப்பட்டன. அந்தப் பாவி மகாராஜனுக்கு நான் ஒருவன் அவனுடைய நண்பன் அருகே இருக்கிறேனே என்ற நாணம் கூடக் கிடையாது. சிறிது நேரம் கழித்துக் கண்ணை விழித்துப் பார்த்தேன். என் நண்பன் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தான். மன்னிக்கவும்; இந்நாட்டு மன்னர் துயில் கொண்டிருந்தார். மகாராணியைக் காணவில்லை. அவள் அடுத்த ராஜ்யத்துக்குப் போயிருக்கக்கூடும். மறுநாள் காலையில் இரண்டு மூன்று போலீஸ்காரர்கள் என் நண்பனிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். தொலைவில் பேசிக்கொண்டிருந்ததால் எதுவும் புரிகிற அளவுக்குக் காதில் விழவில்லை. பிறகு, என் நண்பன் என்னருகே வந்து, போலீசாரைக் கண்டு பயப்படாதே! அவர்கள் என்னைக் கைது செய்ய வந்ததாக நினைக்காதே! வெளிநாட்டிலேயிருந்து யாரோ பெரிய மந்திரி வருகிறாராம். அவரைப் பார்க்க இந்த ராஜாவை அழைக்கிறார்கள்' என்றான்.

நான் வியப்புடன், 'அப்படியா? அந்த மந்திரியை எங்கே போய்ச் சந்திப்பாய்?' என்று கேட்டேன்.

"நான் போய் எனது வழக்கமான ஜெயில்மாளிகையில் இருப்பேன். அவர் வந்து என்னைச் சந்திப்பார். நீ கூட அவரைப் பார்க்கக்கூடும். ஏனென்றால் இந்தப் பக்கம்தான் அவர் ஊர்வலம் வருகிறார்".

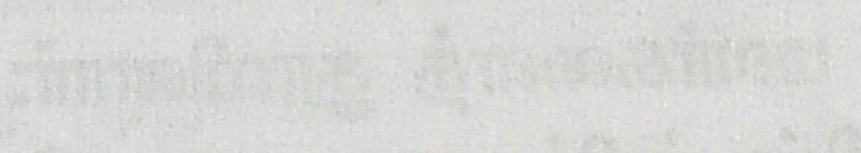
என்று கூறிக்கொண்டே அவன் போலீசார் கொண்டு வந்த பெரிய காரில் ஏறிப் போய்விட்டான். அவன் சொன்னபடி மறுநாள் வெளிநாட்டு மந்திரி நான் இருக்கும் வீதிப் பக்கம் வந்தது உண்மைதான். ஆனால் அந்த நண்பன் மட்டும் என்னைத் திரும்ப வந்து பார்க்கவேயில்லை. இந்நாட்டு மன்னர்களிலே ஒருவனல்லவா? எந்தக் குப்பைத் தொட்டி மறைவுக்குப் போனானோ; தெரியவில்லை! நன்றிகெட்டவன்.

என்னமோ போங்கள் . . . சத்தற்ற என் வாழ்க்கையில் எல்லாவற்றையும் சந்தித்தாகிவிட்டது. நான் படித்த கல்யாணப் பத்திரிகைகள் எத்தனை - நான் அருந்திய விருந்துகள் எத்தனை - மங்கல காரிய அழைப்புகளும்; அமங்கல காரிய அழைப்புகளும் - எவ்வளவு, எவ்வளவு? காதலன் - காதலிகள் கிழித்துப் போட்ட திருட்டுத்தனமான கடிதங்கள் எத்தனை - நான் படித்துப் பார்த்து அவர்களை நினைத்துச் சிரித்திருக்கிறேன். ஒதுக்கப்பட்டவை, ஒளிக்கப்பட்டவை எல்லாமே என்னுடைய இரு கரங்களால் அன்போடு வரவேற்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எதையும் பொறுத்துக்கொண்டு புன்னகை காட்டுகிற தூய்மையான துறவிகளைவிட நான் ஒருபடி மேலான பொறுமைசாலி.

இந்த நாட்டில் எத்தனையோ மக்கள் வயிறாரச் சோறின்றி வாடுகிறார்கள். என் வயிறோ காலியாகக் காலியாக நிரம்பிக் கொண்டேயிருக்கிறது. அய்யோ; உங்களோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது யாரோ ஒரு பெண் பதுங்கிப் பதுங்கி வருகிறாளே; சற்று மறைந்து கொள்ளுங்கள். ஆம்; அவளுடைய கையில் ஒரு குழந்தையிருக்கிறது. பச்சைக் குழந்தை! இப்போதுதான் பிறந்திருக்கிறது. அடடா; அதன் கழுத்தெல்லாம் ரத்தம்! குழந்தை தூங்குகிறதா? இல்லை! செத்து விட்டது.

கழுத்து முறிக்கப்பட்டிருக்கிறது - சரிதான்; அவள் தான் குழந்தையின் தாய்! குழந்தையை என் வயிற்றுக்குள் போடப் போகிறாள் - போட்டேவிட்டாள்! அவள் ஒடுகிறாள்! என்னைப் போலீஸ் வரையிலே மாட்டி விட்டு அவள் ஒடுகிறாள் - ஏன் ஒடுகிறாள்? புரிகிறது! புரிகிறது! அவள் கழுத்தில் தாலியைக் காணோம்.

சங்கிலிச்சாமி

"சங்கிலியானந்த சாமிக்கு ஜே!"

"சங்கிலியானந்த சாமிக்கு ஜே! ஜே! ஜே!"

பக்தர்கள் குதித்தார்கள்; பரவசத்தால் நர்த்தனமாடினார்கள்; பரமானந்த கீதம் பாடினார்கள்.

"அஷ்டமா சித்துபுரி ஐயனே போற்றி! துஷ்டர் தம் துடுக்கடக்கும் தூயனே போற்றி! கஷ்டங்கள் தீர்த்திடும் எங்கள் கண்கண்ட தெய்வமே போற்றி! போற்றி!!"

இந்தப் பாடலை, சாமியாரின் சிஷ்யன், சம்பந்தம் உரக்கப் பாடினான். சம்பந்தத்தின் முக விகாரங்கள் . . . தானே வரவழைத்துக் கொண்ட அங்க சேஷ்டைகள் . . . போற்றிப் பாடலுக்கும் புது மெருகு கொடுத்துப் பக்தர் கூட்டத்தைப் புளகாங்கிதத்தில் ஆழ்த்தின.

"நமப் பார்வதி பதே' ஒரே பேரொலி. திடீரென அமைதி. சின்னப்பண்ணை முதலியார் சாமியாரின் பாதங்களைத் தொட்டுக்கும்பிட்டு மலர்களைத் தூவினார். பக்தர்களும் . . . பண்ணையாரைப் பின்பற்றிப் பாதபூஜை செய்து . . . மலர்

. . . காசு . . . பணம் . . . . இவைகளால் அர்ச்சித்து நின்றனர். 'ஓம் சங்கரா சிவ' இந்த முணுமுணுப்போடு சங்கிலிச்சாமி தம்மை வணங்கி எழுந்தவர்களுக்கு ஆசீர்வாதம் வழங்கினார்.

பக்தர்கள் பலப்பல வகைகள்; கோரிய வரங்கள் பலப்பல ரகங்கள்.

"வழக்கில் வெற்றி பெறவேண்டும்"

"வாதநோய் தீரவேண்டும்"

"பிள்ளையில்லை. அருள் தேவை".

"கொள்ளை போய்விட்டது; கள்ளனைக் காட்டுக!"

எல்லாவற்றுக்கும் ஒரே மருந்து . . . விபூதி; அதைச் சாமியார் தர, பக்தகோடிகள் வாங்கிக்கொண்ட காட்சியில் ஒரே பக்தி வெள்ளம்.

'சம்பந்தம்!' என்றார் சாமியார்.

"ஸ்வாமி!" என்று அலறி விழுந்தான் சிஷ்யன். அதற்குள் சின்னப்பண்ணை முதலியார் கைகட்டி வாய் புதைத்துக் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டார்.

''சங்கரன் உத்தரவிடுகிறான்; இன்றைய அருள்போதுமாம்" சங்கிலிச் சாமியாரின் இனிப்பான பேச்சு இது!

"அப்படியே. சரி ஐயனே!" இது சம்பந்தம்.

"சாமி சயனிக்கப் போகிறது . . . ஜனங்களெல்லாம் செல்லலாம்" இது முதலியார்.

"அவரைப் பாரு! . . . அப்படியே தேவலோகத்திலிருந்து குதிச்சு வந்தவரு மாதிரி இருக்கார்."

"செக்கச் செவேர்னு . . . சிவபெருமான் மாதிரி! அடடா! என்ன அருள்! என்ன அருள்! அந்தக் காவி ஆடைக்கும் . . . கருணை வழியும் முகத்திற்கும் கைலாசபதி வந்ததுபோல் இருக்கிறதப்பா!"

"பொம்பளைப் பக்கம் அவரு பார்த்துப் பேசும்போது அவரு வாயெல்லாம் புன்சிரிப்பு! ஆனா . . . எலுமிச்சம்பழம் மாதிரி, கொழு, கொழுன்னு இருக்கார். எல்லாம் தெய்வப் பொறப்புடி தெய்வப் பொறப்பு!"

"நம்மாத்துக்காரருந்தான் இருக்கார். நாலு வார்த்தை இப்படி அழகாப் பேசுவாரா?

"டேய் . . . தீராத வினையெல்லாம் இவரு விபூதியினாலே தீருமடா"

"ஆள் சாமான்யமா? ஆயிரம் ஜனங்களை ஆபத்திலேயிருந்து காப்பாற்றினாரப்பா!"

"அதென்ன ஆபத்து?"

"இது தெரியாதா? . . . இவருக்கு ஏன் சங்கிலிச்சாமின்னு பேரு தெரியுமா?"

"சங்கிலிக் கருப்பன் பூஜை செய்வார்".

"அட மூடம், அதில்லை. ஒரு நாளு மெட்ராஸ் மெயிலு . . . வெகு வேகமாக மெயில் மாதிரி போச்சாம்".

"எந்த ஊருக்கு?"

"மெட்ராசுக்கப்பா?"

"உம்; சொல்லு?"

"நம்ப சாமியும் அதிலே இருந்திருக்கு. சாமி . . . இருந்தாப்போல இருந்தது. . ."

"மறைஞ்சுட்டதா?"

"இல்லப்பா . . . ரயிலில் இருக்கிற அபாய அறிவிப்புச் சங்கிலியைப் பிடிச்சு இழுத்திருக்கு".

"உடனே ரயில் நின்று இருக்குமே!"

"ஆமாம்; ரயில் நின்றதும் . . . கார்டு வந்து 'யாரப்பா ரயிலை நிறுத்தியது?' அப்படின்னு கேட்டிருக்காரு."

"சாது என்னா சொன்னது?"

"நான் தானப்பா; தண்டவாளத்தில் ஆபத்தப்பா. உடனே போய்ப்பாரப்பா - என்று சொல்லியிருக்கு சாமி"

"ஆஹா ஹா . . . என்ன சக்தி! என்ன சக்தி!"

"எல்லோரும் போய் தண்டவாளத்தைக் கவனித்துப் பாத்தா . . . தண்டவாளத்தை வெட்டி . . . ரயிலைக் கவுக்கச் சூழ்ச்சி பண்ணியிருக்கு".

"அடடா!"

"உடனே ஜனங்களெல்லாம் . . . சாமி காலில் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரம் பண்ணி எங்களைக் காப்பாத்தின கடவுளேன்னு கட்டிப்பிடிச்சுகிட்டாங்களாம்".

"த்சு! த்சு! . . சாக்ஷாத் கடவுளே அவதாரம்! என்னமோ! இந்தக் கலிகாலத்திலே நமக்கெல்லாம் காணக்கொடுத்து வச்சிருக்கு."

"அதிலேருந்துதான் சங்கிலிச்சாமின்னு பேரு! நம்ப சின்னப் பண்ணை முதலியாரும் . . . அதே ரயிலில்

இருந்திருக்காரு. அவருக்குச் சாமி மேலே . . . ஒரு மோகம் விழுந்துட்டுது."

"ஓ . . . அதான் . . . முதலியார் இவ்வளவு தடபுடல் பண்றார்! . . . இல்லேன்னா . . . இந்தக் கருமி . . . இப்படிக் காசு செலவு பண்ணமாட்டாரே!"

சின்னப் பண்ணையின் மேல் மாடியில் பட்டு மெத்தை ஒன்றில் சங்கிலியானந்தசாமி சயனித்திருக்க . . . சம்பந்தம் அடிவருட . . . பண்ணைக்காரர் . . . 'பங்கா' போட்டுக்கொண்டிருந்தார். இன்னொரு மெத்தையில் பண்ணைக்காரரின் குச்சுநாய் படுத்துக்கிடந்தது.

'ஓம் . . . சங்கராசிவ' - சாமியாரின் வாயிலிருந்து கால்மணி நேரத்துக்கொருமுறை வெளிக்கிளம்பும் வாத்தைகள் இவை! . . .

"என்ன முதலியார்! நமது பயணம் விரைவில் நடைபெறவேண்டுமென்று பரமன் ஆணையிடுகிறானே."

"ஆண்டவன் ஆணையா? . . . அவசியம் புறப்பட வேண்டும்" - சம்பந்தம் துடித்தான்.

முதலியார் எழுந்து நின்று, "ஸ்வாமி நாளைக் காலையில் முழுவதும் வந்துவிடும். பிறகு அவ்விடத்துப் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தால் . ." என்று முடிப்பதற்குள்,

"ஆகாது . . . ஆகாது. எம்பெருமான் சாமிகளைக் கோபிப்பார். அற்ப விஷயத்துக்காகச் சாமிக்கும் சாக்ஷாத் பரமேஸ்வரனுக்கும் மனத்தாங்கல் ஏற்படக் கூடாது."

சம்பந்தம் தத்தோமென ஆடினான்; அவனைச் சாமியார் கையமர்த்தி, "சம்பந்தம்! . . . பொறு! முதலியார் நம்பால்

காட்டும் அன்புக்கு நான் அவரை ஏமாற்றக்கூடாது. சரி. . . சங்கரனிடம் ஒரு நாள் தவணை கேட்கிறேன். முதலியாரே! இன்று வரை எவ்வளவு கிடைத்திருக்கிறது?'

முதலியாரின் முகத்தில் களை உதயமாகிறது.

"ஸ்வாமி . . . ஆயிர ரூபாய் எடைதான் வெள்ளி கிடைத்திருக்கிறது. காலையில் ஆயிர ரூபாய் எடை வரும்."

"சந்தோஷம். மொத்தம் இரண்டாயிர ரூபாய் எடை எல்லாவற்றையும் தங்கமாக்கிவிட்டால் . . . போதுமல்லவா?"

முதலியார் தோளைச் சொறிந்துகொண்டே தலையசைத்துப் பல் இளித்தார்.

சாமியாரின் நெற்றியில் சில சுருக்கங்கள் மின்னி மறைந்தன.

"சம்பந்தம்!"

"ஸ்வாமி!"

"நாளைக் காலை பூஜை முடிந்ததும் யாரும் மேல் மாடிக்கு வரக்கூடாது."

"உத்தரவு".

"நீயுந்தான்".

"ஆகட்டும்".

"இரவு முழுவதும் நான் தனித்திருந்து சிவ பூஜை செய்ய வேண்டும்".

"ஆக்ஞை ஸ்வாமி"

"முதலியார் . . ."

"ஸ்வாமி . . ."

"தெரிந்ததா?"

"ஆஹா . . . "

"இரவு பூஜை முடிந்து - மறுநாள் உதயமானதும் . . . நீர் மாடிக்கு வரவேண்டும் . . . உமது விருப்பம் நிறைவேறியிருக்கும். நீர் கேட்பது தங்கம்தானே?"

"ஆமாம் . . . அதைவிட உயர்ந்ததாய் ஆக்கமுடிந்தாலும் . . .!"

"கவனிப்போம் . . . வைரப் பாளமாகக்கூட ஆக்க முடியும்; சிவனருள் எப்படி இருக்கிறதோ . . .!"

முதலியார் ஒரு கிண்ணம் பாலைச் சாமியிடம் நீட்டினார். அதைச் சிஷ்யன் சம்பந்தம் வாங்கிச் சாமியின் உதட்டில் வைத்தான் . . .

மறுநாள் காலையில் வழக்கம்போல் பூசையெல்லாம் முடிந்து வெள்ளிக் கட்டிகளும் வந்து சேர்ந்தன. சாமியார் அந்த வெள்ளிப் பாளங்களைக் கண்குளிரப் பார்த்து, "மூடாத்மா ஞானாத்மாவாக மாறுவது போல் - நாஸ்திகன் ஆஸ்திகனாய் மாறுவது போல் 'ஏ' வெள்ளியே! நீ தங்கமாகப் போகிறாய்!"

இதைச் சாமியார் சொல்லும்பொழுது சம்பந்தம் தலையாட்ட முதலியார் முகமும் அகமும் மலர்ந்த காட்சி வெகு ரம்மியமாயிருந்தது.

சாமியார் பூஜை செய்ய உட்கார்ந்தார். சாம்பிராணிப் புகைச்சல், ஊதுவத்திகளின் மணம். அரைத்த சந்தனத்தின்

வாடை . . . மல்லிகை மாலைகள் தந்த குளிர்ந்த வாசனை . . . .

"மாடியில் ஒரு சொர்க்கலோகத்தையே சாமி உண்டாக்கி விட்டது" என்றான் சம்பந்தம்.

"சொர்க்கலோகம் இருந்தால்தானே சொக்கநாதன் வருவான்" என்றார் முதலியார்.

முதலியாருக்கு இரவெல்லாம் ஒரே கனவு. தங்கமாக மாறிய வெள்ளிக்கட்டிகளின் பிரகாசம், அந்தத் தங்கக் கட்டிகளை உடைத்து வெளியூர் சென்று வியாபாரம் செய்வது, நல்ல விலைக்கு விற்றபிறகு. . . பெரிய குபேரன்னாவது, குபேரன் ஆனதும் உள்ளூர்ப் பெரியபண்ணையை ஏளனம் செய்வது இந்தக் கனவுகளில் புரண்டு கொண்டிருந்தார். தங்கத்தை வியாபாரம் செய்யப் போன இடத்தில் . . . போலீஸ்காரர் கையில் சிக்கி விட்டதாக ஒரு பயங்கரக் கனவால் . . . பண்ணையார் பதறியடித்து எழுந்தார். கண்களை நம்ப முடியாமல் கசக்கிக் கொண்டார். பொழுது விடிந்தது. தங்கத்தைப் பார்ப்பதற்காக சம்பந்தத்தையும் அழைத்துக்கொண்டு மேல் மாடிக்கு ஓடினார்.

சாம்பிராணி வாடை நிரந்தரமாகப் பரவி . . . முதலியாருக்கு உற்சாகமான வரவேற்புக் கொடுத்தபடி இருந்தது. மாடியில் நுழைந்த முதலியார் 'சாமி . . . சாமி' . . . என்று கத்தினார். அவ்வளவுதான்; மூர்ச்சையாகி விட்டார்.

சம்பந்தம் முதலியாரைத் தூக்கித் தேற்ற ஆரம்பித்தான். மாடியிலிருந்து தோட்டத்துப் பக்கம் தொங்கிக் கொண்டிருந்த அழுத்தமான கயிறு காற்றில் அசைந்தது. முதலியார் மூர்ச்சை தெளிந்து - சம்பந்தத்தை உற்றுப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையில்

"ஹே சம்பந்தம்! இரண்டாயிர ரூபாய் எடை வெள்ளி போச்சே!" என்ற சோகம் பிரதிபலித்தது.

"பேராசை பெருநஷ்டம்" என்பது போலிருந்தது சம்பந்தத்தின் பதில் பார்வை.

"சம்பந்தம்! கருவாடு களவு கொடுத்த பாப்பாத்தி கதையாக அல்லவா என் கதை முடிந்துவிட்டது?"

"ஆமாம் . . . வெளியில் சொன்னால் வெட்கக்கேடு."

"ஜெயிலுக்குப் போகவேண்டுமப்பா". உம் . . . இந்தச் சண்டாளன் இப்படிப் பண்ணி விட்டானே!"

"சம்பந்தம் . . . நீயும் இந்தச் சதிகாரனுக்கு உடந்தையா?"

"முதலியார்! . . . என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நானும் உடந்தையாகத் தானிருந்தேன். அந்தப் படுபாவி என்னையும் ஏமாற்றிவிட்டான்."

"பரம பக்தர்கள் போல் நடித்தீர்களே!"

"நடிக்காவிட்டால் நீங்கள் நம்புவீர்களா?"

"அட பாவி . . . ரயிலில் அவனைப் பார்த்தது முதல் என்னைச் சனியன் பிடித்துக்கொண்டதே".

"சனியனல்ல! சரியான ஆசை பிடித்துக் கொண்டது. முதலியாரே! ஆசையால் விளைவதுதானே ஆபத்துகள்?"

"போதும்பா வேதாந்தம். உங்கள் வேதாந்தத்தைக் கேட்டுத்தான் இவ்வளவு விபரீதம்".

"இனி நான் வேதாந்தம் பேசமாட்டேன். அந்தச் சூதனைத் தொலைக்க வழி தேடுவேன்".

"கடலில் போன என் சொத்து - இனிக் கரையேறுமா?"

"சம்பந்தத்தின் கப்பல் - ஒரு துரும்புவிடாமல் அரித்துக் கொண்டு வந்துவிடும். கலங்காதீர் முதலியாரே!"

"வெள்ளிக் கட்டிகளப்பா - வெள்ளிக் கட்டிகள்!"

"வைரக் கட்டிகளாகத் தருகிறேன் வியாகூலப்படாதீர்."

"ஏன் . . . உனக்கு ஏதாவது தங்கக் கட்டி வேண்டுமோ?"

"தவறாக என்னை மதிக்காதீர். . . முதலியாரே! . . . என் கதையைக் கேட்டால் என் மீது பரிதாபப்படுவீர்."

"எந்த இழவையாவது சொல்லித் தொலை."

"நான் ஒரு சாதாரண மனிதன்."

"அதுதான் தெரியுமே . . ."

"சங்கிலிச் சாமியும் ஒரு சாதாரண மனிதன். . . "

"யார் இல்லையென்றது?"

"ரயில் விபத்திலிருந்து மக்களைக் காப்பாற்றினாரே . . ."

"அதில்தானே நானும் மயங்கிவிட்டது!"

"நீங்கள் மட்டுமென்ன உலகமே மயங்கிவிட்டது!"

"ஜால வித்தைக்காரன், என்னமோ மந்திரம் பண்ணி மயக்கி விட்டான்."

"மந்திரமல்ல . . . மகா பெரிய தந்திரம்".

"தந்திரமா?"

"ஆமாம், தண்டவாளத்தைப் பெயர்த்து வைத்தது யார் தெரியுமா?"

"அந்தத் தடியன் தானா?"

"இல்லை . . . நான்தான் முதலியாரே! இரவெல்லாம் கஷ்டப்பட்டுத் தண்டவாளத்தை உடைத்தேன். அவன் சங்கிலியைப் பிடித்து இழுத்துச் சாமியாராகி விட்டான்."

"பிழைப்பதற்கு வழி . . . பிரமாதமாகத்தான் கண்டுபிடித்திருக்கிறீர்கள்."

"வழி பிரமாதந்தான்! அந்த வஞ்சகப் பயல் என் வாயிலும் மண்ணைப் போட்டுவிட்டானே!"

"சம்பந்தம் பேச நேரமில்லை, அவனைப் பழிவாங்க வேண்டும். என்ன யோசனை?"

"முதலியார் . . . ! அருமையான யோசனை இப்பொழுதே மேல் மாடிக் கதவை மூடிவிடுங்கள்."

"ஏன்?"

"ஜனங்கள் வந்து . . . சாமியார் எங்கே என்பார்கள். சாமி மேல் மாடியில் யோகானந்தம் புரிகிறது. கடவுளோடு பேசுகிறது, கதவைத் திறக்க முடியாது என்று கூறி விடுவோம்!"

"இதைச் செய்தால் என் வெள்ளி வந்துவிடுமா?"

"வெள்ளியாலேயே நீர் வீடு கட்ட நான் வழி செய்கிறேன். நான் சொல்வதை முதலில் கேட்க வேண்டும்."

"சரி . . . கேட்கிறேன்"

"நீ எங்கே போகிறாய் சம்பந்தம்?"

"நான் போகுமிடம் எனக்கே தெரியாது. ஒரு வாரத்தில் உமக்கு ஒரு பார்சல் வரும். அதை யாருக்கும் தெரியாமல் மேல் மாடியில் கொண்டுபோய் உடைத்துப் பாரும்"

"நான் இழந்த வெள்ளிக் கட்டிகளின் பார்சலா?"

"ஆமாம். நான் வருகிறேன். பார்சல் வரும் வரையில் மேல் மாடி திறக்கப்படக் கூடாது."

சம்பந்தம் மறைந்து விடுகிறான். முதலியார் முகத்தில் சிந்தனைக் கீறல்கள்! சங்கிலிச்சாமியார் நிஷ்டையில் இருப்பது ஊரெங்கும் பரவி விட்டது.

"சாமி கடவுளோடு பேசுகிறது."

"ஒரு வேளை சொர்க்கத்துக்குப் போனாலும் போய்விடும்!"

"சிவனோடு பேசுகிறாரோ? விஷ்ணுவோடு பேசுகிறாரோ? யார் கண்டது?"

"சக்தி பூஜைக்காரரப்பா! தேவியோடுதான் பேசுவார்"

சின்னப் பண்ணை முதலியாருக்கு ஒருநாள் ரயில்வே பார்சலில் ஒரு பெட்டி வந்துவிட்டது.

முதலியார் ஆவலோடு பெட்டியை வீட்டில் இறக்கச் சொன்னார்.

பெட்டியின் மேல் 'வாசனைப் பொருள்' என்ற எழுத்துக்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன.

இரவு எப்பொழுது வரும் என்று முதலியார் ஏங்கிக் கிடந்தார்.

சில மணி நேரங்களில் இரவும் வந்துவிட்டது.

வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் அன்று சீக்கிரம் வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

பார்சலில் இருந்து 'கமகம' வென்று வாசனை வந்து கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று சம்பந்தமும் வந்து சேர்ந்தான்.

"சம்பந்தம்! எல்லாம் வெள்ளிக் கட்டிதானே!" என்றார் ஆவலாக முதலியார்.

சம்பந்தம் தலையாட்டிக் கொண்டே "ஆமாம் தூக்குங்கள்" என்று கூறினான் ஆணையிடும் தோரணையில்.

இருவரும் பார்சலைத் தூக்கினார்கள். உழைப்பு என்பது என்னவென்று தெரியாத முதலியார் . . . பெட்டியின் கனத்திலிருந்து ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டிருப்பார். வியர்வைத் துளிகள் சொட்டச் சொட்ட மேல் மூச்சு வாங்க . . . 'அப்பாடா' என்று பார்சலை மாடியில் இறக்கினார். "வேலையின் கஷ்டம் தெரிகிறது" என்றான் சம்பந்தம் கிண்டலாக.

"வெள்ளியின் கஷ்டமப்பா!" என்று முதலியார் முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

சம்பந்தம் பார்சல்களை உடைக்க ஆரம்பித்தான். அவசரந் தாங்காத முதலியார், "அப்பா சம்பந்தம்! அது வெள்ளிதானே?" என்று துடித்தார்.

"ஆமாம்" - சம்பந்தம் பெட்டியை உடைத்து விட்டான். முதலியார் மூர்ச்சை போட்டு விழுந்து விட்டார். பிறகு எழுந்தார். அவர் அலறிவிடாமல் வாயைப் பொத்திவிட்டான் சம்பந்தம்.

பெட்டிக்குள் புழுப்போலச் சுருண்டு கிடந்தது ஒரு மனித உருவம்!

ஆமாம் - சங்கிலிச் சாமியாரின் சடலந்தான் அது!

"என்னடா சம்பந்தம்?" முதலியார் பதைபதைத்துத் துடித்தார். "என் வெள்ளியும் போனதுமல்லாமல் என்னையும் கொலைகாரனாக்கிவிட்டாயே . . . அய்யய்யோ!"

"இல்லை . . . நாம் கொலைகாரரல்ல, ஆண்டவன் அடிமைகள்; பக்தாதி பக்தர்கள்."

சம்பந்தம் இதைச் சொல்லிக் கொண்டே சங்கிலிச் சாமியின் பிணத்தை எடுத்து நிஷ்டையில் இருப்பதுபோல் நீட்டி மடக்கி வைத்தான். பக்கத்திலிருந்த விளக்கை ஏற்றி வைத்தான். முதலியாரை இழுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து மாடிக் கதவையும் மூடினான். முதலியார் மிரள மிரள விழித்தார்.

சம்பந்தம் மெதுவாகச் சொன்னான் : - "முதலியாரே! அஞ்சாதீர்! இரண்டாயிர ரூபாய் எடை வெள்ளியை நீர் இழந்தீர். இருபதாயிர ரூபாய் எடை நான் தருகிறேன்."

காலை மலர்ந்தது. சாமியார் நிஷ்டை கலையப் போகிறதாம். கதவைத் திறக்கப் போகிறார்களாம். கனவில் பண்ணை முதலியாரிடம் கதவு திறக்க உத்தரவாகிவிட்டதாம். இந்த விளம்பரத்தையொட்டி முதலியார் வீட்டின்முன் ஒரே ஜனத்திரள்! கதவு திறக்கப்பட்டது. எல்லோரும் மேல் மாடிக்குச் சென்றார்கள். சம்பந்தம் கோவெனக் கதறினான். முதலியாரும் அழுதார் . . . இருவரும் நாடகத்தைத் திறம்பட நடித்தார்கள்.

அங்கே ஒரு கடிதம் கிடைத்தது. அதில்,

"நாம் இனி இந்த நாற்ற உடலுடன் வாழ விரும்பவில்லை. ஆவியாக இருந்து அருள் புரிவோம். மக்கள் என் சமாதியை வழிபட்டுச் சகல சம்பத்தும் பெறுவார்களாக!

இங்ஙனம்,

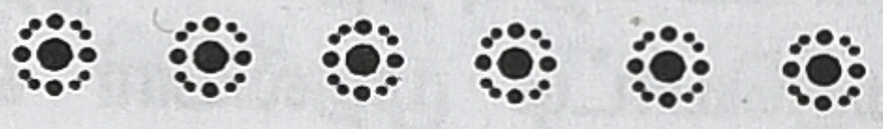
சங்கிலிச்சாமி"

என்று எழுதியிருந்தது. சம்பந்தம் அதைப் படித்துக் காட்டினான்.

ஏக ஆடம்பரமாக சங்கிலிச்சாமியின் சமாதி விழா நடைபெற்றது. சமாதியில் மக்கள் இறைத்த பணம் அன்றைக்கே ஆயிரம் ரூபாய்! அடுத்த ஆண்டு சங்கிலியானந்த சாமி குருபூஜை!

சாமிகளுக்கு மாபெரும் மடம், சம்பந்தம் மடத்தின் சாமி! முதலியார் மடத்தின் சொந்தக்காரர்! இரண்டாயிர ரூபாய் வெள்ளிக்கட்டி நஷ்டம்!

ஆனால் . . . இருபதாயிரம் ரூபாய் எடை வெள்ளிக்கட்டி லாபம்! அதுவும் வளர்கிற லாபம் . . . மக்களின் மடமை இருக்கும் வரை அந்த லாபம் குறையாது.

தப்பிவிட்டார்கள்

ஊரில் ஒரே ரகளை - மூலைக்கு மூலை போலீஸ் லாரிகள் பறந்து கொண்டிருந்தன! இரவின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு சிவப்புத் தொப்பிக்காரர்களின் கூச்சல், ஊரெங்கும் - தெருவெங்கும் - வீடெங்கும் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. எந்த வீட்டிலும் கதவு மூடியிருக்கவில்லை. குறட்டைச் சப்தம் கேட்கவுமில்லை. தாய் தகப்பன்மார்களின் பேச்சு வார்த்தைகளையும் பரபாப்பையும் கண்டு சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் கூட வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரு வீட்டின் வாயிற்படியில் அமர்ந்து ஒரு கிழவி பாக்கு இடித்துக்கொண்டிருப்பவள், தன்னையறியாது தூங்கிவிட்டாள் . . . பாவம் பழுத்துப் போன இமைகள்! 'பூம் பூம்' என்ற காரின் சப்தம் அவளைத் திடுக்கிட வைக்கவே, பாக்கு உலக்கையைத் தடதடவென்று தரையில் இடிக்க ஆரம்பித்தாள். இதைக்கண்டு 'கடகட' வென்று கைகொட்டி ரசித்தான் அவள் பேரன்.

காரிலிருந்து இறங்கிய போலீஸ் வீரர்கள் வீட்டில் புகுந்து கிழவியை ஏதும் கேட்காமலேயே சோதனை போட ஆரம்பித்தனர். பரணியைப் பார்த்தனர். அடுக்களையை ஆராய்ந்தனர். கதவிடுக்கைக் கவனித்தனர். கடைசியில்

உதட்டைப் பிதுக்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தனர். 'ஐயோ பூச்சாண்டி' என்று கிழவியின் பேரன் கீழே விழுந்ததுதான் மிச்சம். இப்படி எல்லா வீடுகளிலும் சோதனை. அந்த ஊரே அல்லோலகல்லோலப்பட்டது! காரணம், லீலா மில் சொந்தக்காரர் ராமதுரை அன்று இரவு ஏழு மணிக்கு இறந்து விட்டார்! இல்லை, இல்லை; கொலை செய்யப்பட்டார்! கொலை செய்தவன் ஒரு மில் தொழிலாளி! பெயர் விட்டல்.

அன்றிரவே கொலைகாரனைப் பிடித்துக் கூட்டில் அடைப்பதற்காகப் போலீசார் லாரிகளிலும், கார்களிலும், சைக்கிள்களிலும் புயல் வேகத்தில் முயன்று கொண்டிருந்தார்கள். ராமதுரை என்றால் யார்? காலையிலெழுந்து 'கடவுளே' என்று கூப்பிட்டு ஒருமுறை தலைவிதியை நொந்துகொண்டு வயிற்றுப்பாட்டைப் பார்க்கும் ஓர் ஏழை மனிதரா? ஏழை கொல்லப்படுவது ஓர் எறும்பு நசுக்கப்படுவது போல! ராமதுரை போன்ற பணக்காரருக்குச் சாவு வரலாமா? வாழ வசதியும், வளமும், வற்றாத இன்பமும் அளித்திருக்கிற கடவுள், ஆயுளையும் ஆயிரமாக அதிகப்படுத்தக் கூடாதா என்ற கவலை அவர்களுக்கு வளர்பிறையாகுமே!

"ஐயோ பாவமே!" ராமதுரைக்கு நாற்பது வயதுகூட இருக்காதே! நல்லவராயிற்றே! நாடுபுகழ் வள்ளலாயிற்றே! நாகேஸ்வரன் கோயில் நவராத்திரி அவர் உபயந்தானே! அகிலாண்டேஸ்வரி ஆலயத்தில் ஆயிரக்கால் மண்டபம் கட்டியது அந்தப் புண்ணியவான்தானே! ஒரு தர்ம தாதாவைப் பாவிப்பயல் குத்திக் குவித்து விட்டானே!"

"அப்படித்தான் என்ன, அவர் தொழிலாளர்கட்குத் துன்பம் அளித்தாரா? ஒரு 'ஸ்ட்ரைக்' உண்டா - அவருடைய

மில்லில்? ஒரு தொழிலாளியை வேலையை விட்டு நீக்கினார் என்றுதான் இருக்குமா? ஒன்றுமே இல்லாமல், இவன் இழவுக்கு இருநூறு ரூபாய் கடன் கொடுக்க மறுத்தார் என்பதற்காக இப்படி ஒரு மகாபாதகம் செய்வதா? பாவி, அவன் நல்லாயிருப்பானா?"

"அந்தக் குபேரனுடைய மனைவி - மகாலட்சுமி மாதிரி! இரண்டு மழலைக் குழந்தைகள். அவர்களுடைய மனம் என்ன பாடு படும்? ஏழேழு ஜன்மங்களுக்குத் தவமிருந்தாலும் கிடைக்க முடியாத கணவனைப் பிரிந்து அவள் எப்படித்தான் துடிக்கிறாளோ? அடப் பழிகாரா, பஞ்சமா பாதகா, உன்னை இப்படிக் குத்திக் கொன்றால் உன் மனைவிக்கு எரியாதா? உம். உன்னையும் கொல்லாமலா விடப்போகிறார்கள்?"

"தூக்கிலே போடக்கூடாது அந்தச் சண்டாளனை! துண்டு துண்டாய் அவன் சதையைக் கிழித்துக் கிழித்துக் கொல்லவேண்டும்!"

இப்படி ஊரின் பலபகுதிகளில் பேச்சுக்கள். கொலைக்குக் காரணம் - விட்டலுக்கு இருநூறு ரூபாய் தரவில்லை. ஆகவே கொன்றான் என்பதுதான்.

லீலா மில் - நகரத்தின் ஓர் அழகான பகுதியில் அமைக்கப்பட்ட பெரிய தொழிற்சாலை. அங்கே சுமார் மூவாயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்தனர். பஞ்சை நூலாக்குவதும், நூலை நூதன ஆடைகளாக்குவதும் அந்த மில்லின் வேலை. தொழிலாளர்கள் வசிப்பதற்கென்று நகரையடுத்துச் சிறிது தொலைவில் லீலாபுரம் என்ற இடமுண்டு. அங்குதான் மூவாயிரம் தொழிலாளிகளும் வாழ்க்கைத் தோணியை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தனர். அந்த மூவாயிரத்தில் ஒருவன்தான் விட்டல்.

அன்று மாலை ஐந்துமணிக்கு வழக்கம்போல் ஆலையின் சங்கு ஊதிற்று. அடைபட்டுக் கிடந்த பாட்டாளிக் கூட்டம் அணி அணியாக வெளியேறிப் பெருமூச்சு விட்டபடி வீடு நோக்கிச் சென்றது. அவர்களோடு வெளியேறிய விட்டலும் மில்லுக்கு எதிரேயுள்ள மரத்தடியில் நின்றுகொண்டு பெண்கள் போகும் வழியைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். சுமார் ஆயிரம் பெண்களை வெளியே அனுப்பும் வாயில் அது. எல்லாப் பெண்களும் வெளியேறி விட்டனர். அவளை மட்டும் காணவில்லை. ஆம், அவன் மனைவியைத்தான்! அவன் கால்களும் ஓய்ந்துவிட்டன.

முன்னே போய்விட்டாளோ என்று அங்கிருந்து அவன் வேகமாக நடந்தான். வீட்டுக்கு ஓடினான் - வீடு பூட்டியிருந்தது. மீண்டும் திரும்பினான். "காலையில் மில்லுக்குப் போகும்போதே தலையை வலிக்கிறது என்றாளே - ஒரு வேளை காய்ச்சல் வந்துவிட்டதோ என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு. மனைவியின் மேல் ஓர் எறும்பு கடிக்கக்கூடப் பொறுக்கமாட்டான் விட்டல். அவ்வளவு ஆசை! ஏழைக்கு, அதைத் தவிரத்தான் வேறென்ன இன்பம்? விட்டல், மில்லை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தான்.

ஆலைச் சங்கு ஊதியதும், அத்தானைக் காணவேண்டுமென்று ஆவல் ததும்பப் புறப்பட்டாள் தங்கம். பகலெல்லாம் மில்லில், பஞ்சைப் பதப்படுத்த வேண்டிய பணி அவளுடையது. அவளுடைய கருத்த மேனியும், முகத்தில் அவளுக்கென்றே அமைந்த தனிக் களையும் விட்டலின் பயங்கரக் கவலைகளையெல்லாம் எத்தனையோ முறை விரட்டியிருக்கின்றன. காலை முதல் கஷ்டப்பட்டுக் கைகால் வலியெடுத்து நிற்கும் அவனுக்கு அவளுடைய 'தரிசனம்' தான் மருந்தாக இருக்கும். அதைப் போலவே அவளும்

அவனைப் பார்த்துக் குளிர்ச்சி பெறுவாள். வேலை முடிந்ததும் தலையில் ஒட்டிக்கிடக்கிற பஞ்சைத் தட்டக் கூட நேரமிருக்காது. அவசர அவசரமாகப் புறப்படுவாள் அத்தானைப் பார்க்க.

அன்றும் அப்படித்தான் தங்கம் வந்துகொண்டிருந்தாள். பியூன் சிங்காரம் பின்னாலேயே ஓடிவந்து தங்கத்தைப் பார்த்து - "உன்னை முதலாளி கூப்பிடுகிறார்" என்றான். என்ன காரணம் என்றே புரியாத தங்கம் திடுக்கிட்டாள்.

முதலாளியின் அறைக்குச் சென்று அடக்க ஒடுக்கமாக ஒதுங்கி நின்றாள். ராமதுரை ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைத்துக்கொண்டு "தங்கம்! வேலையெல்லாம் முடிந்ததா?" என்றார். தங்கம் "உம்" என்று தலையை அசைத்தாள். "நீ ரொம்பத் திறமையாக இருக்கிறாயாம்; மானேஜர் சொன்னார்." இதற்குப் பதில்கூறவில்லை. ஒரு புன்சிரிப்புத்தான். அந்தப் புன்முறுவலை ராமதுரை உற்றுக் கவனித்தார். "இந்த மாதத்திலிருந்து உனக்குச் சம்பளம் அதிகமாக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன்".

தங்கம் இப்போதும் பேசவில்லை; கன்னங்கள் மட்டும் குழியாயின. இந்தச் சந்தோஷ சமாசாரத்தை அத்தானிடம் சொல்ல வேண்டுமே என்று துடித்தாள். அங்கு நின்று கொண்டு, இளித்துக் கொண்டிருந்த சிங்காரத்தைப் பார்த்து "ஏய் போடா . . . காப்பி கொண்டு வாடா" என்று அதட்டினார். அவன் ஓடி விட்டான்.

ராமதுரை சிகரெட் சாம்பலைத் தட்டிக்கொண்டார். சாம்பல் பூக்காதிருக்கும்போதே, அதைப் பலமுறை தட்டிக்கொண்டிருந்தார். இன்னொரு சிகரெட்டை எடுத்தார். தீக்குச்சி அணைந்துவிட்டது. சே! ஒரே காற்று! ஜன்னல் கதவுகளைச் சாத்திவிட்டு மீண்டும் தீக்குச்சியைத் தட்டினார்.

ஆனால் சிகரெட் கொளுத்தப்படவில்லை. "அடடா என்ன காற்று! சனியன்! தங்கம்! அந்தக் கதவைச் சாத்து" என்று சொல்லும்போதே ராமதுரையின் குரல் நடுங்கிற்று, குளிரில் நடுங்கும் கிழவனின் குரல் போல்; தங்கம் முதலாளியைப் புரிந்துகொண்டாள்.

"நான் வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு ஓர் அடி எடுத்து வைத்தாள். ராமதுரைக்கு அதற்கு மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை. தங்கத்தின் மேல் தாவினார், கதவுகள் மூடிக்கொண்டன.

அவள் 'ஐயோ!' என்று அலறினாள். ராமதுரையின் வாயிலிருந்து போதை நிரம்பிய வார்த்தைகள் உதிர்ந்தன. "பச்சைப் பசுங்கிளியே! பேசும் பொற்சித்திரமே! என் இச்சைக்கு இணங்கி விடு - தங்கப்புறாவே!" அவள் நடுங்கினாள். "நடக்கும் பொன்வண்டே - ஏன் நடுங்குகிறாய்?" ராமதுரை தங்கத்தை அணைத்துக் கொண்டார். அவள் திமிறிக்கொண்டு கோவெனக் கதறினாள். முதலாளியின் காலில் விழுந்து "என் கற்பைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்று கதறினாள். "போர்க் களத்தில் ஒப்பாரியும் - போகக் களத்தில் புலம்பலும் கோழைகள் செயலடி கோமளாங்கி!" என உபதேசம் செய்தார் அவர்.

தங்கத்தால் அந்தக் காண்டாமிருகத்தின் பிடியிலிருந்து மீள முடியவில்லை. தங்கத்தின் மென்மையான அதரங்கள் - விட்டலின் அதரங்களை மட்டுமே சுவைத்த அதரங்கள் - சூடேறிய ராமதுரையின் அதரங்களோடு அழுத்தப்பட்டன. அவள் மூர்ச்சித்தாள். அந்த மிருகம் ஆசை கொண்ட மட்டும் தன் பசியைத் தீர்த்துக் கொண்டது. தங்கம் துவண்டு போனாள்.

மணி ஆறு அடித்தது. அறைக்கதவு திறந்தது. ராமதுரை தங்கத்தின் கையில் ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டை வைத்து அழுத்தினார். அதைச் சுக்குச் சுக்காகக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு தங்கம் ஓடினாள்.

விட்டல் மில்லுக்கு மிக அருகில் வந்து விட்டான். தங்கத்தைக் கண்டதும் விட்டலுக்கு ஒரே ஆனந்தம். அருகே ஓடி வந்தான். . . ஆனால் தங்கம் தணலில் பட்ட புழுவாய் இருந்தாள்.

"அத்தான் என்னைத் தொடாதீர்கள். நான் எச்சிற் பண்டம்" - அவள் அழுதாள்.

"என்ன தங்கம் சொல்கிறாய்?"

"முதலாளி . . என் கற்பை . ." அவள் முடிக்கவில்லை. முடிக்கவும் முடியவில்லை. விம்மிக் கொண்டே விட்டலின் கால்களில் விழுந்தாள். அவன் அவளைக் கவனிக்கவேயில்லை. மில்லை நோக்கிப் பாய்ந்தான்.

வாயிலில் நின்று கொண்டிருந்த கூர்க்கா ஆச்சரியத்தோடு விட்டலைப் பார்த்தான். விட்டல், அவன் இடுப்பைப் பார்த்தான். பளபளப்பான கட்டாரி. ஒரே பாய்ச்சலில் அதைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, முதலாளியின் அறையை நோக்கி ஓடினான். அவ்வளவுதான் - தங்கத்தை ருசி பார்த்த அந்தச் சுவை மாறுவதற்குள் ராமதுரை பிணமானார்.

கட்டாரியைத் தன் இடையில் செருகிக் கொண்டு வெளியே ஓடி வந்தவனை வாயிற்காப்பாளன் - கூர்க்கா வழிமறித்துக் கொண்டான். கூர்க்காவின் கத்தி விட்டலின் விலாவில் பாய்ந்தது. விட்டல், கூர்க்காவின் கழுத்தில் கட்டாரியை நுழைத்து, அவனைத் தூக்கி வீசிவிட்டு, விலாவைப்

பிடித்தவாறு - 'குபு குபு' வென்று பெருகும் ரத்தத்தை அடைத்துக் கொண்டு தங்கத்திடம் ஓடி வந்தான்.

தங்கம் தரையில் சுருண்டு கிடந்தாள். அவளை ஒரு கையால் அணைத்துத் தூக்கிக் கொண்டு மில்லுக்கு ஓரமாக நீர் வற்றிப் போயிருந்த ஒரு வாய்க்காலுக்குள் ஒளிந்து கொண்டான்.

மில்லிலிருந்து ஆட்கள் சிதறினர். 'டெலிபோன்'கள் அலறின.

தங்கம் தன் சேலையைக் கிழித்துச் சுற்றினாள். விட்டலால் நிற்க முடியவில்லை. தள்ளாடினான். அவன் இரத்தமெல்லாம் விலாவில் ஏற்பட்ட ஓட்டை வழியாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. "அத்தான், என்னையும் கொன்றுவிடுங்கள்" என்று தேம்பினாள் தங்கம்; "உஸ் . . ." என்று அவளைத் தட்டிக் கொடுத்தான். அவன் இமைகள் ஈரமாயின. இருவரும் தழுவிக் கொண்டார்கள். தங்களிருவரிடையே ஏற்படப் போகும் பெரியதொரு பயங்கரமான நிகழ்ச்சி, அவர்களைப் பைத்தியம்போல் ஆட்டி வைத்தது.

"இந்த வாய்க்காலுக்குள்ளேயே நடந்தால், அடுத்த ஊர் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போய்விடலாம். எப்படியாவது தப்ப முயல்வோம்" என்று தழுதழுத்த குரலில் கூறினான் விட்டல். தங்கம் கண்ணீர் பொழிந்தாள்.

இருவரும் நடந்தார்கள் . . . நடந்தார்கள் . . . நடந்து கொண்டே இருந்தார்கள். கொலைகாரனை, போலீஸ் வலை போட்டுத் தேடும் போதெல்லாம் நடந்து கொண்டு தானிருந்தார்கள்.

இங்கு . . . போலீஸ் வீரர்கள் ஊரை ரகளை செய்தார்கள். ஆகாயத்தைத் தவிர மற்ற இடங்களில் பார்த்து விட்டதாகப் பெருமையடித்துக் கொண்டனர். ஊருக்குள் பார்க்காத இடமில்லை. எதிலும் பயனில்லை என்றதும், ஒன்பது மணிக்குப் புறப்படுகின்ற ரயில் வண்டியில் கொலைகாரன் தப்பி விடலாம் என்ற யோசனையின் பேரில் எல்லா ரயில்வே ஸ்டேஷன்களுக்கும் லாரிகள் பறந்தன. பத்து மைலுக்குட்பட்ட இடங்களுக்கு; கமலாபுரம் ஸ்டேஷனை நோக்கி ஒரு லாரி ஓடிற்று!

ஆம்! அந்த ஸ்டேஷனை நோக்கித்தான் தங்கமும், விட்டலும் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் பத்து நிமிடங்கள் பாக்கி, வண்டி வருவதற்கு! அவர்களும் கிட்டத்தட்ட நெருங்கிவிட்டார்கள். ஆனால் விட்டலால் ஓர் அடிகூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. விலாவின் வலி அதிகமாகி விட்டது. "ஐயோ ஐயோ" என்று கத்த ஆரம்பித்தான். தங்கத்தின் நெஞ்சு 'படக் படக்' என்று அடித்துக் கொண்டது, அவள் காதில் தட்டுவது போலிருந்தது. ஆலை வேலை முடிந்து ஆனந்த லாகிரியில் மூழ்கி அத்தானுடன் படுத்துறங்கும் தங்கம் எங்கே? . . . இப்போது மரண மூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கும் இந்த அபாக்கியம் நிறைந்த தங்கம் எங்கே?

"அத்தான்!" என்று கொஞ்சியபடி அவன் கைகளை எடுத்துத் தன் தோளின் மேல் போட்டுப் பிடித்துக் கொண்டே மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

எப்படியும் அவனை ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடலாம் என்ற அசட்டுத் தைரியம் அவளுக்குப் பிறந்துவிட்டது. அந்த ரயில் மட்டும் கிடைத்துவிட்டால்? . .

. பிறகு எங்கேயாவது போய், எப்படியாவது தப்பித்து விடலாம் என்ற ஒரே ஆசைதான் அவர்களை விரட்டியடித்தது. விட்டல் திணறித்திணறி மூச்சுவிட்டான். தங்கம் ஆவேசங் கொண்டவளாய் நடந்து கொண்டிருந்தாள் . . .

திடீரென அவள் முகம் மலர்ந்தது. ரயில்வே ஸ்டேஷன் சிவப்பு விளக்கு தெரிந்துவிட்டது. இன்னும் சில நிமிஷங்கள் வாய்க்காலிலிருந்து மேலே ஏறவேண்டும்; அவ்வளவுதான் . . . சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ரயில் வந்துவிடும்; தப்பித்து விடலாம்.

தங்கம் விட்டலைக் கட்டிக்கொண்டு "அத்தான்!" என்றாள். அழுகையும் சிரிப்பும் கலந்து சோகத்தை அதிகமாக்கின. கரையில் ஏறிக்கொண்டு பலங்கொண்ட மட்டும் முயன்று தன் ஆசை அத்தானைத் தூக்கி கரை சேர்த்தாள். "இதோ ஸ்டேஷன்!" என்று அவனை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள். அந்தத் தழுவலில் அவன் விலாவின் வலிகூட இருந்த இடம் தெரியவில்லை. "தங்கம்" என்றான் - இன்பம் பொங்கிடும் கீழ் ஸ்தாயியில்! "ஐயோ" என்று அலறினாள் தங்கம்!

லாரியிலிருந்து போலீஸ்காரர்கள் வேகமாக இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். 'டார்ச் லைட்டு'கள் பல திசைகளிலும் சென்றன. தங்கத்தின் நினைவு சுழன்றது. தலை கிறு கிறுத்தது, விட்டல் கையில் விலங்கு - பிறகு.தூக்குமேடையில் அவன் - தங்கம் விதவைக் கோலம். இந்தப் பயங்கரம் அவளை ஓர் உலுக்கு உலுக்கிற்று. "அத்தான்! அகப்பட்டுக் கொண்டோம்!" என்று வீறிட்டாள். விட்டல் விழிகளை உருட்டிப் பார்த்தான். அவள் கன்னங்களும் நனைந்து

விட்டன. தங்கம் தன் ஆசையனைத்தையும் ஒரு சேர உதட்டில் சேர்த்து விட்டலை முத்தமிட்டாள். முத்தம் முடிந்தது.

போலீஸ் படை "விடாதே! பிடி!" என்று கத்திக் கொண்டு ஓடி வந்ததைக் கண்டார்கள். விட்டலின் இடுப்பிலிருந்த கட்டாரியைத் தங்கம் எடுத்துக் கொண்டாள். போலீசாரிடமிருந்து தப்புவதற்கு அவளுக்கு இப்போது வழி தெரிந்துவிட்டது. தன் அன்பு அத்தானின் நெஞ்சில் ஓங்கி ஒரு குத்து - அவன் பிணமானான்! அந்த இரத்தம் சொட்டும் கட்டாரி அவள் கழுத்துக் குழியிலும் பாய்ந்தது. போலீஸாரிடமிருந்து விட்டலைக் காப்பாற்றினாள்! வேதனையிலிருந்து தன்னையும் காப்பாற்றிக் கொண்டாள்.

சமுதாயக் கொடுமையிலிருந்து இருவருமே தப்பி விட்டார்கள்.

தப்பவில்லை

கண்ணாடித் துண்டுகளின் வேல் போன்ற கூரிய முனைகள் மேல் நோக்கியவாறு புதைக்கப்பட்டிருந்தன அந்த நெடிய சுவரின் நெற்றியில்! அதனையொட்டி மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்ட கம்பிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பார்த்தாலே மலைப்புத் தட்டுமளவுக்கு உயர்ந்திருந்த பெருஞ் சுவரின் கம்பீரத்தை உற்று நோக்கியவாறு விழிகளில் மின்னுகின்ற கண்ணீரையும் துடைக்காமல் கிணற்றடியில் உட்கார்ந்திருந்தான், அந்தக் கைதி! மரப்பலகைகளால் மூடப்பட்ட அந்தக் கிணற்றின் ஆழம் வெளியே தெரியாதது போலவே அவன் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் ஊறுகின்ற உணர்ச்சி மிக்க எண்ணங்களும் தெரியாமலே போய்விட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான் போலும்!

கட்டுடலும், கவர்ச்சிகரமான முகமும், எடுப்பான மீசையுங் கொண்ட அந்த வாலிபனின் முகத்திலேயுள்ள புத்தொளி சிறைவாசத்தால் முழுதும் மங்கிவிடவில்லை. அவனையும் உலகத்தையும் பிரித்து ஆணவமாக நின்று கொண்டிருக்கும் அந்தக் கனமான சுவரினைச் சபிப்பது போல் உதடுகளை அசைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

பெரிய பெரிய ராஜ்ஜியங்களின் தலைநகரங்களையும், மாமன்னர்களையும் பாதுகாப்பதற்கு எழுந்த வானளாவிய கோட்டை கொத்தளங்கள் பொடிப் பொடியாகப் போய்விட்ட சரித்திரங்களை அவன் படித்தானோ இல்லையோ; அதுபோல இந்தக் கோட்டையையும் சரித்துத் தகர்த்து விட்டால் என்ன என்று மனக்கோட்டை கட்ட அவன் தவறவில்லை. பிரான்சு நாட்டில் 'பாஸ்டிலி' சிறையை உடைத்து ஒரே நாளில் புரட்சித் தலைவர்களை மீட்டார்களென்ற வரலாற்று உண்மை அவனுக்குத் தெரியாமலே கூட இருக்கலாம். ஆனால் அவன் எண்ணினான், யாராவது இந்தச் சுவரைத் துளைத்துத் தன்னை மீட்டுக் கொண்டு போய் விடமாட்டார்களா என்று!

அப்படி அவன் எதிர்பார்ப்பதிலே விடுதலைத் துடிப்பு இருக்க முடியுமே தவிர, நிச்சயமாக அர்த்தமிருக்க வழியில்லைதான்! ஏனெனில் அவன் அரசியல் கைதி அல்லன்! ஆள் தூக்கிச் சட்டம், தடுப்புக்காவல் சட்டம் - இன்னபிற அடக்குமுறைச் சட்டங்கள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டுப் போலீசார் தங்கள் கித்தாப்பை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வதற்காக, நாட்டிலே அமளியை அவர்களாகவே தூண்டி விட்டு, அதற்கெனவே முன்கூட்டிச் சிறையில் அடைக்கிறோம் இவர்களையென்று கைது செய்யப்பட்ட விடுதலை இயக்க முன்னணி வீரர்களிலே ஒருவனல்லன் அவன்! 'தங்கம் நிகர் தலைவர்களைக் காராக்கிரகத்தில் தள்ளி, நாட்டிலே இருளை மேயவிடுபவர்கள் யாராயிருப்பினும் அவர்களைத் துச்சமெனக் கருதித் தூளாக்குவோம் சிறைக் கோட்டத்தை' என எழுந்த பெரும் புரட்சிகள் உலக வரலாற்று நூலில் காணப்படாத ஏடுகள் அல்ல!

இவை எதனையும் அந்தக் கைதியின் நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க இயலாத அளவில் அவன் குற்றம் சாட்டப் பெற்றுத் தண்டனை பெற்றிருக்கிறான். அதனாலேயே குமுறல் எழுந்து எழுந்து சோகப் பின்னணிபோல அடங்கி விடுகிறது. அப்படித் தீ அணையும் போதெல்லாம் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு அவனது மூக்கின் நுனியைக் கருக்கிக் கொண்டு வெளிப்படுகிறது.

வீட்டின் வாயிற்புரத்துத் திண்ணையில் பனைநாரினால் பின்னப்பட்ட மூங்கில் கழிக்கட்டிலில் அவன் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். தூங்காத நேரங்களில் துள்ளிப் பாயும் எண்ணங்கள் காட்சிகளாக வடிவெடுக்கும் கனவுலகில் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தான். . .

அவனுடைய ஏழைப் பெற்றோர், தங்கள் ஒரே மகனுக்குத் திருமணம் நடத்திவிடத் தீர்மானித்துப் பல இடங்களில் பெண் தேடி இறுதியில் இலட்சணவதியான ஒருத்தியை மணமகளாகத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். அவளது சிவப்பு நிறத்தையும், சேல் கொண்ட விழியையும், சேவல்கொண்டை நிறமொத்த இதழ்களையும் அவன் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசமடைகிறான். மணம் நிறைவேறுகிறது.

முதல் இரவுக்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன. ஓலை வேய்ந்த வீட்டின் ஒரு மூலையில் பனை ஓலைத் தட்டியொன்று மறைக்கப்பட்டு அதுவே முதல் இரவுக்கான பள்ளியறையாகத் திகழ்கிறது. ஒரு தட்டில் கொய்யாப் பழம்; ஒரு தட்டில் மலைவாழைப்பழம்; எருமைப் பால் ஒரு சிறிய கலயத்தில், புதிய கோரைப் பாய்கள்; தேங்காய் நார் அடைக்கப்பட்ட தோல் தலையணைகள்.

அவள் வருகிறாள்; நாணிக் கோணி நிற்கிறாள். சிறிது நேரம் அவளையே விழுங்குகிறான் - பார்வையால்; "தங்கம்" என்கிறான்; நா குழறுகிறது. உதடுகள் உலர்ந்து விடுகின்றன. நடுங்கும் கரங்களால் அவள் கையைப் பற்றுகிறான். அவள் நகர்கிறாள். எழுகிறான். தோள் தழுவுகிறான். இருவரும் அமர்கிறார்கள். அவள் அவன் பிடியிலிருந்து நழுவ முயல்கிறாள். அவன் விடவில்லை. அந்த இன்ப வம்பில் அகல் விளக்கு கீழே சாய்கிறது. அறை இருளாகிறது.

அவன் விழித்துப் பார்க்கிறான். கண்டதெல்லாம் கனவு.

எதிரே போலீசார் நிற்கிறார்கள். கண்களை நன்றாகத் துடைத்துக் கொண்டு பார்க்கிறான். ஆம்; போலீசார் தான்! "அய்யோ!" என அலற நினைக்கிறான். தொண்டை அடைத்துக் கொள்கிறது.

"டேய்? பண்ணையார் கொலை சம்பந்தமாக உன்னைக் கைது செய்கிறோம்" என்று பயங்கரமாகக் கூச்சல் எழுப்புகிறார் சப்-இன்ஸ்பெக்டர். அவனிடமிருந்து பதில் இல்லை. கைகளில் விலங்கு மாட்டப்படுகிறது. இழுத்துச்செல்லப்படுகிறான். கல்யாணக் கனவை நினைத்துப் பார்த்து ஏங்கவோ அல்லது இன்பமடையவோ கூட அவனுக்கு நேரமில்லை. 'லாக் அப்' பில் போட்டு அடைத்து விடுகிறார்கள். பரந்த வெளியில் வீசுகின்ற விலையில்லாத தென்றலை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தவனை அடிமையாக்கிப் புழுகுப்பூனைக் கூண்டு போன்ற அசுத்தமான ஓர் அறையில் தள்ளிவிடுகிறார்கள். மறுநாள் 'ரிமாண்டு' எனச் சொல்லப்பட்டு, சப்ஜெயிலில் பதினைந்து நாள் இருக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு!

பண்ணையாரை அவன்தான் கொலை செய்தானா? அவன் இரவு - பகல் "இல்லை, இல்லை" யென்றே ஓலமிட்டுக்

கொண்டிருந்தான். அவனது முதிர்ந்த பெற்றோர் ஒரே ஒரு மகனைக் கூண்டிலே போட்டுத் தங்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திவிட்ட கொடுமையினை நினைத்து நினைத்துப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

"அய்யோ! எங்கள் பிள்ளை தங்கமாச்சே - வைரமாச்சே! ஊர் வம்புக்குப் போகாத ராஜாவாச்சே! பண்ணைக்காரரைக் கொலை செய்ய ஊரிலே எத்தனையோ பேருக்கு ஆத்திரம்! உத்தண்டிக்கோனாரின் வயல் வரப்புகளையெல்லாம் அநியாயமாக அபகரித்துக்கொண்ட சண்டாளனே, பண்ணையார். அதனால் அந்த உத்தண்டிக்கு ஆத்திரம் வந்திருக்கக்கூடாதா என்ன? சிவராமன் தங்கச்சி ஓடைக்குப் போனபோது உபத்திரவம் பண்ணின அயோக்கியப் பெரிய மனுஷன் - அந்தச் சிவராமனுக்கு அரிவாள் தூக்கத் தெரியாதா என்ன? அபின் வியாபாரத்திலே கூட்டுச் சேர்ந்துகிட்டு அந்தத் துரைப்பாண்டியை ஏமாத்திட்டான்னு ஊரே பேசுது. அந்தத் துரைப்பாண்டி துண்டிச்சிருக்கக்கூடாதோ அந்தத் துரோகியின் தலையை? எல்லாத்தையும் விட்டுவிட்டு, நிலத்தைவிட்டு வெளியேற்றப்பட்ட எங்க மகன்தானா வஞ்சம் தீர்த்திருக்கணும்? அய்யோ கடவுளே! ஏழை பாழைங்கதானா இந்த உலகத்திலே இளிச்சவாயனுங்க? இந்த வருஷம் எப்பாடுபட்டாவது தைமாசத்திலே அவன் காலிலே ஒரு கட்டைக் கட்டிப் போடணும்ணு தவங்கிடந்தோமே; அவன் கதி இப்படி முடிஞ்சுதே! நாங்க என்ன செய்வோம்!"

எந்நேரமும் அழுது புழுங்கினர் தாயும் தந்தையும்! சப்ஜெயிலில் ரிமாண்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த அவனுக்கு ஒரு நம்பிக்கை மட்டும் இருந்தது. நிரபராதிகள் தண்டிக்கப்பட மாட்டார்கள் என்பதே அது!

ரிமாண்டுக் காலமான அந்தப் பதினைந்து நாட்களில் சோகமயமான அவன் உள்ளத்தில் ஒரு சொட்டுத் தேன் விழுந்தது போன்ற ஒரு நிகழ்ச்சியும் நடைபெற்று விட்டது. அவனிருந்த சப்ஜெயில் கொட்டடியில் அவன் அடைக்கப்பட்டிருந்த கூண்டுக்கு அருகில் நாலைந்து பெண்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்;

அவர்களில் ஒருத்தி, ஏறத்தாழ அவன் கனவில் கண்ட அந்த மங்கை போலவே இருந்தாள். விசாரித்ததில் அவள்பெயர் தங்கமில்லாவிட்டாலும், அதனையொட்டிய 'பொன்னு' என்பதுதான் என அறிந்து பெரு வியப்படைந்தான். அந்தப் பெண்ணின் முகத்திலே களங்கத்தின் நிழல் கூட இல்லை. இருபது இருபத்திரண்டு வயதுதானிருக்கும். இளமையின் பெருமிதம் அவள் அங்கமனைத்திலும் பூரித்துப் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. 'அவள் யார்? அவள் ஏன் சிறையில் வாடுகிறாள்? ஒரு வேளை அவளும் கொலைக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவளா?' கேள்விகள் குடைந்தன. மெல்ல விசாரித்தான் - மற்றவர்களை! கேள்விக்குக் கிடைத்த முதல் பதில் அவனுக்கு பெரிய திருப்தியை ஏற்படுத்தியது. அவள் திருமணமாகாதவள்! என்னவோ சப்ஜெயிலிலேயே சிறை அதிகாரி மூலம் திருமணப் பேச்சை முடித்து நிச்சயதார்த்தம் செய்து கொள்வது போலக் கற்பனை செய்து கொண்டு, மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

கள்ளச்சாராய வழக்கில் ஈடுபடுத்தப்பட்டவள் அவள். இரண்டாவதாக அவளைப்பற்றி அவனுக்குக் கிடைத்த தகவல் இது! அவனால் நம்பமுடியவில்லை. அப்படியே சாராய வழக்கில் அவள் கைது செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அதை அவன் கேவலமாகக் கருதவில்லை. அவளைப் போலவே சிறு

குழந்தைகளுடன் சிறைக் கம்பியை எண்ணிக் கொண்டிருந்த ஏழைத் தாய்மார்கள் சிலரைப் பற்றியும் அவன் தவறாகக் கருதவில்லை; மாறாக அனுதாபப்பட்டான்.

தேசத்தில் பிழைக்க எந்த வழியும் இல்லை. வழியில்லாத காரணத்தால் வயிறு காய்கிறது. மனைவி - மக்கள் பட்டினி கிடக்கிறார்கள். அந்தக் கொடுமையை சகிக்கமுடியவில்லை, குடும்பத்தலைவனால். பெரிய மனிதர்கள், 'பர்மிட்' வாங்கிக் கொண்டு குடிக்கிறார்கள். அதற்கு ஒரு தனிக் கௌரவமே சமுதாயத்தில் அளிக்கப்படுகிறது. கவலையைத் தீர்க்கக் கள்ளச்சாராயம் அருந்தும் ஏழைகளும் அந்த ஏழைகளை நம்பிக் கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சும் பரம ஏழை வியாபாரிகளும் பரவுகிறார்கள். குடும்பத் தலைவர்களுக்கு அது சுலபமானதும் - அதைத் தவிர வேறில்லாததுமான பிழைக்கும் வழியாகத் தென்படுகிறது. போலீசில் பிடிபடும் வரையில் குடிசைத் தொழிலில் ஈடுபடுகிறார்கள். பாவம் அவர்களுக்குப் பெண்டாட்டியாகவும், பிள்ளையாகவும், பெண்ணாகவும் வாய்த்தவர்கள் என்ன செய்ய முடியும்? தொழிலில் பங்கு கொள்ளத்தான் நேரிடுகிறது. எண்ணெய் வியாபாரி வீட்டில் இருக்கும் பெண்ணுக்கும் பிள்ளைக்கும் செக்கு ஓட்டத்தெரியும். சுருட்டுக் கம்பெனி நடத்துகிறவர் குடும்பத்தினர் அனைவருமே சுருட்டு செய்யும் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். அதுபோலவே கள்ளச் சாராயத் தொழிலும் பல பகுதிகளில் குடிசைத் தொழிலாக உருவெடுத்து வருகிறது. பங்குப் பணமும், வியாபார லாப நஷ்டக் கணக்கில் ஏற்படுகிற தகராறும் தலைமை நிர்வாகிகளைக் கூண்டிலே அடைபடச் செய்கிறதே தவிர, நீதியும் நேர்மையும் சட்டமும் அமல் நடத்தப்படுகின்றன என்று யாரும் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள வழியே இல்லை.

அந்த நிலையில் கூண்டுக் கிளி ஆனவள்தான் பொன்னு! குடிசைத் தொழிலில் கூட்டு வியாபாரம் செய்த குள்ளனின் ஆசைக்கு இணங்க மறுத்தாள். அதன் விளைவாகச் சாராயக் குடத்துடன் ஓர் இரவு போலீசாரிடம் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டாள்.

பண்ணையாரைக் கொலை செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு ரிமாண்டிலிருக்கும் முத்துவுக்கு அவளைப் பார்ப்பதிலே ஓர் ஆறுதல்! அவளுக்கும்கூட அப்படித்தான் என்பது இரண்டொரு நாட்களில் அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. சிறைச்சாலையில் தனிக் கூண்டுகளில் அடைக்கப்பட்டு, வார்டர்களின் கவனிப்பும் இருப்பதால் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துப் பேசி அளவளாவ இயலாது என்பது உண்மை. விழிகளுக்குத் திரைபோட வெண்பற்கள் சிந்துகின்ற சிரிப்புக்கு அணைபோட யார் இருக்கிறார்கள் அங்கே!

மாலையில் கூண்டிலே அடைக்கப்படும் முத்து, காலையில் சிறைக் கம்பிகளுக்கு அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு வானம் வெளுப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். அப்போது பெண்களுக்குத் தனிச் சலுகை என்ற முறையில் முதலில் திறந்துவிடப்பட்டுக் கிணற்றங்கரைப் பக்கம் போகும் பொன்னு, முத்து அடைபட்டிருக்கும் கூண்டினை ஆவலுடன் பார்ப்பாள்.. அவனும் பார்ப்பான். இருவர் விழிகளும் ஏதேதோ பேசி முடிவெடுக்கும்.

இப்படிப் பதினைந்து நாட்கள் நடைபெற முடியவில்லை. காரணம், பொன்னுவின்மீது போடப்பட்ட வழக்கு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டு, அவள் திடீரென விடுதலையாகி விட்டாள். விடுதலையாகிற நாளன்று அவள் துணிந்து முத்துவிடம் "போய் வருகிறேன்" என்று விடைபெற்றுக் கொண்டாள்.

அவள் போனதும் அவன் மீண்டும் சிறைக் கொடுமையை அனுபவிக்கும் கஷ்டத்திற்குள்ளானான். இது வரையில், தன் மீது கூறப்பட்ட பழியிலிருந்து தப்பவும், தன் தாய் தந்தை மனம் குளிரவும் எப்படியாவது விடுதலையாகிவிட வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்த அவனுக்கு விடுதலைக்கான புதிய காரணமும் தோன்றிவிட்டது. அதுதான் அவள்! அவளை எப்படியாவது மீண்டும் சந்திக்க வேண்டும் என்று எண்ணித் துடித்தான் முத்து!

'ரிமாண்டு' முடிந்தது. வழக்கு விசாரணைகள் தொடர்ந்தன. செஷன்ஸ் கோர்ட்டுக்கு வழக்கு சென்றது. தீர்ப்பு கூறப்பட்டது, பண்ணையாரை அவன்தான் கொலை செய்தான் என்று நீதிமன்றம் முடிவு செய்தது. முத்து தூக்குத் தண்டனையிலிருந்து தப்பினான். ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது அவனுக்கு! மத்திய சிறைச் சாலையில் கடுங்காவல் தண்டனையை அனுபவிக்கத் தள்ளப்பட்டான். பதினான்கு ஆண்டுகள் சிறைவாசம்! ஆனால் அவன் நடந்து கொள்வதைப் பொறுத்தும், விடுமுறைகளைப் பொறுத்தும், ஏறத்தாழ எட்டு ஆண்டுகளுக்குள் அவன் வெளி உலகைக் காண இயலும். அய்யோ - அதுவரையில் அவன் பெற்றோரின் கதி? அவன் காதலித்த அந்த அழகி பொன்னு அதுவரையில் காத்திருப்பாளா என்ன? உயர்ந்த சுவரை வெறித்த கண்களால் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான் முத்து.

"என்னப்பா, முத்து!" என்று முதுகில் தட்டியவாறு அவன் சிறைச்சாலை நண்பர்கள் சூழ்ந்தனர்.

"நீ என்னடா முத்து! முட்டாளாயிருக்கிறே! இதபார் . . . எனக்குச் செஷன்சில் தூக்குத் தண்டனை கிடைச்சுது . . . ஹைகோர்ட்டில் அப்பீல் செஞ்சேன்; ஆயுள் தண்டனையா

குறைஞ்சுது. அதே மாதிரி நீயும் அப்பீல் பண்ணினா தண்டனை குறையும் - இல்லே, விடுதலையே ஆயிடுவே!"

ஒரு கைதி, பிரசங்கம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அவன் மட்டுமல்ல; சிறையில் உள்ள எல்லாக் கைதிகளுமே அவனை 'அப்பீல்' செய்து கொள்ளுமாறு தூண்டினர் முத்து யோசித்தான். தன் இளமைக் காலத்தின் ஒரு பகுதி சிறையிலே சீரழிவதா? அப்பா, அம்மா வெளியில் அழுது புலம்புவதா? காதலியைக் காணாது வாடுவதா? தனக்குத் தானே கேட்டுக்கொண்டான். அப்பீல் செய்ய வசதி வேண்டாமா? முத்துவின் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் கூற யாரும் முன்வரவில்லை.

ஒருநாள் முத்துவைப் பார்க்க யாரோ வந்திருப்பதாக அழைப்பு வந்தது, 'இண்டர்வியூ' அறைக்குச் சென்றான். என்ன திடுக்கிடும் நிகழ்ச்சி! பொன்னுவும் அவளுடன் ஒரு கிழவனும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். கிழவன் பேசினான். பொன்னு கண்கலங்க நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"தம்பீ! எனக்கு எல்லாம் தெரியும். என் மகள் பொன்னு எல்லாம் சொன்னது! உனக்காக உசிரை விடக்கூட என் மகள் தயாராயிருக்கு. அப்பீல் பண்ணினால் கட்டாயம் உனக்கு விடுதலை கிடைக்கும்னு எல்லாரும் சொல்றாங்க. நீ விடுதலை ஆயி வந்துட்டா அடுத்தவாரமே உங்க கல்யாணம்!"

"அப்பீலாவது ஒண்ணாவது! அதுக்கெல்லாம் பணம் வேண்டாமா?" - முத்து அங்கலாய்த்துக் கொண்டான்.

"பணத்தைப்பத்திக் கவலைப்படாதே தம்பீ! . . . ஏதோ இந்த உலகத்திலே 'அகடு பகடு' பண்ணி ரெண்டு காசு சம்பாதிச்சிருக்கேன். கெட்ட வழியிலே வந்த பணம் இப்படி நல்ல வழியிலே பயன்பட்டுப் போகட்டும் தம்பீ!"

"நீங்க நினைக்கிறபடி அப்பீல்ல விடுதலை ஆகலேன்னா பத்து வருஷம் கழிச்சு பொன்னு என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்குமா? அதுக்குத் தயாரா?"

இந்தக் கேள்விக்குப் பொன்னுவே பதில் கூறினாள்.

"தயாராயிருக்கேன்னு சொல்லுங்கப்பா!"

முத்து கண்களில் நீர் கலங்கியது - அது ஆனந்தக் கண்ணீரேதான்!

முத்து, தன் கைதி நண்பர்களிடம் செய்தியைக் கூறினான். அவர்களும் அவனுக்கு நல்ல காலம் பிறந்ததாக வாழ்த்துக் கூறினர். இவர்களில் ஒரு ஜோசியக்கார கைதி, முத்துவைப் பிடித்திருந்த ஏழரை நாட்டான் சனி அன்றோடு விலகியதாக சாஸ்திர ரீதியாக எடுத்துக் கூறினான்.

நாள்கள் ஓடின . . .

உயர் நீதி மன்றத்தில் 'அப்பீல்' வழக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. முத்துவின் கனவுகள் அவனுக்குப் புதிய பரபரப்பைத் தந்தன. அன்றொரு நாள் போலீசாரால் கைது செய்யப்பட்டபொழுது அவன் கண்ட இன்பக் கனவை மீண்டும் கண்டவாறு சிறைச் சாலையில் ஒரு மேடையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அழகி பொன்னுவுடன் முதல் இரவைச் சுவைக்கும் கட்டம். இருவரும் சப் ஜெயிலில் சந்தித்ததை - விழிகளால் பேசியதை - திருமண முடிவைத் தங்கள் மனத்திற்குள் செய்ததை - ஒருவருக்கொருவர் பேசி மகிழ்கின்றனர்.

"உன் விரல்களை நினைத்துக்கொண்டு சிறைக் கம்பிகளைத் தடவிக் கொண்டேயிருந்தேன்" என்கிறான் முத்து.

'அவ்வளவு முரட்டு விரலா எனக்கு?" எனக் கேட்டுச் சிரிக்கிறாள் பொன்னு!

கேலியால் வெல்லட்"பட்ட முத்து அவள் உதடுகளைத் தன் உதடுகளால் மூடுகிறான்.

கனவுதானே! விழித்துக்கொள்கிறான். இன்னும் சிறையிலே தானிருக்கிறோம் என்பதை உணருகிறான். அப்பீல் என்ன ஆகுமோ என்று எண்ணுகிறான். எதிரே சிறை அதிகாரி வருகிறார். வார்டர்களும் வருகிறார்கள்.

"வா முத்து!" என அழைக்கிறார் அதிகாரி, அவர்களோடு அவன் போகிறான். அதிகாரியின் முகக் குறிப்பிலேயிருந்து அவன் எதையும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ரசம் பூசப்படாத கண்ணாடிபோல சில அதிகாரிகளின் முகங்கள் காட்சியளிக்கும். அப்படிப்பட்ட முகமே அந்த அதிகாரிக்கு.

தனக்கு அப்பீலில் வெற்றி கிடைத்திருக்குமா என்ற ஆவல் அவனை ஆட்டிப் படைக்கிறது. அதிகாரி, தூக்கு மேடைக் கைதிகளை அடைத்துப்போடும் கொட்டடிக்குள் நுழைகிறார். கூண்டு திறக்கப்படுகிறது. முத்து உள்ளே தள்ளப்படுகிறான். கூண்டு பூட்டப்படுகிறது. முத்துவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை; விழிக்கிறான்.

"அய்யா! அய்யா! என்ன இது?" என்று கத்துகிறான்.

"அப்பீல் செய்து கொண்டாயே; அதில் ஏற்பட்ட முடிவு இது!"

"அய்யா எனக்கு விடுதலை இல்லையா?" என்கிறான்.

"விடுதலைதான்! அப்பீலில் கிடைத்த விடுதலை இது! உலக விடுதலை! செஷன்ஸ் கோர்ட் தண்டனை போதாதென்று ஹைகோர்ட் கொடுத்த தண்டனை இது!"

எனக்கூறி, கதவை மூடிப் பூட்டிவிட்டுச் சிறை அதிகாரி போய்விடுகிறார்.

"நிரபராதிகள் தண்டிக்கப்படமாட்டார்கள்!" என்று யாரோ ஓர் உபதேசி கூறிய வாசகம் அவன் கண்ணெதிரே எழுந்து உருப்பெற்று அவனைப் பார்த்துக் கேலி செய்தபடியேயிருந்தது.

❁ ❁ ❁ ❁ ❁ ❁

ஏழை

வழக்கம்போல் பானுவின் தள்ளு வண்டி 'பார்க்' நோக்கிப் புறப்பட்டது. பானுவின் சின்னஞ் சிறு வாயிலிருந்து சிதறிக்கொண்டேயிருக்கும் மழலை மொழிகட்குப் பதில் பேசியவாறு வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு போனாள் பார்வதி. பானுவுக்கு வயது ஆறுகூட ஆகவில்லை. வீட்டில் துரு துரு, என்று சும்மாயிருப்பதில்லை. முக்கியமாக அப்பா அம்மாவைப் பேச விடுவதில்லையென்றால் பாருங்களேன்! காலையிலிருந்து கிராமக்கணக்கு வழக்கு, குத்தகைதார் பணம் பட்டுவாடா, கிசான் தொல்லை; வியாபாரப் பிரச்சினை இவ்வளவையும் கவனித்துவிட்டு மாலை ஆறுமணிக்கு மேல்தான் நல்லகண்ணுப் பிள்ளைக்கு ஓய்வு. அந்த நேரத்தில் ஒரு விநாடிகூட வீணாகப் போய்விடக்கூடாது என்பது பிள்ளையின் நோக்கம். ஆறு மணி எப்பொழுது வரும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கும் கருணாம்பாள் - ஆமாம் அவரது மனைவி - அந்த அம்மையாரும் அந்த ஓயா உல்லாசத்தைத் தான் விரும்பினார்கள். அவர்களின் இனிய பொழுதை - அந்தத் தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை தொடர்ச்சி கெடும்படி நடுநடுவே அறுத்துவிடும். என்னதான் புத்திர பாசமிருந்தாலும் சற்றுநேரம்

யாருடைய தொந்திரவுமின்றி இருக்கத்தான் கருணாம்பாளின் மனம் விரும்பியது. அதுவுமென்ன? அந்தத் தம்பதி ஏழைகளா, இன்பம் என்ன நிறம் என்று கேட்க? குடிசை மன்னர்களுக்கும் ராணிகளுக்கும் தான் தங்கள் வறுமை ராஜ்யத்தில் இன்பத்துக்காக ஒருசில நிமிடங்கள் கூட ஒதுக்க முடியவில்லை. கடன்காரர் படையெடுப்பு; தயிர்க்காரி முற்றுகை; இவ்வளவையும் சமாளித்துவிட்டு, இரவு கருணை கூர்ந்து தருகிற சில மணி நேரங்களில் கர்ம வினையை நினைத்துப் புலம்பவும் கடவுளை எண்ணி அழவும் போனது போக, மிச்ச நேரத்தை எப்போதாவது பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். அதுவும் ஏழை சாம்ராஜ்யத்தில் பிரஜைகள் அதிகம். ஏழெட்டுக் குழந்தைகளுக்குக் குறையாது. ஏழாவது குழந்தை, முதல் குழந்தையைவிட ஆறுவயதுதான் இளையதாயிருக்கும். கருணாம்பாளைப் போலக் காசைத் தூசாக மதித்துக் கர்ப்பப்பையை மாற்றிப் போட வசதியா படைத்திருக்கிறார்கள் அந்தப் பரிதாப ஜந்துக்கள்?

இளமை தேயாதவன் - எழில் குறையாதவன் - இப்பேர்ப்பட்டவனைத்தான் பார்வதி கணவனாகப் பெற்றிருந்தாள். அவன் 'மில்' வேலை முடிந்து ஐந்து மணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்கு வந்திருப்பான். அவனை வரவேற்று உபசரிக்க அவளுக்கு வேலை ஒழியவில்லை. எஜமானுக்கும் எஜமானிக்கும் தேவையான ஓய்வுக்காக - அந்த ஏழையின் இளம் மனைவி பார்வதி தன் பருவ உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மானுவைப் 'பார்க்கு'க்கு அழைத்துச் சென்றாள். ஒரு நாள் மட்டுமா? இல்லை. நாள்தோறும். அவள் பெண்ணல்ல, இந்த உலகத்தில் ஒரு மாடு பகல் முழுதும் எலும்பு முறிய உழைப்பது போல வீட்டு வேலைகள். அவளுக்கு

எஜமான் மாளிகைதானே வீடு? மாலையில் சூரியனுக்குக்கூட வேலை முடிகிறது. ஆனால் பார்வதிக்கு? இதை அவளால் நினைக்கத்தான் முடியவில்லை. நெஞ்சைத் தான் படைத்தானே அந்த நேர்மையற்றவன், வயிற்றையும் ஏன் படைத்தான்? யார் . . . யாரைக் கேட்பது?

பூஞ்செடிகளின் அசைவைப் பூங்கொத்துகளின் அழகைப் பானுவுக்கு காட்டித் தானும் ரசித்துக் கொண்டிருக்கையில் . . . வானம் கறுத்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்டாள். மாதம் முடிந்து சம்பளம் கேட்கும்போது, அதைவிட அதிகமான கறுப்பை எஜமானின் முகத்தில் பார்வதி அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறாள். பழகிப்போனபடியால் வானத்தின் மாற்றத்தை லட்சியம் செய்யாமலே வீடுநோக்கி நடந்தாள். அவள் மன அலைகள் எல்லாம் அன்று . . . அத்தான் . . . மூக்குத்தி . . . முத்தப் போட்டி . . . இவற்றிலே மோதிக் கொண்டிருந்தன. இன்பக்கனவு இல்லாவிட்டால் அவள் உலர்ந்த உதடுகளில் புன்னகை தலை நீட்டியிருக்காதல்லவா? சுவையான கனவு என்பதால் தான் கண்கள் அப்படி மின்னிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அத்தான் முத்தம் தருவது போன்ற கனவோ - அல்லது முதல்நாள் தந்த நினைவோ - அவள் கன்னங்கூடக் குப்பென்று சிவந்து விட்டது.

ஒன்றுமில்லை; மூக்குத்தி வாங்கி வருகிறான் அத்தான். பல நாளாகச் சேர்த்த காசு மூக்குத்தியாக உருவெடுக்கிறது. துடைப்பக் குச்சியை எடுத்து தூர எறிந்துவிட்டுப் பார்வதியின் மூக்கில் அவனே அந்த ஆபரணத்தை அணிவிக்கிறான். கறுத்த மேனியில் அந்த வெள்ளை மூக்குத்தி பளிச்சிடுவது, நீலவானத்தில் நிலா கிளம்புவதை நினைவூட்டுகிறது. "பார்வதி . . . எங்கே?" என்று அத்தான் தன் உதடுகளை மொக்காக

ஆக்குகிறான். பார்வதியின் இதழ்களும் குவிகின்றன. மொட்டுகள் மோதி மலர்ந்து விடுகின்றன. 'சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்' - ஒரு முக்கியபகுதி நடந்தேறுகிறது.

கனவு மங்களம் பாடுகிறது. பார்வதி சுய நினைவு பெறுகிறாள். வண்டியில் பானு "மழை வருது மழை வருது" என்று பாட ஆரம்பித்து விடுகிறது. இரண்டு கனமான மழைத்துளிகள் பார்வதியின் முகத்தில் விழுந்து சிதறின.

உலகை அதிரச் செய்யும் இடிகள் - வான மனிதனின் அகோரச் சிரிப்பு. பயங்கர மின்வீச்சு - கடலைக் கவிழ்த்து விட்டதுபோல மழை - இமயம் உருண்டு விந்தியத்தில் மோதிடுவது போன்ற அதிர்ச்சி.

பார்வதிக்கு பானு நனைந்துவிடுவாளே என்ற பயந்தான். பாவம் - அந்த ஏழைக்கு எஜமான் வீட்டில் - இல்லை இல்லை குழந்தையின் மேல் - அவ்வளவு பாசம்! மனிதவர்க்கம் என்பது ஏழைக் கும்பல்தானே! பணக்கார மனிதர், மிருகக் கூட்டம். அதில் மனிதர்களும் தவறிப் பிறப்பதுண்டு. ஏழை மனிதர் குழுவில் துன்பம் தாங்கமாட்டாமல் மிருக வளர்ச்சியடைவோருமுண்டு. அந்த வளர்ச்சி இன்னும் பார்வதியைப் பீடிக்கவில்லை. இதெல்லாம் கேட்டு ரஷ்யப் பேச்சு என்பார் நல்ல கண்ணுப் பிள்ளை. ரஷ்யா என்றால் அவருக்கு விஷம் சாப்பிடுகிற மாதிரி.

பார்வதி நன்றாக நனைந்துவிட்டாள். குழந்தைக்கு ஒரே பயம்; அலற ஆரம்பித்துவிட்டது. மரத்தடியில் நின்றுவிட்டாள் பார்வதி. அவ்வளவு கஷ்டத்திலும், பயங்கரத்திலும் வரப்போகிற அந்த இன்ப வரவு அவள் முகத்தில் தனித் தெளிவை அதிகப்படுத்தியபடி இருந்தது.

திடீரென்று அந்த மரத்தின் ஒரு பெரிய கிளை முறிந்து விழுந்தது. மழை நின்றுவிட்டது; புயல் ஓய்ந்துவிட்டது.

நல்லகண்ணுப் பிள்ளையின் மோட்டார் வெகு வேகமாகச் சாலையில் பறந்து வந்தது.

முறிந்து கிடக்கும் அந்த மரத்தடியில் . . . 'பானு' என்று சப்தம் போட்டபடி இறங்கினார் பிள்ளை. பானு மயக்கமாய்க் கிடந்தது. தூக்கி மூர்ச்சை தெளிவித்தார். 'அப்பா' என்று கண் விழித்தது குழந்தை. காரில் குழந்தையோடு ஏறி உட்கார்ந்தார். கார் புறப்பட்டுவிட்டது - டாக்டர் வீட்டை நோக்கி!

மரத்தடியில் கிடந்த இன்னோர் உருவம் கண் விழித்தது. "அத்தான், அய்யோ . . ." நீண்ட பெருமூச்சு. கண்கள் மூடிக்கொண்டன. யார் அது "ஏழை!"

கண்ணடக்கம்

பக்தன் ஒருவன் பதைக்கப் பதைக்க ஓடினான். அவன் கால்கள் தடுமாறின. வியர்வையால் மேனி குளமாயிற்று. தலைமுடி அலங்கோலமாய் விரிந்து காற்றில் பறந்தது. நெற்றியிலே பூசியிருந்த திருநீறும், அதன் மேல் வைத்திருந்த அகலமான குங்குமப் பொட்டுங்கூட வியர்வையிலே கரைந்து ரத்தமும் சீழும் போல அவன் கன்னங்களில் வழிந்து கொண்டிருந்தன. புரையோடி விட்ட புண்ணிலிருந்து கிளம்பிய துர்நாற்ற அருவிபோல் இருந்தது அந்தப் பக்தனின் முகக்காட்சி. "தேவீ, தேவீ! காளிகா தேவீ!!" என்ற அலறல் வேறு.

நல்ல இருட்டு. கரைபுரண்டோடும் ஆற்று வெள்ளம். அதன்மீது ஒரு மூங்கில் பாலம். அதிலே நிதானமின்றி பக்தன் ஓடினான். கரையோரத்துச் சுடலையிலே எரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு பிணத்தை ஆற்றுத் தண்ணீர் இழுத்துக் கொண்டு வருகிறது. அதைப் பக்தன் பார்த்தான். "லோக மாதா" என அலறிக் கொண்டே திரும்பினான். தீவட்டிகளோடு நாலைந்து பேர் வந்து கொண்டிருந்தனர். ஒருவன் கையிலே கொள்ளிச்சட்டி. பிணந்தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். இது ஆற்றிலே மிதக்கும் ஈரப்பிணமல்ல, புதிய பிணம். மூங்கில்

பாலத்தில் பக்தன் நின்றான். ஒரே அமைதி. புதிய பிணம் எரிய ஆரம்பித்தது. அதன் சொந்தக்காரர்கள் பிரிந்து விட்டார்கள். இனி அது நெருப்புக்கோ, அல்லது ஆற்றில் தெரியும் வாளை மீனுக்கோ சொந்தம்.

காலையில் சொந்தக்காரர்கள் உயிரோடிருந்தால் எலும்பு அள்ளிக் கொட்ட அங்கே வருவார்கள். அதற்குள் ஆறு அந்த வேலையைச் செய்தாலும் செய்து விடும். பெருமூச்சு விட்டபடி மீண்டும் ஓட்டப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான் பக்தன். எதிரே சில தீவட்டிகள். பாடையல்ல! நீண்ட கழியில் ஒரு துணி ஏணை; அதிலே ஒரு குழந்தை. விழிக்காத நித்திரை. கொள்ளிச்சட்டி கிடையாது. மண்வெட்டிகள் தூக்கி வந்தார்கள் சிலர். புதைக்கும் பிணம் போலும்! பக்தன் முன்னிலும் பன்மடங்கு வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தான். காலிலே கருவேல முட்கள் தைத்துக் கொண்டன. அதையும் அவன் கவனிக்கவில்லை. கரையோரமுள்ள தாழை மடல்களிலே அவன் முகம் உராய்ந்தது. அதையும் அவன் கவனிக்கவில்லை. பழனிக்குப் பால் காவடி எடுப்பவனின் உடலிலே காணப்படும் அலகுகள் போலச் சிலாகைகள் போல அவன் உடலெங்கும் முட்கள் நீட்டிக்கொண்டிருந்தன. எதிரேயுள்ள பாழுங் கிணற்றை எப்படித்தான் தாண்டினானோ தெரியாது. பார்ப்பதற்கே பயங்கரத் தோற்றமளிக்கும் பாவாடைராயன், காத்தவராயன் கோயில்களை எப்படித்தான் கடந்தானோ அவனுக்கே தெரியாது! ஊர்க்கோடிக்கு வந்து சேர்ந்தான். அதோ ஒரு கோயில். சுற்றிலும் காடு. உள்ளே அந்த ஆலயம்! அம்மா "தாயே!" எனக் கத்தினான். ஆவேசம் வந்ததுபோல் ஓடினான். கதவு பூட்டியிருந்தது. மதிற்சுவரின்மீது தாவினான். அடுத்த பக்கம் குதித்தான்! எதிரே காளிகா தேவியின் உக்கிரமான உருவம். உறுமும் சிங்கம் - உதிரம் கொட்டும் தலை - எல்லாம்

சிலைவடிவில்தான்! அதனால் பக்தன் அச்சமின்றி அம்மையின் அருகே சென்றான். "பத்ரகாளி! மகாதேவி! மகிஷாசுரமர்த்தனிடி" என்று கூவினான்.

"யார் அது?" காளி கேட்டாள்.

"என்னைத் தெரியவில்லையா?" என்று கதறினான் பக்தன்.

"தெரியவில்லை . . . சொல்!"

"நான்தான் உன் பக்தன் - காளிதாசன்."

"எந்தக் காளிதாசன்? நாக்கிலே எழுதி நாவலனாக ஆக்கினேனே; அந்தக் காளிதாசனா?"

"இல்லை தாயே . . . நான் அவனில்லை! நான் இயற்கையிலேயே கொஞ்சம் புத்திசாலி! ஆனாலும் உன் பக்தன்!"

"சரி போகட்டும் - பக்தா! என்ன வேண்டும் உனக்கு?"

"என்ன தாயே இப்படிக் கேட்கிறாய்? ஊரிலே சூறை நடக்கிறதே உனக்குத் தெரியாதா?"

"சூறையா?"

"ஆமாம் தேவி! கொள்ளை கொள்ளையாக மக்கள் சாகிறார்கள். கொடுமையான வாந்திபேதி! கொடிய விஷக்காய்ச்சல்! பிளேக்காம்; புதுவித இங்கிலீஷ் வியாதி! காமாலை! . . . அய்யய்யோ சொல்லத்தரமல்ல தாயே; கூடை கூடையாகக் குழந்தை பிணம்; பாடை பாடையாகப் பெரிய பிணம்!"

"அய்யோ . . . அப்படியா? எனக்குத் தெரியாதே!"

"உண்மைதான் அம்மா உண்மைதான்! உன் மக்கள் அனைவரும் இன்னும் ஓரிரு நாட்களில் ஒழிந்து விடுவார்கள்!"

"பக்தா! நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன், கேட்கிறாயா?"

"ஆயிரம் சொல் அம்மையே!"

"கொடிய நோயினால் அழிந்து விட்ட குடும்பங்களில் மிச்சமிருப்பவர்களிடம் என்னுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைச் சொல்!"

"அனுதாபத்தைக் கேட்க அடியேன் வரவில்லை சக்தீ? அபயங் கேட்க வந்திருக்கிறேன். மாளுகின்ற மக்களை மீட்பதற்கு மாதாவிடம் முறையிட வந்திருக்கிறேன். இங்கு நான் வந்து விட்டேன். இந்நேரம் எத்தனை ஜில்லிட்ட உடல்களோ? கணக்குத் தெரியவில்லை! சுடலைக்கு ஓய்வு இல்லை. நெருப்புக்குச் சரியான தீனி! எழுந்தருளுவாய் என் அம்மையே!"

"இயலாது அப்பனே! இயலாது! என்னை மன்னித்து விடு. பக்தா, போய்வா!"

"மன்னிப்பதா? நானா? அகிலாண்டேஸ்வரியை இந்தப் புல்லன் மன்னிப்பதா? மண்டியிடுகிறேன்; என்ன கோபம் இருந்தாலும் மறந்துவிட்டுப் புறப்படு; பராசக்தி!"

"புலம்பினாலும் அழுதாலும் புண்யமில்லை!"

"ஏன் காளி-ஏன் துஷ்டர்களை அழித்துத் தூயவர்களைக் காப்பாற்றும் அருள்விழி பெற்றவளே அனந்த நாயகீ! கருணை பொழியும் உன் கண்களைத் திறந்து, கதியற்றுச் சாகும்

அபலைகளை, அனாதைகளை உன் திருப்புதல்வர்களைக் காப்பாற்ற ஏனம்மா தயக்கம்?"

"கருணை பொழியும் கண்கள் எனக்கு இப்போதில்லையடா மகனே!"

பக்தனின் மெய் நடுங்கிற்று, குரல் கம்மிற்று. கனைத்துக் கொண்டான் பீதியோடு! காளியை நிமிர்ந்து பார்த்தான். கர்ச்சித்தான்!

"கருணைக் கண் இல்லையா? காளியா நீ? அல்லது கன்னியா? பிணக்கொலு கண்டு பெரு மகிழ்வு கொள்ளும் பேய்க்கும் உனக்கும் என்ன வேறுபாடு? எருமையை வதைத்தாய் - சிங்கத்தை அடக்கினாய் - மமதையாளன் சிரசை நறுக்கினாய் - அப்போதெல்லாம் உன் கண்களிலே கனல் உண்டு! மற்ற வேலைகளில் அன்புப் புனல் தானே உண்டு! அப்படித்தானே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், உன்னைப் பற்றி! நீ என்னை ஏமாற்றத்தானே பார்க்கிறாய்? உன் பிள்ளைகளின் உயிர்கள் பொல பொலவென உதிரும் போது உனக்கு இந்தக் காட்டோரத்து "பங்களா" விலே ஒய்வு பெறும் வேலையா? மிக நன்றாயிருக்கிறதம்மா தாய்ப்பாசம்!"

"மகனே! என்னதான் நீ திட்டினாலும், தீப்பொறி பறக்க வசை புராணம் பாடினாலும் என்னிடமிருந்து கருணையை எதிர்பார்க்க முடியாது! காளிதாசனைக் காளமேகத்தைக் கவிதை பாடச் செய்த காளியல்லடா நான் - இப்போது. நான் இப்போது கருணையற்றவள்! என் கண்களிலே அன்பின் ஒளி கிடையாது!"

இதைச் சொல்லும்போது காளியின் தொண்டை கரகரத்தது. அழுகுரல் கேட்டது. விம்மும் ஒலி பக்தனின் காதைக் குடைந்தது. பக்தன் பதறினான்.

"ஏன் தேவி அழுகிறாய்? என்ன நடந்தது?"

"உன்னைப் போல ஒரு பக்தன் செய்த வேலைதானடா எல்லாம்!"

"என்ன செய்தான்? எந்த பக்தன் பாதகம் புரிந்தான்? பார்வதி தேவியார் அழவேண்டிய கட்டத்தைச் சிருஷ்டித்தவன் யார்? பத்மாசனி! சொல்லம்மா!"

"கேள் கவனமாக! உலகத்து மக்களையெல்லாம் ஒரு சேரக் காப்பாற்றும் திறனும் திறமையும் பெற்றவள் தான் நான்! அதுபோலக் காப்பாற்றியும் வந்தேன். இப்போது ஊரிலே நடப்பதாக வர்ணித்தாயே பயங்கரச் சாவும், அதற்குக் காரணமான நோய்களும்; அவை எல்லாம் என் பார்வை பட்ட மாத்திரத்தில் பஞ்சாய்ப் பறக்கும். பரமசிவனாரின் நெற்றிக் கண்ணுக்குமில்லாத சக்தி என் நேத்திரங்களுக்கு உண்டு என்று அவரே கூறிடுவார் என்னை அணைத்திடும்போது! அநீதியை அழிக்கும் அக்கினியும் உண்டு! அனாதைகளை ரட்சிக்கும் அருள் நோக்கும் உண்டு என் திருவிழிகளுக்கு! அந்தச் சக்தியைப் பாழ்படுத்தி விட்டானப்பா ஒரு பரம பாதகன்!"

"எப்படித் தாயே எப்படி?" பக்தன் பதறினான் மறுபடியும்!

"குறுக்கிடாமல் கேள் மகனே! ஒரு பக்தன் - பணக்காரன். அவனுக்கு ஒரு குழந்தை. அந்தக் குழந்தையின் கண்ணிலே ஏதோ சிறு கோளாறு! எனக்குப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டான். குழந்தையின் கண் வரவரக் கெட ஆரம்பித்தது. மருத்துவர்கள் மருந்து பச்சிலைகள் மூலம் சிகிச்சை ஆரம்பித்தனர். குழந்தைக்கு கண்கள் சுகம் பெறத்தொடங்கின. அப்போது பக்தன் எனக்கு வேண்டுதல் விடுவதாகப் பிரார்த்தனை செய்து

கொண்டான். அதன்படி 'கண்ணடக்கம்' செய்து வைப்பதாக வேண்டிக் கொண்டான். கண்ணடக்கம் என்றால் உனக்கு தெரியுமல்லவா?"

"ஆமாம் தேவி! தங்கத்தாலோ வெள்ளியாலோ கண் போலச் செய்து விக்ரகத்தின் விழிகளிலே பதிப்பது என்று சொல்வார்கள்; நான் பார்த்ததில்லை!"

"பார்த்ததில்லையா? இதோ என் கண்ணில் பதிந்திருப்பதைப் பார்! இதுதான் கண்ணடக்கம்! அந்தப் பக்தன் செய்த பிராத்தனை".

"அதற்கும் நான் வந்த காரியத்திற்கும் தொடர்பு என்ன தாயே!"

"முட்டாளே! இன்னும் புரியவில்லையா? கருணை காட்டி காப்பாற்றும் சக்தி பெற்ற என் விழிகளைத்தான் வெள்ளிக் கண்ணடக்கம் என்ற மூடி போட்டு அடைத்து விட்டானே; நான் எப்படியடா வெளியிலே கிளம்புவது? - கண் கட்டப்பட்ட எனக்குக் கதி ஏதடா? அடைபட்ட கண்ணிலேயிருந்து அருள் எப்படியடா கிளம்பும்?"

"பக்தனல்ல அவன்; பாதகன்! தாயே! அவன் தான் அக்கிரமம் செய்தான் என்றால், நீயாவது உனே இந்த வெள்ளி மூடியை அகற்றியிருக்கக்கூடாதா?"

"அகற்றுவதா? பக்தன் செலுத்திய காணிக்கையப்பா இது! அகற்றுவது ஆகுமா? தகாது - தகாது!"

"பக்தன் அளித்ததை நீ அகற்றுவது தகாது! இதோ நான் அகற்றுகிறேன். உன் கண் திறக்கட்டும் கருணை பொழியட்டும் ஊரார் வாழட்டும்! உன் உலா நடை பெறட்டும்!!" என்று ஆவேசமாகப் பக்தன் பாய்ந்தான். காளியின் கண்களில்

பதிக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளிக் கண்ணடக்கத்தைப் பிடுங்கி எறிந்தான்.

காளியின் கண்களைப் பக்தன் உற்றுப் பார்த்தான்.

"இப்போது என்னைத் தெரிகிறதா தாயே?"

"தெரிகிறது - என்மீது பிரியமுள்ள முட்டாள் என்று!"

"என்னம்மா மீண்டும் பழி சுமத்துகிறாய்? நன்றி காட்டு தாயே எனக்கு! நமனுலகு செல்லும் மக்களை மீட்க அன்பு மழை கொட்டும் விழிகளைத் திறந்திருக்கிறேன் நான்!"

"விழிகளைத் திறந்தாய்; ஆனால் ஒளி தர உன்னால் இயலாது! பத்து வருடமாக மூடிக்கிடந்ததால் தூர்ந்துவிட்ட கிணறு போல ஆகிவிட்டதப்பா என் கண்கள்! ஓர் ஆண்டா, இரு ஆண்டுகளா? பத்து ஆண்டுகள் அல்லவா இந்தக் கண்ணடக்கம் என் விழியை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது! இனி என் கண்களுக்கு ஒளி தர அந்த ஒளியிலே கருணை ததும்பச் செய்ய யாராலும் முடியாது! தயவு செய்து போய்விடு!" - காளி அழுகுரலோடு ஆத்திரமாகப் பேசினாள்.

பக்தன் சற்று நேரம் நின்றான் - காளியைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்தான். நெற்றியிலே மிச்சம் மீதி ஒட்டிக்கொண்டிருந்த குங்குமம் திருநீறு ஆகியவற்றை நன்றாக அழித்து நெற்றியைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டான். கோயிலிலிருந்து விடுபட்டு ஊரை நோக்கி ஓடினான்.

எதிரே, இரண்டு மூன்று கார்களில் டாக்டர்களும் அவர்கட்கு உதவியாளர்களும் வந்திறங்கினார்கள். ஊர் மக்கள் அனைவருக்கும் நோய்த் தடுப்பு ஊசிகள் அவசரமாகக் குத்தப்பட்டன. ஊருக்குத் தேவையான உடனடியாகச் செய்ய

வேண்டிய சுகாதார வேலைகளை இரவோடு இரவாக டாக்டர்கள் செய்யத் தொடங்கினர். பக்தனும் அந்தப் பணியில் முன்னின்றான்.

திடீரென விழித்துக் கொண்டேன். கண் வைத்திய சாலையில் இரண்டு கண்களும் கட்டப்பட்ட நிலையில் படுத்திருப்பதை உணர்ந்தேன். எனக்குச் செய்ததுபோல எத்தனை ஆபரேஷன் செய்தாலும் அந்தக் காளிக்குக் கண் திறக்காது என்பதை எனக்கு நானே எண்ணிக்கொண்டு சிரித்துக் கொண்டேன்; அந்த வேதனையான வேளையிலும்!

❁ ❁ ❁ ❁ ❁ ❁

வாழ முடியாதவர்கள்

'டாண் டாண்' என்று மணிக்கூண்டு கடிகாரம் பத்து ஒலிகளை முழங்கிற்று. நட்சத்திர டாக்கீசின் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. 'திலோத்தமா' படம் முடிந்து விடுதலை பெற்ற சிவப்பு பச்சை, நீலம், மஞ்சள் வர்ணங்கள் - திடீரெனச் சிரித்த பாதரச விளக்குகளால் சோபையிழந்தன. அந்தச் சோபையிலும் சொகுசு மின்னிடுவதாகத் தொடர்ந்து வந்த வாலிபப் பட்டாளம் 'கம்ப ரசம்' பாடிற்று.

"பெண்களுக்குச் சுதந்திரம் அளிப்பதாயிருந்தால் முதலில் இந்த ஆண்களை எல்லாம் அரபிக்கடலில் தூக்கி எறியவேண்டும்" என்றாள் ஒருத்தி; சிவப்புச் சேலைக்காரி.

"உலகம் அழிந்துபோக உன்னை யோசனை கேட்டால் அப்போது சொல்லடி இந்த அபிப்பிராயத்தை" எனப் பதில் வீசினாள் பச்சைச் சேலைக்காரி.

"திலோத்தமா எப்படியடா?" என்றான் ஓர் இருபத்து நாலு வயது.

"படத்தைக் கேட்கிறாயா? . . . அல்லது" என்று இழுத்தான் ஒரு மைனர்.

"படம் சுமார். டைரக்ஷன் பரவாயில்லை. கதைதான் பிடித்தமில்லை" என்ற விமர்சனத்தைப் பேச்சில் நுழைத்தார் ஒரு மேதை.

"என்ன சார் உங்களுக்கு கதை பிடிக்கவில்லையா?" சினிமாப் பைத்தியம் ஒன்று இடையே குறுக்கிட்டது.

"பிரம்மாவைப் போட்டு கலாட்டா செய்கிறான் சார்" ஒருவர் இப்படி அனுதாபப்பட்டார்.

"புராணக் கதையை அப்படியே எடுத்திருக்கான்."

"பிரம்மா . . . மும்மூர்த்திகளில் ஒருவர். அவர் சிருஷ்டித்தார் திலோத்தமையை! அவளையே அவர் காதலிப்பதென்றால் . . . தகப்பன் மகளை . . . சேச்சே . . . அபத்தம்!"

"பொறுங்க, வாந்தியெடுத்து விடாதீர்கள்" கிண்டல்காரன் பேச்சை முடித்தான். இவ்விதமாக திலோத்தமை பட விமர்சனங்களோடு அந்தக் கூட்டம் நகர்ந்தும் - சிதறியும் - வர வரக் குறைந்தும் - தேய்ந்தும் கொண்டிருந்தது. அந்த நடக்கும் பொன்வண்டுகள் . . . பறக்கும் பட்டுப் பூச்சிகளாயின. 'காலேஜ் வேடர்'களும் வேறு பக்கம் திரும்பினர்.

அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளாமல் ஓரமாக ஒதுங்கிச் சின்னச்சாமியும் காந்தாவும் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். காந்தாவின் கண்கள் கலங்கரை விளக்குப்போலச் சுற்றியபடியிருந்தன.

"உம் . . . பார்த்து நட!" சின்னசாமி அதட்டினான்.

சின்னசாமி போலீஸ்காரர். வயது நாற்பது இருக்கும். வலுவேறிய உடம்பு. வாட்டமற்ற நடை. திரண்டு உருண்ட தோள்கள். நிமிர்ந்த நெஞ்சு. கம்பீரமான தோற்றம். கண்களிலே எப்போதும் சிவப்பு நிறம். கறுப்புக் குலையாத மீசை.

காந்தா அவனுடைய வேகமான நடையோடு போட்டி போடமுடியாமல் திணறித் திணறிப் பின்தொடர்ந்தாள். நீண்ட சாலையின் ஓரத்தில் நெடுக நிழல் தரும் மரங்கள் நின்றிருந்தன. அங்கே ஒரு பெரிய புளிய மரம். மனித நடமாட்டத்தில் அதன் கிளைகளில் இருந்த பறவைகள் அடிக்கடி சிறகையடித்துக் கொண்டன. அந்த மரத்தின் பக்கமாகச் சின்னசாமி சாலையிலிருந்து இறங்கினான். சாலைக்குக் கீழ்ப்புறமாகச் சிறிது தூரம் சென்றால், போலீஸ் லைன். அங்கே 18-வது எண்ணுள்ள வீடுதான் சின்னசாமியுடையது.

"காந்தா! கீழே பார்த்து வா. பூச்சி பொட்டு இருக்கும்"

இதைச் சொல்லியபடி கொஞ்சம் மெதுவாக நடந்தான், பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தபடி. வீட்டையடைந்ததும் சின்னச்சாமி பூட்டைத் திறந்துவிட்டு நெருப்புக் குச்சியைக் கொளுத்தினான். காந்தா விளக்கை ஏற்றிக் கொண்டு அடுக்களைப் பக்கம் சென்றாள். போலீஸ் லைன் வீடுதான் நமக்குத் தெரியுமே, குருவிக்கூடு! அடுக்களை படுக்கையறை எல்லாம் ஒன்றுதான்.

சின்னச்சாமி செருப்புக்களை கழற்றிவிட்டு, ஒரு பீடியைப் பற்ற வைத்தபடி வாயிலில் உட்கார்ந்தான். பீடியின் சுருள் புகையோடு அவன் சிந்தனையும் ஒரு சுற்றுச் சுற்றியது. அதற்குள் -

"அப்பா! சோறு போட்டுவிட்டேன்" என்ற காந்தாவின் அழைப்பு கிடைத்தபடியால் பாதி பீடியை அணைத்துத் தீப்பெட்டியில் போட்டுக்கொண்டு உள்ளே சென்றான் சின்னச்சாமி.

மார்கழி மாதக் குளிருக்கேற்ற நல்ல பழைய சோறு, விறுவிறுப்பாகச் சுண்டக்குழம்பு சாப்பாடு முடிந்தது.

"நீ சாப்பிடம்மா" என்று சொல்லிவிட்டு சின்னச்சாமி மீதி பீடியை வாயில் வைத்தபடி வெளிப்பக்கம் வந்தான். வயிற்றின் ஜிலுஜிலுப்பை பீடிப்புகை சிறிது மாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

காந்தாவின் சாப்பாடு முடிந்ததும் பாத்திரங்களைக் கழுவி விட்டுப் படுக்கிற இடத்தைக் கூட்டினாள். இரண்டு கிழிந்த பாய்களை எடுத்து விரித்து, எண்ணெய் வாசனை வீசுவது மட்டுமின்றி, உறை தேவையில்லை என்கிற அளவுக்கு நிறத்தைக் கறுப்பாக மாற்றிக்கொண்ட தலையணைகளை எடுத்துப் போட்டாள்.

"அப்பா, நான் படுக்கட்டுமா?"

"ஒரு டம்ளர் வெந்நீர் கொடு, இருக்கா?"

"பச்சத் தண்ணிதான் இருக்கு. வெந்நீர் போட விறகு ஏது?" முணுமுணுத்தபடி ஒரு குவளைத் தண்ணீரைக் கொடுத்துவிட்டுப் படுக்கையில் படுத்தாள்.

தெருப்பக்கம் உட்கார்ந்திருந்த சின்னச்சாமியின் உதட்டில் இன்னொரு பீடி அமர்ந்து கொண்டது. பீடியைப் புகைத்தவாறு நிமிர்த்திய தலையைத் தாழ்த்தாமலே உட்கார்ந்திருந்த. அவனிடம், வான வெளியில் மேகத்தைத் தொட்டு தொட்டு விளையாடிய சந்திரன் பேசுவது போலிருந்ததோ என்னவோ, அவன் வைத்த விழியை எடுக்காமல் அசைவற்றிருந்தான்.

சந்திரன்! சின்னச்சாமியின் மனைவியின் பெயர்கூடச் சந்திராதான். அவள் மண்ணோடு கலந்து பத்து வருடமாகிறது. சின்னச்சாமியின் முப்பதாவது வயதில் சந்திரா பத்து வயது நிரம்பப் பெறாத காந்தாவைத் தாயில்லாப் பிள்ளையாக்கி விட்டுப் போய் விட்டாள். தகப்பனார் உயிரோடிருந்த காலத்தில் சின்னச்சாமிக்குச் சந்திராவை எப்படியோ கல்யாணம் செய்து வைத்துப் பார்த்துக் கண்ணை மூடினார். இடையே சாவு தன்

கொடிய கரங்களை நீட்டிச் சந்திராவின் கழுத்தை நெறித்தது மட்டுமின்றிக் காந்தாவைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பெரும் பொறுப்பை அந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய போலீஸ்காரருக்குக் கொடுத்துச் சென்றது. மறு கல்யாணம் செய்து கொள்ள எத்தனையோ முறை முயன்று பார்த்தான். முன்னூறு ரூபாய் கூட இல்லாமல் எப்படிக் கல்யாணம் பண்ணுவது! கஷ்டப்படும்போது - கண்ணீர் விடும்போது - கைகொடுக்க வராத உறவினர்கள் கல்யாணமென்றால் நாக்கைத் தட்டிக்கொண்டு வருவார்கள். பத்திரிகை தராவிட்டால் பல்லைக் கடிப்பார்கள். இந்த நிலையில் ஏழைக்குக் கல்யாண எழவா? . . .

அப்போதைய போலீஸ் சம்பளத்தைத்தான் கேட்க வேண்டியதில்லை. அன்றாடம் சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டம். இதில் நோய் நொடிகள் ஏற்பட்டால், டாக்டர் தர்மவானாக மாற வேண்டும். காலில் முள் குத்திவிட்டால், முறிந்து விட்டால், வண்டிக்காரன் பயந்தவனாக இருக்க வேண்டும். என்னதான் மேல் வரும்படி வந்தாலும் காப்பி, தேத்தண்ணீருக்குத்தான் சரியாக இருக்கும். கல்யாணம் செய்து கொள்கிற அளவுக்குச் சாதாரண போலீஸ்காரருக்குக் 'கிம்பள சான்ஸ்' கிடைக்குமா?

மனைவி இறந்துபோன துக்கம் மறைந்து, அடுத்த கல்யாணம் கிடையாதா என்ற கேள்வி ஏக்கமாக வளர்ந்து, சின்னச்சாமியின் இருதயத்தைத் துறட்டி போட்டு இழுக்க ஆரம்பித்தது. வைகாசி, ஆவணி, தை - இப்படி மாதக் கணக்குகள் புரண்டு இந்த வருடம் அடுத்த வருடம் என்று ஒத்திப் போடப்பட்டு அவனுக்காகப் பார்த்த பெண்கள் எல்லாம் கல்யாணம் செய்து கொண்டு பிள்ளையும் பெற்றுவிட்டார்கள். அவன் கதிதான் இப்படி என்றால், பருவமடைந்து ஆறு வருடமாக வீட்டிலிருக்கும் காந்தாவுக்கும் கணவன் வரவில்லை. காந்தா விகாரமில்லை; சுமாரான அழகி. கறுப்புதான்.

கவின் பெறு முகமும் எடுப்பான தோற்றமும் வாய்ந்த திராட்சைக் கொடி அவள். பெண் பிடிக்கவில்லை என்று யாரும் சொல்லவில்லை; "சீர் வரிசை என்ன செய்வார்கள்? கல்யாணச் செலவு பெண் வீட்டாருடையதுதானே?" இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமலேயே காந்தா அரும்புப் பருவம் அழியாமலிருந்தாள். சின்னசாமியின் இருதயம் நைந்து விட்டது. சின்னசாமி வாழ முடியாதவன். காந்தா அவனால் வாழவைக்கப்பட முடியாதவள்.

மன அலைகளால் மயங்கிப் போயிருந்த அந்த துயர உருவம் திடீரென விரலில் சுட்ட பீடியின் நெருப்பால் உணர்ச்சி பெற்றுத் திடுக்கிட்டது. நிலாவும் மேகத்தில் மறைந்து கொள்ளவே சின்னசாமி ஒரு பெருமூச்சோடு எழுந்தான். கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு, விளக்கைக் கொஞ்சமாக அடக்கிவிட்டு, அந்தக் கிழிந்த பாயில் படுத்துக் கொண்டான். அவன் கண்களில் சோகம் படர்ந்திருந்தது. காந்தா உடம்பை நெளித்துக்கொண்டு சோம்பல் முறித்ததிலிருந்து அவளுடைய இருதயத்திலும் ஒரு பெரும் போராட்டம் நடந்திருக்கத்தான் வேண்டும் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

வாழ்நாளின் வனப்பு மிக்க ஒரு பகுதி வீணே கழிவதென்றால்? கொஞ்சு மொழியும் கோலாகலமும் அனுபவிக்க வேண்டிய பருவத்தில் ஊமையாக முடங்கிக் கிடப்பதென்றால்? . . . எந்தப் பெண்ணால்தான் தாங்கிக் கொள்ள இயலும் அந்த வேதனையை!

இந்த இருண்ட உலகில் ஒரு மனித ஜந்துவின் வீடு! அங்கே இரண்டு கிழிந்த பாய்கள். பாயைவிட அதிகமாகக் கிழிந்து போன இரண்டு உள்ளங்கள்! தகப்பன் - மகள். தணலில் தவிக்கும் புழு! தாங்கொணா வேதனைப் புயலில் சிக்கிய தளிர்!

காந்தாவின் நீண்ட பெருமூச்சும், அந்த மூச்சைத் தொடர்ந்து முனகிக் கொண்டே கிளம்பிய சின்னச்சாமியின் அசைவும்! அந்தோ . . . பரிதாபமான நிலைமை!

"அட பாழாய்ப்போன கடவுளே! அவர்கள் என்ன பங்களாவா கேட்கிறார்கள்? பட்டு மெத்தையும், பவளக் கட்டிலும், பன்னீர்க் குளியலும், பாதம் பருப்பும், பசும் பாலுமா அவர்கள் கேட்பது? பணக்காரனின் இருதயப் பசிக்கு எத்தனை எத்தனை இளம் பெண்கள் பலியிடப்படுகிறார்கள்! காசை வீசியெறிந்து நினைத்த இடத்தில் இந்திரனாக மாறும் மனித மகாவிஷ்ணுக்களையும்; வயிற்றையும் நெஞ்சையும் உடலுணர்ச்சிகளையும் உலரப்போட்டு வற்றலாக்கிக் கொண்ட வறுமை உருவங்களையும் "ஆண்டவன் படைப்பு" என்று சொல்ல மனித அறிவு அவ்வளவு மழுங்கியா விட்டது?" - அந்தச் சிறிய வீடு இதைத்தான் உரத்த குரலில் அதட்டிப் பேசுவது போலிருந்தது.

சின்னச்சாமியின் மனம் தொடர்ந்து பேசத் தொடங்கிற்று:

"பணமில்லையென்றால் அவனுக்கு வாழ்வு கிடையாதா? உணர்ச்சி கிடையாதா? கடவுளே! ஏழைகளுக்கு வயிற்றையும் நெஞ்சையும் ஏன் உண்டாக்கினாய்? உனக்குப் படைப்புத் தொழிலில் தேர்ச்சியிருந்தால் ஏழைகளை வெறும் நடமாடும் பொம்மைகளாக அல்லவா சிருஷ்டித்து முதலாளிகளுக்கு வேலை செய்யும் இயந்திரங்களாக ஆக்கியிருக்க வேண்டும்?

காட்டில் திரியும் மிருகங்களுக்குக் கூடச் சந்தோஷமுண்டே! ஜோடிப் புறாக்கள் - ஓடி விளையாடும் மான்கள் - பாடிப் பறக்கும் குயில்கள் - அவற்றை விடவா ஏழைகள் குறைந்து விட்டார்கள்! நான் என்ன பாவம் செய்தேன்? உன் பக்தியில் குறைச்சலா? உனக்குப் பயந்து நடக்கவில்லையா? ஏன் இந்தச் சோதனை?"

அந்த மாஜி மனிதனின் அழுத்தமான கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல எந்த ஆண்டவனும் தயாராயில்லை. அவன் சோகக் குமுறலை காந்தாவின் உள்ளமும் ஒப்பாரியாக்கி விம்மிக்கொண்டிருந்தது. அவள் கண்களில் நீர் தேங்கி வழிந்து, கன்னத்தின் சூட்டில் காய்ந்து விட்டது.

சின்னச்சாமியின் தொண்டையில் ஒன்றுமே அடைக்கவில்லை; ஆனாலும் லேசாக கனைத்துக் கொண்டான்.

"எம்மாடி!" காந்தாவும் தூக்க அசதியில் அலுத்துக் கொண்டது போல இந்த வார்த்தையோடு உடம்பை வளைத்துப் புரண்டு படுத்தாள்.

ஏதோ ஒரு பயங்கரமான முடிவால், அவன் முகத்தில் அசடு வழிவதை மங்கலான விளக்கின் வெளிச்சம் எடுத்துக் காட்டிற்று. சரியாகப் படுத்துக் கொண்டான். முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டான். கண்களைக் கொஞ்சமாக மூடிக்கொண்டான்.

"சின்னசாமி" சின்ன புத்திக்காரா! . . .

என்ன காரியமடா . . . கடனே!"

என்று ஒரு பயங்கரமான குரல் அவன் நெஞ்சுக்குள்ளேயே கிளம்பியது.

ஒரு நிமிடம் அமைதி அய்யோ! அந்த ஒரு நிமிடத்தில் அவன் இரத்த ஓட்டத்தில் எவ்வளவு கொதிப்பு! நரம்புகள் எல்லாம் நடுங்கின. நாவில் நீரில்லை. உதடுகள் வறண்டுவிட்டன. கையை மெதுவாக எடுத்தான். உள்ளங்கையில் வியர்வை கொட்டிற்று. வேட்டியில் துடைத்துக் கொண்டு, கையைக் காந்தாவின் மேல் மெதுவாகப் போட்டான். அவள் ஆயாச மூச்சோடு நகர்ந்து படுத்தாள்.

"ஏய்! பாதகா! பரம சண்டாளா! மகளடா மகள்! நீ பெற்ற மகள்!... மகா பாதகத்தைச் செய்யாதேடா மடையா!... மண்டை வெறி பிடித்தவனே!"

அவன் தலையில் ஆயிரம் சம்மட்டி அடிகள். ஆங்காரமான குத்துக்கள். கொடூரமான அரிவாள் வெட்டுக்கள். சின்னச்சாமியின் மார்பு படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது. ஈரமற்ற நாக்கால் உலர்ந்துபோன உதடுகளை ஒருமுறை நனைத்துக்கொண்டு பேசாமல் படுத்திருந்தான். சற்று அமைதி. அந்த அமைதியும் மின்னலாய் மறைந்தது. விஷமேறி நடுங்கும் அவன் ஈர விரல்கள் மீண்டும் காந்தாவின் முகத்தில் விழுந்து, நத்தைகள் ஊர்வதுபோல நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. அந்த விரல்களைக் காந்தாவின் நடுங்கும் கரம், லேசாகப் பற்றியது. . . பற்றியது மட்டுமா? மெதுவாக அழுக்கியது.

இடிகள் பல இடிப்பது போல . . . மின்னல்கள் பல மின்னுவது போலத் . . . திடீரெனப் புயல் கிளம்பிப் பூகம்பம் ஏற்பட்டுக் கடல்கள் குமுறியெழுந்தது போலத் தடதடவென ஆட ஆரம்பித்தன. இரண்டு இரத்த பாசமுள்ள உடல்கள். கால் பக்கமிருந்த விளக்கைச் சின்னச்சாமி உதைத்தான். அது கீழே சாய்ந்து அணைந்து போய், எண்ணெய் தரையில் கொட்டியபடி உருண்டது.

கடவுள் - அந்தக் கற்பனைப் பெயரால் ஏற்பட்ட தலைவிதி - தலைவிதிக்காளான சமுதாயம் - அந்தச் சமுதாயத்திற்கேற்பட்ட சட்டம் - அந்தச் சட்டத்தை முறை தெரியாமல் உடைத்தெறிந்த இரு சண்டாளர்கள் - வாழ முடியாதவர்கள்!

பொழுது சரியாக விடியவில்லை. மங்கலான வெளிச்சம் வீட்டுக்குள் நுழைந்தது. சின்னச்சாமி விழித்துக்கொண்டு

காந்தாவின் முகத்தைப் பார்க்கத் திரும்பினான். அவன் கண்கள் அவனையறியாமல் மூடிக்கொண்டன. காந்தா அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். வேகமாக எழுந்து வெளியே வந்த சின்னச்சாமி நிற்கவேயில்லை; பைத்தியக்காரனைப் போல நடந்து கொண்டேயிருந்தான்.

காலையில் ஒன்பது மணியிருக்கும். காந்தா கன்னத்தில் கை வைத்துக்கொண்டு வாயிற்படியில் சாய்ந்திருந்தாள். 'திலோத்தமா' சினிமாப் பட விளம்பர வண்டி தெருவில் போய்க்கொண்டிருந்தது.

அய்யோ ராஜா

சென்னை கோடம்பாக்கம் 'ரயில்வே கேட்' தெரியுமா உங்களுக்கு? அந்த 'கேட்'டை சுவிக்காதவர்கள் கிடையாது சென்னையில்! ஸ்டுடியோக்களுக்கு அவசரமாகப் போகிற நடிகர், நடிகை, முதலாளி, தொழிலாளியிலிருந்து, வடபழனி ஆண்டவன் கோயிலுக்குப் போகிற பக்தர்கள் வரையிலே காரிலும் வண்டியிலும், ரிக்ஷாக்களிலும் பாதசாரிகளாகவும் தேங்கி நின்றுகொண்டு, 'கேட்'டின் முன்புறத்திலேயிருக்கிற சிவப்பு விளக்கு எப்போது அணையும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஏறத்தாழ அரைமணி நேரம் கால்மணி நேரம் அங்கே நின்று தவமிருந்து, அதன் பின்னரே நகர முடியும். கார்களிலே அமர்ந்திருக்கும் நகைச்சுவை நடிகர்கள், "காமி சத்யபாமா கதவைத் திறவாய்!" என்று தங்களுக்குள்ளேயே பாடிக்கொள்வார்கள் . . . "சற்றே விலகியிரும் பிள்ளாய் சந்நிதானம் மறைக்குது!" என்று பக்கத்திலிருப்பவனை ஒதுக்கி விட்டுச் சிவப்பு விளக்கு அணைவதை ஆவலோடு உற்று நோக்குவார்கள் பக்தர்கள்.

இதற்கிடையே தமிழ்நாட்டுச் செல்வங்களின் படையெடுப்பு! "அய்யோ சாமி! காலணா கொடு சாமி!" என்ற சுயதேவைப் பூர்த்திப் பாடலோடு கார்களையும் சூழ்ந்து கொள்வார்கள்.

அந்த 'ரயில்வே கேட்'டை நம்பியே சில வியாபாரிகள் தங்கள் கடைகளை இருமருங்கிலும் விரித்துவைத்திருந்தார்கள். அந்த இடத்திலேயே கேட் மூடப்பட்டு நேரம் ஆக ஆக முகமலர்ச்சியோடு இருப்பவர்கள் அந்த வியாபாரிகள் மட்டுந்தான்!

ஒரு வேளை யாராவது அரும்பு நிலையில் உள்ள காதலர்களாயிருக்கலாம். இவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் சலிப்பு முகத்தோடுதான் காட்சியளிப்பார்கள். சில நேரங்களில் 'கேட்' திறக்கப்பட்டு, வண்டிகளும் மக்களும் அவ்வழியே புகத் தொடங்கியதுமே, மீண்டும் 'கேட்'டை மூடுவதற்கான மணி ஒலித்துவிடும். காத்திருந்த வரிசையிலே கால் பகுதிகூட குறையாமல் போய்விடும்.

ஓர் எழுத்தாளர் காலையிலே ஒரு கதைக் குறிப்பு தருவதாகப் பட முதலாளியிடம் வாக்களித்திருந்தாராம். கதைக் குறிப்புடன் ஆசிரியரை அழைத்து வருமாறு முதலாளி கார் அனுப்பிவிட்டார். ஆசிரியரோ கதையைப் பற்றி நினைக்கக்கூட இல்லை. எதற்கும் முதலாளியிடம் நேரில் போய் சமாதானம் சொல்லுவோம் என்று காரில் ஏறிப் புறப்பட்டார்.

கோடம்பாக்கம் கேட் எதிரே வந்தது. ஆசிரியருக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. காரில் அமர்ந்தபடியே கதைக்குறிப்புகளை எழுதி, இரண்டொரு சீன்களுக்கு வசனமும் எழுதிவிட்டார். அதன் பிறகே 'கேட்' திறக்கப்பட்டது. பட முதலாளியின் 'மணிப்பர்சு'ம் அந்த ஆசிரியருக்காகத் திறக்கப்பட்டது.

வடபழனி ஆண்டவர் கோயிலிலே மொட்டை அடித்துக்கொண்டு ஓர் அம்மையார் பக்தி சிரத்தையோடு வீடு திரும்பியிருக்கிறார். இடையிலே 'கேட்' மூடப்பட்டு விட்டது. பிறகு திறக்கப்படும்போது, அந்த அம்மையார் கூடை பின்னிப் போட்டுக் கொள்கிற அளவுக்கு நீண்ட கூந்தலோடு காணப்பட்டார்களாம்!

- இப்படிப் பல ரஸமான கட்டுக் கதைகள் அந்த கேட்டைப் பற்றி உண்டு அவற்றிலே ஒரு சோக ரசக் கதைக்கு மூல பாத்திரந்தான் அதோ அந்தக் 'கேட்'டின் மூலையிலே முறுக்கு மசால்வடை விற்றுக்கொண்டிருக்கிறாளே அந்த முத்தம்மா.

முத்தம்மாளுக்கு வயது முப்பதுக்குள் தானிருக்கும். பார்க்கும்போதே தெரிகிறது. வயதை மறைத்துக்கொண்டு செல்லும் நட்சத்திரப்பெண்களை அவள் நாள்தோறும் மணிக்கணக்கிலே அந்த வழியிலே பார்த்துக் கொண்டுதானிருக்கிறாள். அவர்களும் முத்தம்மாளை உன்னிப்பாகக் கவனித்திருக்கிறார்கள்.

ஏனெனில் முத்தம்மா, முறுக்கு மசால் வடை விற்கிற காட்சியே ஒரு தனி அழகு! கண்ணாடி வளையல்கள் கலகலவென ஒலிக்க, அவள் ஈ ஓட்டிக்கொண்டு, அந்த ஊசிப் போன வடைகளையும் நமத்துப்போன முறுக்குகளையும் காப்பாற்றுகிற கலையிலே கருத்தைப் பறி கொடுக்காதார் இருக்க முடியாதுதான்!

திடீரென்று படத்திலே அப்படி ஒரு பாத்திரம் ஏற்று நடிக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால் - அதற்கு முத்தம்மா சம்பளமில்லாத ஆசிரியராக இருப்பாள் அல்லவா?

அந்தப் பகுதியிலே தொத்தி விளையாடும் வயிற்றுக் கோளாறு, விஷசுரம் முதலிய கொடிய வியாதிகளுக்கான காரணங்களில் முத்தம்மாளின் பலகாரக் கடையும் ஒன்றாயிற்று.

அவள் என்ன செய்வாள் பாவம்; நாள் முழுதும் உழைத்து நாலணா எட்டணா கொண்டு வந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்த கணவனும் ஒரு குழந்தையை அவளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு மின்சார ரயிலிலே தலையைக் கொடுத்துவிட்டான், தரித்திரம் தாங்க முடியாமல்!

"எல்லோரும் வாழவேண்டும் . . . முத்தம்மா!" என்ற பாடலை பக்கத்துக் கடை கிராமபோன் பெட்டி மூலம் அவள் பலமுறை கேட்டிருக்கிறாள். அந்தப் பாடல் அவள் மடியிலே குதிக்கும் பாலகனுக்கு விளையாட்டுக் காட்டத்தான் பயன்பட்டது.

"எல்லோரும் வாழ வேண்டுமாமே, எல்லோரும் வாழ வேண்டியதுதான்! யாரய்யா வாழவிடுகிறார்கள்?" இப்படிக் கேள்விகள் முத்தம்மாளின் இருதயத்திலே தாக்காமல் இல்லை. கணவன் இறந்த பிறகு ஒவ்வோர் இரவும் அவள் அந்தப் பகுதி கூலிகளிடம் படும் அவஸ்தை அவளுக்கல்லவா தெரியும்? மார்பிலே இருக்கும் குழந்தையின் வாயை விலக்கிவிட்டு, அது அழுது துடிக்கத் துடிக்க நாலணா எட்டணாக்களுக்காக; அய்யோ . . . அந்த முத்தம்மா . . . வேறு வழி! கணவன் நல்ல வழி பார்த்துக் கொண்டு போய்விட்டான். வயிற்றிலே இரத்தத்தோடு ஊறிய பாசம் குழந்தையாக உருவெடுத்து அவள் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது. அதைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவள் பலரது முகத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்தச் சிரிப்பிலே ஜீவன் இருக்கிறதோ இல்லையோ பல்லைக் காட்டித்தான் தீர வேண்டும். அவள் மேற்கொண்டிருக்கிற தொழில் அப்படிப்பட்டது.

பகலிலே முறுக்கு மசால்வடை; இரவிலே முத்தம்மா முரடர்களுக்கு இன்பம் விற்கும் கடை! இவ்வளவும் அவள் குழந்தைக்காக.

குழந்தையின் பெயரோ ராஜா. பெயராவது ராஜாவாக இருக்கட்டுமேயென்று அப்படிக் கூப்பிடுகிறாள் போலும்! அவளுக்கு அவன் தானே ராஜா? அந்த ராஜாவுக்காக அவள் இரவு ராணியாக மாற வேண்டியிருந்தது. அந்த நிலைமையை அவள் விரும்பவில்லை தான்; என்ன செய்வது? பலகாரக் கூடையிலே ஈ மொய்க்கும்போது, கைவலியையும் பாராமல் விரட்டிக் கொண்டே

தானிருந்தாள். எல்லா ஈக்களையும் விரட்டி விட முடியுமா என்ன? ஒன்றிரண்டு பலகாரத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தே பறந்தன.

ஈ தொட்ட பலகாரத்திற்கு கற்பு இல்லை; அதனால் கெடவில்லை. சுவை மட்டும் கெட்டது. முத்தம்மாளுக்கோ வாழ்க்கையிலே சுவையும் கெட்டது - கற்பும் கெட்டது! குப்பை மேட்டிலே ஈ மொய்த்தால் என்ன, எறும்பு மொய்த்தால் என்ன, நாய் தான் படுத்தால் என்ன? ... இப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டாள் அந்தத் தமிழ் நாட்டு மங்கையர் திலகம். அவளுடைய லட்சியம் ராஜா பெரியவனாக வேண்டும்; அவன் ஒரு குடும்பம் நடத்தவேண்டும்; அதைக் கண்குளிரக் காணவேண்டும் என்பதுதான்! உடலை விற்று, தன் உதிரத்தைக் காக்க முனைந்தாள்.

அவளது கட்டுமஸ்தான தேகம் அந்த வியாபாரத்திற்குத் துணை புரிந்தது. பகல் நேரத்திலே ரயில்வே 'கேட்' பக்கம் பசிகாரர்கள் அவளிடத்திலே காலமும் நேரமும் குறித்துக் கொண்டு போவதற்காக முறுக்கு வடை வாங்குவது போல் வருவார்கள். வியாபாரத்தோடு வியாபாரமாக நீசநிகழ்ச்சிக்கும் நேரம் கணிக்கப்படும். அந்தக் கொடுமையான உரையாடல்களுக்கு அர்த்தம் தெரியாமல் அவளது ஆசை ராஜா அவள் மார்பகத்தின் மீது முகம் பொருத்திக் கொண்டு திரு திருவென விழித்துக் கொண்டிருப்பான். முத்தம்மாள் விதவைதான்! ஆனாலும் அவளது தொழிலுக்கு அந்த வேடம் பொருத்தமாயில்லை.

கழுத்திலே தாலி கயிறு மட்டும் கிடையாது மற்ற லட்சணங்கள் அனைத்தும் சுமங்கலிக்குரிய தனிச் சோபையோடு காணப்படும். நெற்றியிலே குங்குமம் - தலையிலே பூ - கையிலே கண்ணாடி வளையல்கள் - கறுப்பு ரவிக்கை வெள்ளைப்புடவை சில நாள்களில் வெள்ளை ரவிக்கை கறுப்புப் புடவை கையிலே வைத்து விளையாடும் பொம்மைகளைக்கூட அழகுபடுத்தித்

தானே விற்கமுடிகிறது. காமப் பதுமைகள் அலங்காரமாய் இருந்தால்தானே காலட்சேபம் நடத்த முடியும்?

குழந்தை ராஜாவுக்காக அவள் ஒரு மண்பொம்மை வாங்கியிருந்தாள். அது போதித்த பாடம் இது! அந்தப் பாடத்திற்கு பிறகு பகட்டுகள் ஒருபடி அதிகமாகவே ஆயின.

ராஜா! ராஜா!! ராஜா!! எப்போதும் அவளது கசங்கிய இதழ்களிலே இந்தச் செல்லமான பெயர்தான் பனித்துளி போல உருண்டு கொண்டிருந்தது. "ராஜா! முள்ளில் ரோஜா!" என்று தனக்குத் தானே கூறிக் கொண்டு அவனுக்கு முத்தமாரி பொழிவாள். அவள் புருஷன் இறந்த பிறகு, உதடுகளின் உணர்ச்சி மயமான துடிப்போடு அவள் யாருக்கும் முத்தம் தந்தது கிடையாது. எல்லாம் வறண்ட முத்தங்கள்தான். ராஜாவின் கன்னங்கள் மட்டுமே, இவளது இதழ்களால் மென்மையோடும் பாசத்தோடும் அழுத்தப்படும். அந்த உயிரினும் மேலான ராஜாவுக்கு ஒரு நாள் ஆபத்து வந்துவிட்டது. வழக்கம்போல் முத்தம்மா ரயில்வே 'கேட்' வியாபாரத்திற்கு வரவில்லை.

ராஜாவுக்குத் திடீரெனக் காய்ச்சல் கண்டு உடம்பு அக்கினிக் கட்டைபோல் ஆகிவிட்டது. இரவு என்னென்ன மருத்துவங்களோ செய்து பார்த்தாள். காலையிலே குழந்தைக்கு நோய் கடுமையாகிவிட்டது. முகமே மாறிவிட்டது. அதன் சின்ன உதடுகளிலே தூங்கியிருந்த புன்னகை எங்கேயோ ஓடி மறைந்துவிட்டது. முத்தம்மாளுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை.

பக்கத்தில் பழனி ஆண்டவர் கோயில் . . . பிராத்தனை செய்து கொண்டாள். அதன் பிறகு குழந்தைக்குப் பிரக்ஞையும் போய்விட்டது. திடீரென்று அவளுக்கு ஒரு ஞாபகம். தியாகராய

நகரிலே அவளுக்குத் தெரிந்த டாக்டர் ஒருவர் இருக்கிறார். பணம் கேட்காமலே வைத்தியம் செய்வார் என்றுதான் அவள் எதிர் பார்த்தாள். அவரை அவளுக்கு எப்படித் தெரியும் என்று இந்தக் கொடுமையான சந்தர்ப்பத்தில் யாரும் கேட்காதீர்கள்!

அவள் ராஜாவைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டாள். ராஜா துவண்டு விழுந்தான். அவ்வளவு தூரம் நடந்து செல்லத் தன்னாலும் முடியாது என்பதை உணர்ந்தாள். இரவு முழுதும் குழந்தையோடு கண் விழித்து இடையிலே இன்னொருவன் தந்த காசு, குழந்தைக்கு மருந்துக்கு ஆகாதா என்று நினைத்து, அதற்காகவும் விழித்திருந்து, முத்தம்மாள் மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தாள். எதிரே ஒரு ரிக்ஷாக்காரன் வந்தான். தெரிந்தவன் தான்! "தியாகராயநகர் வரையில் வருகிறாயா, கையிலே காசில்லை" என்று அழுதாள் முத்தம்மா.

"தியாகராய நகருக்கு வருவேன். அதோடு உன் வீட்டுக்கும் வருவேன் - சரிதானா?" என்று பல் இளித்தான் ரிக்ஷாக்காரன்.

ராஜா பிழைத்தாகவேண்டுமே! முத்தம்மாள் அழுதுகொண்டே 'சரி' என்றாள். ரிக்ஷாவிலே ஏறிக்கொண்டாள். அவனுக்கும் ராஜா பிழைக்க வேண்டுமென்பதிலே ஆசை போலும்! என்ன இருந்தாலும் ஏழை அல்லவா! ரிக்ஷாவை வேகமாக இழுத்தான்.

ராஜா பிழைத்துவிடுவான் என்ற நம்பிக்கையிலே அவனை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள் முத்தம்மாள்.

கோடம்பாக்கம் 'கேட்' குறுக்கே வந்தது. ரிக்ஷா நின்றது. சிவப்பு விளக்கு எரிவதை முத்தம்மா பார்த்தாள். எத்தனையோ நாள்கள் அவள் அந்தச் சிவப்பு விளக்கைப் பார்த்திருக்கிறாள். இப்படி அதிர்ச்சி அடைந்ததில்லை.

"அய்யோ! விளக்கு அணைவதற்குள் என் ராஜாவின் உயிர் அணைந்துவிடும் போலிருக்கிறதே!" என்று கத்தினாள். ரிக்ஷாக்காரன் தேறுதல் கூறினான். ராஜாவின் உடம்பைத் தொட்டுப்பார்த்தாள். மூச்சு ஒருமாதிரியாக விட ஆரம்பித்தது குழந்தை! முத்தம்மா கோவெனக் கதறினாள்.

விளக்கு அணைந்தது. கதவு திறந்தது. ரிக்ஷா நகர்ந்தது. ராஜாவின் உயிர் போய்விடவில்லை. முத்தம்மா 'முருகா! முருகா! பழனியாண்டி' என்று கத்திக்கொண்டேயிருந்தாள். ரிக்ஷாவும் மிக வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

அதோ, அவள் போகவேண்டிய டாக்டர் வீடு இன்னும் ஒரு பர்லாங்கு தூரத்திலேதான் இருக்கிறது. போலீஸ்காரர்கள் ரிக்ஷாவை நிறுத்திவிட்டார்கள்.

முத்தம்மா வந்த ரிக்ஷா மட்டுமல்ல; பல ரிக்ஷாக்கள் - பல வண்டிகள் - பல கார்கள் - நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் - நிறுத்தப்பட்டுப் போக்குவரத்தே தடைபட்டுப் போயிருந்தது. ஒருவரைப் பார்த்து ரிக்ஷாக்காரன் கேட்டான். "என்ன விசேஷம்" என்று. "நேபாள ராஜா வருகிறார்; அதற்காக!" என்றார் அவர்.

"எவ்வளவு நேரம் இப்படி?" என்றாள் முத்தம்மா அழுகையோடு!

"ஜனங்களை எல்லாம் ஓர் இடத்திலே திரட்டி வைத்து நேபாள ராஜாவை நாடு முழுவதும் வரவேற்கிறது என்று காட்ட வேண்டாமா? அதற்காகத்தான் விரும்பாதவனையும் நிற்க வைத்து வேதனை கொடுக்கிறார்கள்" என்று சொல்லிக் கொண்டே இப்படியும் அப்படியும் உலவிக்கொண்டிருந்தான் ஒரு இளைஞன். நேரம் ஆகிக்கொண்டே போனது. முத்தம்மாளின் கண்ணீரும் வற்றிவிட்டது போலும்!

ராஜாவை முகத்தோடு முகம் வைத்து மெய் மறந்து போயிருந்தாள். போலீஸ் அதிகாரிகளின் பிரமாத முஸ்தீபுகளோடு முக்கால் மணி நேரத் தாமதத்திற்குப் பிறகு நேபாள ராஜா வறட்டுச் சிரிப்புகளை வரவேற்பாகப் பெற்று பவனி சென்றார்.

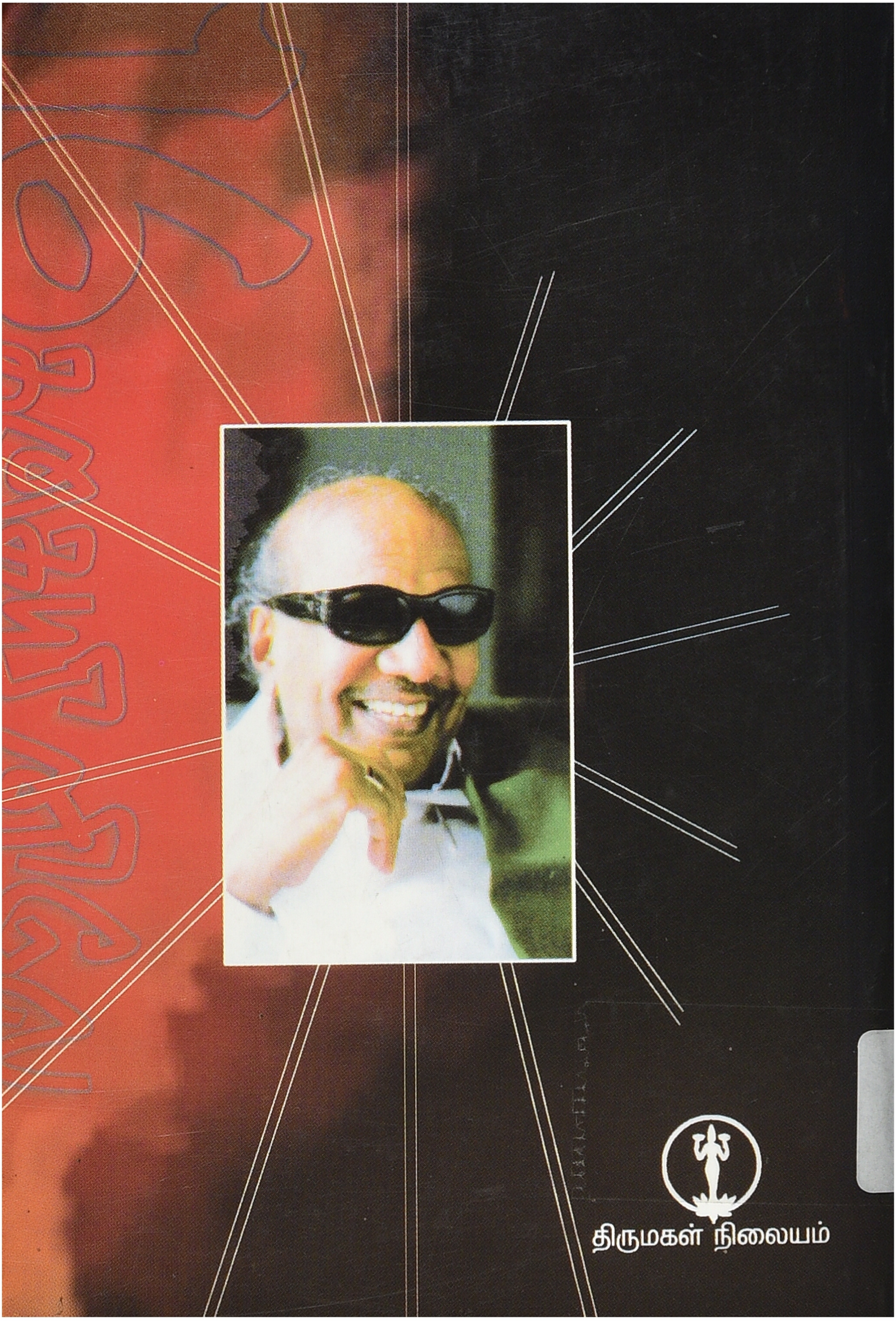
அந்த ராஜா போனபிறகு முத்தம்மா ராஜாவின் முகத்தை பார்த்தாள். திடுக்கிட்டாள். குழந்தை துவண்டது.

"நேபாள ராஜாதான் போய்விட்டாரே, இனிமேல் கூட நாம் போகக்கூடாதா?" என்று முத்தம்மா கத்தினாள். ரிக்ஷா டாக்டர் வீட்டுக்கு ஓடியது. முத்தம்மாளின் நம்பிக்கையின்படியே டாக்டர் குழந்தையைப் பரிசோதித்தார். இறந்துபோய் அரைமணி நேரமாகிறது என்ற தகவல் மட்டுமே அவரால் தர முடிந்தது.

நேபாளராஜா போவதற்கு முன்பே தன் ராஜாவின் உயிர் போய்விட்டதா என்று முத்தம்மா, புரண்டு புரண்டு அழுதாள். "அரைமணி முன்பே வந்திருந்தால் எப்படியும் குழந்தையைப் பிழைக்க வைக்க முயற்சி செய்திருப்பேன்" என்று டாக்டர் வருத்தத்தோடு சொன்னார்.

"அய்யோ ராஜா!" என்று கத்துவதைத் தவிர முத்தம்மாவால் வேறு என்ன செய்யமுடியும்? அவளது கண் எதிரே கோடம்பாக்கம் 'ரயில்வே கேட்'டும் போக்குவரத்தைத் தடைசெய்த போலீஸ் அதிகாரிகளின் வளையமும் மாறி மாறிக் காட்சி தந்தன. ரிக்ஷாக்காரன் தான் கேட்ட 'கூலி'யை இன்னொரு நாளைக்குப் பெற்றுக் கொள்வதாகக் கூறிவிட்டு அனுதாபத்தோடு அவளிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

❁ ❁ ❁ ❁ ❁ ❁

திருமகள் நிலையம்